

MIN SANNING

Anteckningar från en kristen far

GORAN MATOHANAC

MIN SANNING

Anteckningar från en kristen far

Goran Matohanac

Min Sanning

© Goran Matohanac 2026

Första upplagan, 2026

ISBN (PDF): 978-91-991764-0-6

ISBN (EPUB): 978-91-991764-1-3

Boken distribueras kostnadsfritt under licensen Creative Commons Erkännande–IckeKommersiell IngaBearbetningar 4.0 Internationell (CC BY-NC-ND 4.0)

Du får:

- ladda ner, läsa och dela boken fritt
- citera korta utdrag med tydlig källhänvisning

Du får inte:

- sälja boken eller använda den kommersiellt
- ändra, bearbeta eller översätta utan tillstånd
- ta bort denna upphovsrätt eller licens

Full licenstext: <https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/deed.sv>

Information och kontakt: www.minsanning.se

Min Sanning är inte ett opinionsbidrag.

Det är ett vittnesbörd.

Jag skriver som far, inte som debattör. Jag skriver om det jag ser växa upp omkring mina barn — om en kultur som lärt sig kalla sjukdom för frihet, och tystnad för respekt.

Boken är fri. Inte för att den var billig att skriva, utan för att sanning inte ska låsas in bakom en betalvägg. Den är skriven som ett kall, mottaget under bön, och den lämnar mig nu för att gå vidare till den som behöver den.

Om boken talar till dig — sprid den.

Om den ger dig något — ge tillbaka på det sätt du själv väljer, eller inte alls. Det är inte därför den är skriven.

Jag är katolik. Det jag säger om sanningen tillhör dock varje kristen som tar sin tro på allvar.

Goran Matohanac

Västerås, Sverige, 2026

Till min far,
som lämnade mig för tidigt men hann ge mig en grund att
stå på.

Jag minns dina ord när jag som tonåring sa att jag var
gammal nog att bestämma själv:

"Du är färdig när du, kastad upp i luften, landar på
alla fyra oavsett."

Halvt på skämt. Halvt på allvar. Helt sant.

Och till Fadern, som mer än en gång sträckt ut handen och
dämpat fallet.

Utan er hade jag inte velat tänka tanken var jag hamnat.

Tack.

Förord – Återkopplingen till verkligheten

Varför lägga tid på något så provocerande som sanning – i en tid där sanningen reducerats till något subjektivt, något varje individ sägs äga helt själv?

Jag skriver den här boken därför att jag, under bön, upplevde ett kall. Ett kall att inte tuga. Inte låtsas. Inte blunda. Jag vet att redan ordet Gud och tro får många – kanske majoriteten av läsare – att rygga tillbaka. Det rör mig inte. Jag tror inte för att behaga någon, och jag skriver inte för att bli omtyckt. Jag skriver för att jag känner mig skyldig att göra det utifrån det kall jag upplever att jag fått.

I Sverige uppger bara 33 % att de tror på Gud enligt SOM-institutets nationella undersökning 2024 – en nedgång från 47 % år 2010. Bland unga syns tecken på att sekulariseringen stannat av. Men något väsentligt har förändrats: när man talar om tro idag, talar man ofta om *min Gud* – en Gud som ska följa sig efter mig. Det är inte tro i traditionell mening. Det är inte underkastelse under en suverän, allsmäktig Gud. För många har

Gud blivit en personlig accessoar: något man tar fram när livet känns tomt, och stoppar tillbaka när han börjar ställa krav.

Uttryck som "Min Jesus skulle aldrig döma" eller "Gud accepterar mig precis som jag är" är symtom på detta. En Gud som aldrig ställer krav är inte Gud – det är en spegel. Äkta tro är annorlunda. Gud är Gud. Inte din privata version som alltid säger ja. Han är skapare, domare och frälsare – och det innebär lydnad och respekt för hans vilja, inte din.

Samtidigt som tron förvisats till ett tyst, privat hörn ser vi parallellt samhället vittrar sönder inifrån. Födelsetalen faller. Den psykiska ohälsan bland unga ökar. Skolresultaten sjunker. Fäder mister kontakten med sina barn i ett system som jag längre fram i boken kommer visa saknar egentliga beviskrav – ett system där rättssäkerheten offrats för godtyckliga rekommendationer. Detta är inte slump. Detta är inte isolerade misslyckanden. Detta är ett sammanhängande sammanbrott.

Min övertygelse är att detta sönderfall hänger samman med att vi vänt oss bort från det som byggde vår civilisation – Den kristna tron.

Jag skriver detta i ödmjukhet, för jag har själv varit en del av problemet. Under många år levde jag som så många andra: en viljelös konsument, splittrad och dövad av nyhetsbrus, mobilskrollande och bakgrundsljud från en TV jag slutat titta på. Frustrationen var stark, men den gjorde mig bara arg och

uppgiven. Det liknade nästan ett inre missbruk, jag tittade ”nej nästan frossade” i negativa nyheter.

Vändningen kom gradvis. Jag insåg att hjärnan är som en tvättsvamp – det du fyller den med varje morgon formar din riktning, både kort och långsiktigt. Jag slutade följa nyheterna. Jag började träna och be. Jag slutade skylla ifrån mig och började ta ansvar. Jag började städa mitt inre rum.

Kallet att skriva denna bok kom under den tiden. Jag var fortfarande gift då – en troende man som kämpade för att rädda något som i realiteten redan var dött. I efterhand ser jag min egen naivitet. Jag stirrade och trodde så hårt på den karta det nya västerländska samhället gett mig att jag inte såg den verkliga terrängen.

Först efter skilsmässan kom klarsyntheten. Verkligheten trängde igenom. Jag förstod varför jag behövde vänta: boken skulle inte skrivas i affekt, utan i klarhet - Det fick ta den tid det behövde, jag putsar nu på förorden igen ca 10 år senare.

En röst i manosfären

När jag först kom i kontakt med manosfären – begrepp som Red Pill och de namn som cirkulerar där – gjorde jag som man förväntas göra. Jag tog avstånd. Jag accepterade den officiella bilden av kvinnohat, mörker och bitterhet. Men det dröjde inte länge innan jag insåg att många av dessa röster formulerade

erfarenheter jag själv och andra män levt igenom.

Det blev åter tydligt hur språket i mainstream används för att smutskasta det som hotar rådande narrativ. Ju mer jag observerade verkligheten, desto svårare blev det att avfärda det jag såg. Det handlade inte om enskilda händelser. Det handlade om mönster.

Denna bok är mitt vittnesmål om hur känslostyrd ideologi och kvinnligt kodade värderingar har trängt in i samhällets fundament – från skolan och socialtjänsten till rättssystemet och polisen, samt vilken roll olika generationer av "män" har haft i varför vi är, där vi är.

Detta är inte en strid mot kvinnor eller mot en generation äldre män – Det är ännu mindre ett uttryck för hat. Det är en strid för balans. För ordning, struktur och det naturliga samspelet mellan det maskulina och det feminina. Det är ett försvar för faderskapet och framförallt det personliga ansvaret.

Innan jag skrev detta frågade jag mig själv:

Är det sant? Ja. Jag har levt det. Statistiken bekräftar det.

Verkligheten visar det.

Är det nödvändigt? Ja. För jag ser er gå mot avgrundens kant, och jag kan inte vara tyst.

Är det gott? Ja. Inte kanske för att det känns gott att höra, utan

för att sanningen – även när den gör ont – är den enda vägen till läkning.

Jag skriver inte för att såra. Jag skriver för att varna. Och om du en dag står stark och hel, kommer du att förstå varför jag inte kunde vara tyst.

Tonen i boken kommer ofta vara hård. Inte för att jag är en hård människa, utan för att verkligheten kräver det. Vi håller på att förstöra det arv vi fått från generationerna före oss, det finns inget försvar för det. Jag stöder mig inte enbart på tyckande, utan på den verklighet som siffror och statistik visar. En lögn är bekväm tills den avslöjas. Sanningen gör ont först – men den är det enda som helar och vinner i längden.

Om boken stundtals upplevs repetitiv är det inte avsiktligt, utan oundvikligt. När man väl ser mönstren känner man igen dem överallt. Mitt löfte till dig är enkelt: jag kommer inte linda in orden. Jag visar det jag ser – rakt och ibland skoningslöst – så att du själv kan avgöra om samhällets karta och verklighetens terräng stämmer överens.

Att springa är bekvämt, att stå kvar kräver mod.

Kapitel 1 – Från fakta till känslor

”När känslor får rita kartan och vi slutar jämföra den med terrängen upphör samhället att förstå sig självt. Då kan vi inte längre skilja godhet från självbedrägeri — vi skiljer bara intention från konsekvens.”

När fakta blir extremism

Idag lever vi i en tid där den som pekar på mätbar verklighet allt oftare stämplas som radikal. Att citera statistik i vissa frågor har blivit en risk, att själv koppla ihop statistik mellan olika fält och dra egna slutsatser samt ställa frågor är nästan en dödssynd.

Observationer om biologiska könsskillnader väcker moralisk panik. Kritik mot sociala institutioners utfall tolkas som angrepp på deras intentioner.

Det handlar inte längre om åsikter. Det handlar om vilka variabler som överhuvudtaget får existera i samtalet.

Ord som "tryggare rum", "mikroaggressioner" och "strukturellt förtryck" används ofta som tolkningsramar. Men ramar ersätter

inte mätningar. En teori ersätter inte data. En känsla ersätter inte ett utfall.

När mätbar verklighet kolliderar med moralisk ambition uppstår ett val: justerar vi kartan — eller ifrågasätter vi den faktiska terrängen (verkligheten)?

När statistiken blir politisk

Internationellt finns ett tydligt mönster. Det är data som är *känslig* i Sverige men redovisas öppet i andra länder: barn som växer upp utan sin biologiska far i hemmet far statistiskt sämre på i stort sett varje mätbar variabel. Skolresultat, fattigdom, brottslighet, missbruk, psykisk ohälsa. Mönstret är inte hypotetiskt — det är dokumenterat i decennier av amerikansk, brittisk, kanadensisk och tysk forskning.

Vi återkommer till denna data i djupet i kap 15. Här vill jag inte stanna vid siffrorna. Jag vill stanna vid en annan fråga:

Varför mäter vi den inte i Sverige?

Datan finns. SCB vet vem barnet bor hos — det står i folkbokföringen. Försäkringskassan vet vem som betalar underhåll. Skolverket vet vilka elever som halkar efter. Alla pusselbitar finns. Men ingen lägger pusslet. Statistiken aggregeras under könsneutrala kategorier som "ensamstående förälder", "ensamhushåll", "barn med skilda föräldrar". Den

biologiska faderns frånvaro som specifik variabel försvinner ut ur tabellen — och därmed även ut ur debatten.

Det är inte en miss. Det är ett medvetet val.

Och faderlösheten är inte det enda exemplet. Tänk på hur vi rapporterar våldsbrott. När en överrepresentation framträder i statistiken sägs det inte rakt ut — det förpackas. Vi får höra att "män" begår brotten, inte vilka män. Vi får höra att "ungdomar" är inblandade, inte vilka ungdomar. Vi får höra om "socioekonomiska faktorer" och "utanförskap" — abstraktioner så luddiga att de varken kan bekräftas eller motbevisas.

Föreställ dig att 95 procent av en serie inbrott begicks av personer som körde gula bilar. Skulle polisen då rapportera att "inbrotten begicks av personer i bilar"? Skulle vi acceptera det som tillräcklig analys? Skulle vi tycka det var "respektfullt" mot bilägare att inte specificera färgen?

Naturligtvis inte. Men det är precis så vi rapporterar de mest avgörande variablerna i vårt samhälle idag. Vi tar bort den mest informationsrika dimensionen i datan — den som faktiskt skulle leda till slutsatser — och presenterar resten som om det var hela bilden.

Att ställa frågan om vad som *faktiskt* mäts är inte att fördela skuld. Det är att identifiera ett riskmönster. Och riskindikatorer ignoreras inte i andra samhällsområden. Vi förbjuder inte en

brandvarnare för att den inte också bevisar hur elden startade. Vi mäter alkoholhalter, vi mäter däckmönster, vi mäter rökning. Men när det gäller de variabler som faktiskt formar barns och samhällens framtid — biologisk far, ursprung, kulturell bakgrund — då blir mätningen plötsligt "problematisk".

Låt oss ställa frågorna ändå:

Varför bryts statistiken inte ner tydligare på biologisk faders närvaro? Varför diskuteras socioekonomiska faktorer ingående, men relationsstruktur försiktigt — om ens alls? Om stabil närvaro av far *inte* spelar någon avgörande roll — varför skulle det vara problematiskt att mäta den mer exakt? Om den *spelar* roll — varför talar vi så sällan om det i klarspråk? Hade vi gjort det om det gällde rökning, miljögifter eller trafikolyckor?

Ett samhälle som inte vågar analysera sina egna riskmönster är inte tolerant. Det är något annat. Vilket ord som passar in bäst här överlåter jag åt läsaren att avgöra.

Låt oss leka med tanken...

Föreställ dig att jag imorgon blir enväldshärskare och bestämmer mig för att "utrota" cancer.

Metoden är enkel: Jag förbjuder ordet cancer. Stänger ner specialklinikerna. Tar bort varje diagnos som nämner sjukdomen ur registerna.

Statistiskt och officiellt sett har jag då eliminerat problemet och lyckats med min uppgift.

Ingen dör ju längre av cancer — de dör bara av symptom som vi tidigare i årtal relaterat till sjukdomen.

Diagnosen är borta. Orsaken är kvar.

Absurt? Ja, bortom absurt — men också extremt effektivt.

Samtidigt: varje gång vi slutar mäta en variabel tillräckligt precist uppstår exakt samma effekt. Problemet försvinner från tabellen. Inte från verkligheten.

När kartan vi använder saknar berget betyder det inte att berget försvunnit från verkligheten. Det betyder bara att kartan är ofullständig och därmed direkt värdelös. Den som navigerar efter en karta som saknar berget kommer förr eller senare att gå rakt in i det.

Frågan är: justerar vi kartan — eller ska vi ifrågasätta den som påpekar att berget finns?

Sanningen som en subjektiv accessoar

När vi slutade söka sanning gemensamt började vi skapa våra egna — "min sanning".

Om någon känner sig kränkt (speciellt kvinna eller barn) är det "bevis nog". Om någon känner att en biologisk observation är

obehaglig blir observationen moraliskt misstänkliggjord.

Men sanning är inte en känsla som var och en äger och avgör själv. Sanning är det som är sant och objektivt, oavsett hur vi känner inför det.

"Det första som händer när man slutar tro på Gud är att man tappas sitt sunda förnuft." — G.K. Chesterton, genom Father Brown i *The Oracle of the Dog* (1923)

När det absoluta försvinner flyttar subjektiviteten in.

Nietzsche varnade för detta när han konstaterade att "Gud är död". När det inte längre finns en fast punkt utanför oss själva blir känslan domare.

Ett samhälle som prioriterar att ingen ska bli sårad framför att något ska vara sant riskerar att bli oförmöget att korrigera sig självt.

Kartan och terrängen

Alfred Korzybski var den man som påminde oss om att kartan aldrig är verkligheten. Den är en representation av den.

I ett friskt samhälle justerar vi kartan när terrängen inte stämmer.

I ett osäkert samhälle försöker vi jämna ut terrängen för att passa kartan.

Vad händer när vi börjar prioritera konfliktundvikande framför sanningsprövning? Vad händer när vi ersätter analys med harmoni och konsensus? Vad händer när känslan får sista ordet över konsekvensen?

Det är inte en könsfråga. Det är en civilisationsfråga. Jag vågar till och med påstå att det är en fråga om långsiktig överlevnad.

Att leva utan lögner

Aleksandr Solzjenitsyn gav ett enkelt råd: *Lev inte i lögn.*

Lögnen kräver inte alltid tvång. Den överlever ofta genom bekvämlighet.

Jag har själv suttit i rum där jag borde ha sagt: *"Det där stämmer inte."*

Jag har själv valt tystnad framför konflikt. Nickat när jag borde ha invänt.

Det är så förfallet börjar. Inte genom tyranni — utan genom försiktighet.

Terrängen bryr sig inte om våra goda intentioner. Den reagerar på konsekvenser.

Och förr eller senare möter varje samhälle verkligheten — oavsett om det valt att mäta den eller inte.

Kapitel 2 – Den sista tillåtna fienden

"Den starke mannen behöver inte skrika. Han vet vem han är."

Den vita, kristna, heterosexuella mannen

Det är ingen slump att just han blivit måltavlan. Han står för det mesta som dagens ideologiska experiment vill radera:

- Självägande och ansvar
- Objektiv moral
- Fadernskapets auktoritet
- Arbetsmoral före känslor
- Gud över staten

Kort sagt: han har representerat de värderingar som faktiskt byggt västvärlden så som vi känner den idag. Men idag är han inte längre hjälten, försvararen eller byggaren. Han är istället boven. Den som står i vägen. Patriarkatet. Det strukturella

förtrycket. Den "privilegierade". Detta oavsett om han själv växt upp i trasighet, utan kärlek, utan en pappa. Han är normen – även när han är frånvarande, osynlig, hånad.

Offer som valuta

Det är svårt att argumentera emot att offerrollen blivit valuta. Ju fler etiketter du bär, desto högre status. Om vi skulle översätta dagens intersektionella hierarki till ett poängsystem ser det ut ungefär så här:

- Identitet – Statuspoäng
- Kvinna – Poäng
- Minoritet – Mer poäng
- HBTQ – Jackpot
- Man, kristen, heterosexuell – Noll poäng

Spelet är riggat. Du kan inte vinna – som vit, kristen, heterosexuell man kan du bara förlora. Det är därför just du är den sista tillåtna fienden. Det är du som alltid ska ställas till svars.

Schyman som symbol

Gudrun Schyman blev symbolen för paradigmskiftet. Klasskamp blev könskamp. Allt reducerades till ett enda budskap: kvinnan är alltid förtryckt – mannen alltid förövaren.

Att hon lämnade Vänsterpartiet och kort därefter var med och grundade Feministiskt Initiativ var inte ett avhopp, utan en naturlig fortsättning på samma ideologiska projekt: att ersätta strukturell analys med könsbaserad skuld. Men Schyman var bara början. Sedan dess har samma retorik spridit sig till varenda maktnivå i samhället – politik, media, myndigheter.

Ett av de tydligaste exemplen kom under Almedalen 2014, när Miljöpartiets språkrör Åsa Romson stod på scen och med myndig stämma förklarade att män släpper ut mer koldioxid än kvinnor, att män äter mer kött, åker mer bil, flyger mer och är mindre intresserade av att förändra sitt beteende. Att mannen som flyger på affärsresa och att den svenske mannens rätt att äta kött, går före klimatet.

Detta sades inte av en aktivist, utan av ett regeringsbärande partis ledare – och möttes med applåder. Ingen ifrågasatte den kollektiva skulden, ingen påpekade den öppna könsstämplingen.

Fundera på det: Byt ut "mannen" mot "kvinnan", "muslimen", "den svarta" eller "den homosexuelle" – och samma tal hade fått samhället att explodera i moralisk panik. Men när föraktet riktas uppåt i den moderna offerhierarkin – mot den vita, heterosexuella mannen – då är det inte hat, då är det helt plötsligt politik. Och om du, som jag gör nu, pekar på det uppenbara hyckleriet, stämplas du som obekväm, problematisk eller kvinnohatare. Det är inte jämlikhet. Det är en öppen och

helt tillåten diskriminering.

Postmodernismens fotarbete

Men det här fick inte fäste i tomma intet. Postmodernismen banade vägen. Douglas Murray har ringat in det perfekt. Han konstaterar att du med hundra procentig säkerhet kan peka ut vilka som kommer att säga: "Ja, men vad är problemet med det?" – varje gång en total galenskap läggs fram.

Det är alltid samma röster. De som inte tror på sanning, bara perspektiv: Kvinnor kan vara pappor. Män kan föda barn. Biologi? En konstruktion. Objektivitet? Ett förtryck.

Postmodernismen river ner – kulturmarxismen fyller tomrummet. Två ideologier, samma syfte: att radera familjen, ansvar, sanning, Gud.

Här vill jag ge en rak hyllning: Douglas Murray är homosexuell – och jag kunde inte bry mig mindre om vad han gör bakom stängda dörrar. Det som förtjänar respekt är hans integritet. Han kunde ha valt den enkla vägen – spela ut offerkortet, plocka poäng, bli oemotsagd. Men han gör inte det. Han står kvar, kompromisslös, intellektuellt ärlig. Det kräver mer än intelligens. Det kräver ryggrad. Och det är där jag faller garden – inför det som är sant, inte det som är bekvämt.

När dygder kallas rasism

2020 listade African American Museum följande som "vit kultur":

- Självständighet & Hårt arbete
- Punktlighet & Logik
- Kärnfamilj & Protestantisk arbetsmoral

Allt detta? En vit, tvingande norm som förtrycker andra, enligt deras ideologiska ramverk. Efter kritik backade de – men skadan var redan skedd. I Sverige sker samma sak, bara mjukare: Skolverket talar om att bryta "vita normer", myndigheter utbildas i "vitt privilegium" och män får höra att deras logik är förtryck, att deras struktur kväver och att deras språk kränker.

Mannen som karikatyr

Se på det systematiska mönstret i vår populärkultur: Pappan i reklamen är klantig. Mannen i serien är irrelevant. Hjälten på bioduken är väldigt ofta en kvinna på 1.60 - 50 kg som styr över män dubbelt så stora. Jag skrattar inte åt det. Det är inte larvigt. Det är programmering. Varje gång du accepterar det, utan att peka på idiotin – så sätter du en ny krok i din egen rygg. Det är en lögn. Inte en liten överdrift. En ren, medveten och strategisk lögn.

Gillette

I över hundra år sålde Gillette rakblad med ett löfte: det bästa en man kan vara. 2019 bytte de tolkning med katastrofalt resultat bland sina kunder - Män.

Deras kampanj visade på exempel efter exempel där män trakasserar, mobbar och väljer bort sitt ansvar. Budskapet var lika enkelt som det var tydligt: så här ser ni män som grupp ut. Nu måste ni bli bättre.

Annonsen fick på YouTube nästan dubbelt så många nedtummar som upptummar. Männen köpte det inte. Men ingen chef tvingades be om offentlig ursäkt eller ta öppet ansvar för att ha förolämpat sin kärnmålgrupp. Ingen frågade vad det säger om ett varumärke att det behandlar sina egna kunder som potentiella brottslingar.

Byt ut "mannen" mot vilken annan grupp som helst – och den annonsen hade aldrig producerats. Alla som såg reklamen känner det instinktivt. Men den producerades ändå. Det är inte en miss. Det är en tydlig signal.

Alla vet det. Ställ en högst genomsnittlig man i MMA mot den kvinnliga världsmästaren i samma viktklass och jag tror vi alla förstår att matchen är över innan den knappt hunnit börja. Om du tillhör dem som pushar för att det inte är så: varför inte förespråka helt öppna kategorier? Ingen uppdelning i manligt och kvinnligt – total frihet att kliva upp i ringen mot vem som

helst. Vi vet båda varför det inte sker. Det vore att riskera livet, för de kvinnor dumma nog att försöka. Oavsett vilken ideologi som vägleder dig vid skrivbordet, så är det den biologiska verkligheten som styr rankingen inom MMA.

Den tysta kastreringen

Det kallas feminisering. Inte i kjol – utan i beteende. Män ska lyssna, backa, tona ner sig själva, lämna utrymme för kvinnor. De ska såklart vara starka – men aldrig kliva över gränsen till att bli auktoritära. Beskyddande – men aldrig gränssättande. Drivande – men aldrig dominanta.

Ekvationen är omöjlig att leva upp till. Framför allt när det är flyktiga känslor som avgör var gränsen går – och den gränsen flyttar sig varje dag. Vad blir resultatet för de män som försöker leva upp till det ändå? Jo, de blir ointressanta, kompis-material, avsexualiserade. Förlorad genuin respekt.

Dubbelmoralens spjutspets

Kvinnor får uttrycka allt: "Jag vill ha en lång man", "Jag vill känna mig trygg", "Jag vill ha status". Samhällets respons? Inga problem, det är klart kvinnor ska ha och ställa krav.

Män? "Jag vill ha en mjuk feminin kvinna", "Jag vill inte att hon haft 20 sexpartners", "Jag vill att hon respekterar mig". Samhällets respons för det? Du är ytlig. Kontrollerande. En

moraliskt rutton mansgris eller en förlegad relik som borde skämmas över dina orimliga krav.

Tolkningsföreträdet

Min slutsats är att samhället har gett kvinnor rätten att definiera manlighet: vad som är för mycket, vad som är för lite och vem som är en "riktig man". Hur har det blivit så här? Min syn på det är att två äldre generationer "män" har tigit sig dit vi idag är. Uppfostrade av kvinnor. Undervisade av kvinnor. Dömda av kvinnor. Varför? Vi kommer till det senare.

Vad gör en man till man? Historiskt sett, har det varit: En man bär. Han står kvar. Han säger nej – även när det kostar. Han söker inte bekräftelse. Han söker mening. Han är inte snäll för att bli omtyckt – han **är** god, för att han vet vad rätt är. Och viktigast av allt: Han ber inte om ursäkt för att han är man.

En spegel till dig

Hur många män i din närhet respekterar du? Hur många lever ett liv du vill leva? Hur många män står idag upp för en manlighet som är på riktigt? Det säger något – om kulturen. Och även om dig.

Du är inte skyldig att skämmas. Inte för din könsidentitet. Inte för din hudfärg. Inte för att du ser verkligheten. Du är skyldig att stå upp och peka på terrängen som den är, inte som det feminina

samhället önskar att den vore.

Varför jag visade dig allt detta

Ja. Det blev brett. Det var meningen. Jag kastade reklam, politik, psykologi, sport och kultur på dig i ett och samma kapitel – inte för att jag tappade tråden, utan för att det är tråden. Det är inte ett problem. Det är ett mönster. Och mönster syns bara när du tar ett steg tillbaka och tittar på helheten.

Mannen är inte en legitim måltavla på ett ställe i samhället. Han är det överallt. Samtidigt. På alla nivåer. Det är vad det här kapitlet visar. Inte att en enstaka politiker sa något dumt, inte att en reklambyrå hade en dålig dag – utan att det är konsekvent. Att det pågår hela tiden och att det är tillåtet.

Och du vet det redan. Det är inte jag som lär dig något nytt. Du har sett det i din arbetsplats, i din skärm, i domstolssalen, i din skola, i din sons klassrum. Du har känt det i magen men kanske inte haft orden för det. Det är det jag försöker ge dig här.

Män är inte dumma. Vi ser detta. Det som kommer senare i boken sektionen om – ”manosfären” – är männens svar på exakt det du just läst. Ibland rätt. Ibland fel. Ibland rejält klantigt och vulgärt. Men det är knappast ett svar som uppstod i ett vakuum. Det är ett svar på ett verkligt angrepp. Dubbelmoralen är total. Något vi också återkommer till.

Jag förstår varför Jordan Peterson gråter när han pratar om detta. Det är så sanslöst många unga män som idag är vilse, och det är direkt omöjligt att inte beröras. Men här går min skiljelinje mot honom — och det gör mig irriterad varje gång jag ser det:

En man har inte råd att gråta. Inte här. Inte nu - Ta dina tårar och försvinn. (Även om jag respekterar Jordan Peterson som person och människa)

Att gråta inför smärtan är att meddela dem som tittar på att smärtan är större än mannen. Det är att signalera kapitulation till de unga män som söker en riktning fulla av kämparglöd. De behöver inte en man som *känner* med dem, det finns tillräckligt många kvinnor som uppfyller den vinkeln som det är. Vad de behöver, är en man som *står still*. En man som säger: jag ser det, det är illa, nu rättar vi till det - här är riktningen. Tårarna får komma efter striden, inte under den.

Kvinnor säger ofta att de vill att män ska visa sina känslor. Jag tror dem inte, inte ens för ett ögonblick. Eller — jag tror att de tror det själva. Men jag har sett vad som faktiskt händer när en man bryter ihop framför en kvinna. Hon må säga rätt saker, hon må trösta — men något har sänkts i hennes ögon - punkt. Något kan inte lyftas tillbaka. Han har slutat vara den hon kan luta sig mot, och blivit en till hon måste bära.

Det är inte modernt att säga detta. Det är långt ifrån populärt.

Men det är sant — och boken heter inte ”*Min Popularitet*.”

Kapitel 3 – Språkets tyranni: när ord blir vapen

”Kontrollera språket, så kontrollerar du tanken.
Kontrollera tanken, så kontrollerar du människan.”

Det omöjliga samtalet

Du sitter i ett möte. Någon kastar ur sig ett påstående som du vet är felaktigt. Du öppnar munnen för att svara, men stannar upp. Inte för att du saknar argument, utan för att du snabbt tvingas köra en intern sökning i ditt mentala operativsystem: Vilka ord är tillåtna just den här veckan?

Får jag säga "invandrare" eller förväntas jag säga "person med utländsk bakgrund"? Är det "han" eller måste jag använda det artificiella "hen"? Heter det "funktionshindrad" eller har ordet precis bytts ut mot det mer luddiga "person med funktionsnedsättning"?

Du tvekar. Och i den tvekan har tyrannen redan vunnit. För i det ögonblick du inte längre vet hur du får klä dina tankar i ord, slutar du snart att tänka dem överhuvudtaget. Välkommen till

det feminiserade samhället – en plats där sanningen offras på den upplevda kränkthetens altare.

Men innan vi lämnar mötet, en scen från min egen verklighet.

Jag var trött den dagen på jobbet. En kvinnlig kollega pratade. Hon hade pratat i fem minuter, kanske mer. Jag vet inte exakt, för någonstans efter den första minuten hade jag redan stängt av. Hennes mun rörde sig, ljud kom ut, men jag hade redan registrerat att det inte fanns någon kärna på väg. Ingen fråga. Inget beslut. Bara ord som rullade och rullade...och ...rullade.

Sedan kom den: "Vad tycker du, Goran?"

Jag svarade ärligt: "Ursäkta, jag zoomade ut. Kan du ta poängen igen?"

Kalla mig ond. Kalla mig respektlös. Jag bryr mig inte längre, helt ärligt – noll, jag bryr mig inte, tittar inte, bryr mig inte – kom till saken, eller stäng igen.

Här är min regel — och jag vet att jag delar den med en växande grupp män: kommer inte den skarpa frågan inom en minut, eller åtminstone en logisk riktning som närmar sig kärnan inom två — då är jag borta. Inte fysiskt. Mentalt. Ring din mamma. Ring din väninna. Slös inte min tid på dravel som inte leder någonstans.

Det här är inte hårdhet för hårdhetens skull. Det är en

konsekvens av två operativsystem som har slutat passa ihop. Och av att samhället bestämt att alla *ska* lyssnas in — oavsett om det finns något att lyssna på. Vi har förväxlat rätten att tala med skyldigheten att lyssna. Det är inte samma sak.

Det manliga (Logos) frågar: *Vad är saken? Vad ska lösas? Var är beslutet?* Samtalet är ett medel för att nå ett resultat.

Det feminina (Chaos) frågar inte. Det processar. Pratet *är* handlingen. Att tala om något är att bearbeta det. Kärnan kommer fram när den kommer fram — eller inte.

När män och kvinnor levde under det gamla kontraktet fungerade detta "någorlunda". Han lyssnade tålmodigt, hon kom fram till sin punkt, livet rullade vidare. Men det gamla kontraktet är dött. Mannen har tagit tillbaka sin tid. Han har nog med data för att veta vad processen sannolikt landar i — och allt oftare väljer han att zooma ut istället för att titta om en punkt som aldrig kommer.

Hon kallar det respektlöst. Han kallar det effektivt och skiter fullständigt i vad hon tycker.

Och här är jag verkligen inte den hårdaste i rummet. På mitt jobb finns en yngre generation män — kompetenta, disciplinerade, vill framåt. När någon kommer till deras skrivbord får de trettio sekunder. Ibland inte ens det. De lyfter inte blicken från skärmen om inledningen inte motiverar det. Är

det respektlöst? Den yngre kollegan skulle svara: jag har jobb att göra. Du har trettio sekunder att övertyga mig om att ditt ärende slår mitt.

Hans lista är lång med saker han vill få färdigt. Den listan har inget utrymme för en dravlande kvinna som vill linda in saken i tio minuter. Han är redan trött och irriterad på henne när hon kommer — Varför? För hon har redan bränt sina broar med honom i tidigare möten. Hennes sätt att försöka kompensera när hon märker att han inte lyssnar? Mer prat. Mer förklaring. Mer inlindning. Hans respons? Gissa.

Och innan vissa läsare nu reagerar med ilska och en dom över hans "respektlöshet" — ställ dig frågan: varför är han skyldig att lyssna in det eviga dravlet som ändå inte leder till något? Det är en fråga ingen längre vågar ställa. Här kommer poängen - Den frågan ställde han för länge sedan och svaret är: *det är han inte och han kunde inte bry sig mindre om vad du tycker om det.*

Det här är ingen unik figur på mitt jobb. Det är en hel generation. Och de kvinnor som möter dem — också de som faktiskt är kompetenta och har en relevant punkt — får inte ens chansen om de börjar med Chaos. Det är hårt. Det är kanske *orättvist* mot just de kvinnor som inte förtjänar det. Men det är konsekvensen av att hela ramen har förändrats. När en hel generation män har tröttnat på att vänta på kärnan, slutar de göra skillnad mellan kvinnan som faktiskt har en poäng och

kvinnan som inte har det. *Det är inte deras jobb längre att sortera. Det är hennes.*

Jag är inte lika hård som dem, samtidigt är jag heller inte långt bakom. När någon börjar i Chaos sätter jag mig fortfarande ner, jag håller fortfarande masken, kanske lite längre — men jag har slutat lyssna. Mitt huvud är i nästa möte, i koden, i något jag faktiskt kan åstadkomma. Jag är inte stolt över det. Jag är bara ärlig.

Vi återkommer till denna yngre generation män senare i boken — de har två egna kapitel. Det räcker här att säga att de finns, att de är fler än någon vill erkänna, och att de helt har slutat förhandla med Chaos.

Nu lyfter vi blicken från jobbets fikabord och tittar på samhället. Samma två operativsystem, samma kollision — fast i större skala:

Städerskan som försvann

Det började som en viskning om "respekt". Städerska blev lokalvårdare. Soppubbe blev renhållningsarbetare. Hemsamarit blev hemvårdsbiträde, blev hemtjänstpersonal. Argumentet lät ädelt: "Vi vill höja yrkets status. Vi vill inte såra någon."

Men ingen ställde den logiska motfrågan: Varför anses det respektlöst att kalla ett arbete vid dess rätta eller historiska namn? Om att städa är ett ärligt och värdefullt arbete – vilket

det är – varför ska vi då gömma det bakom en byråkratisk ordsallad?

Här ser jag det feminina mönstret i sin renaste form:

- **Det manliga (Logos):** "Städerskan städar. Det är konkret, sant och tydligt. Varför krångla till det?"
- **Det feminina (Chaos):** "Men ordet känns hårt. Det kan uppfattas nedvärderande. Vi måste vara omtänksamma. Låt oss göra det mjukare"

Resultatet? Känslan trumfar sanningen. Men sanningen är att yrket inte förändrats en millimeter. De som såg ner på städerskan kommer att se ner på lokalvårdaren med exakt samma förakt. Skillnaden är bara att vi nu tvingas ljuga för varandra. Det handlar inte om respekt; det handlar om att bevisa att de äger rätten att omdefiniera din verklighet. Kritikern kommer säkert säga något i stil med "hon städar faktiskt inte bara, vi har givit namnet mer innebörd som representerar hennes arbete bättre" - Nej, hon städar inte bara och vi alla visste det även innan ordet byttes ut.

Den ständiga loopen: Eufemismens löpband

Harvard-professorn Steven Pinker myntade begreppet *euphemism treadmill* – eufemismens löpband. Ett ord anses kränkande, byts ut mot ett mjukare, som efter tio år anses

kränkande och byts ut igen.

Tag ursprungs-spåret: invandrare blev nysvensk, blev person med utländsk bakgrund. Idag försöker den ideologiska eliten dessutom pressa in oss i det djupt splittrande begreppet "rasifierad". Bilden av löpbandet är exakt – du springer fortare och fortare, men kommer ingenstans. Verkligheten under orden förändras inte en millimeter. Det enda som händer är att du blir andfädd och rädd för att halka av.

Budskapet är inte "var respektfull". Som jag ser det är budskapet: "Var på din vakt." Det är en ständig loop av osäkerhet som håller dig i ett tillstånd av lågintensiv rädsla. Om reglerna ändras hela tiden kan du aldrig känna dig trygg. Du tvingas ständigt snegla på de självutnämnda språkpolicerna för att se om du fortfarande är "godkänd". Kommunikation blir omöjlig, och det är precis vad tyrannen vill – en befolkning som är för upptagen med att korrigera sina pronomen för att hinna protestera mot vansinnet.

Hen – Vatten som urholkar stenen

För mig är "hen" inget ord. Det står i Svenska Akademiens ordlista sedan 2015, det vet jag. Men jag har som privatperson rätten att inte erkänna det som en del av mitt språk. Det är ett ideologiskt experiment som utförts på en hel befolkning utan deras samtycke.

Vår språkliga förståelse av kön hade en stabil grund i

århundraden innan "hen" tvingades in. De biologiskt förankrade orden för människan hade stått orörda. "Han" och "hon" räckte för Strindberg, för Lagerlöf, för generationer av svenskar före oss. Men plötsligt skulle en språklig återvändsgränd tvingas in i lagböcker och barnvisor.

Processen följer det jag uppfattar som en klassisk maktstrategi:

- 1 **Löje:** Folk skrattar. "Det där kommer aldrig slå igenom."
- 2 **Motstånd:** Folk protesterar. "Jag tänker aldrig använda det."
- 3 **Utmattning:** De som protesterar stämplas som "problematiska" eller "okänsliga".
- 4 **Acceptans:** Folk börjar använda det – inte av övertygelse, utan för att motståndet blivit för dyrt. I skrivande stund tror jag fortfarande majoriteten svenskar "ryggas till" när de hör "höna" på engelska.

Det är så de vinner. Inte genom att övertyga ditt intellekt, utan genom att trötta ut din vilja. Likt vatten urholkar stenen, formar nyspråket ditt medvetande tills du ger upp för att få lugn och ro. Men priset för det lugnet är din integritet.

Konsensus och beslutsförlamningen

I det feminiserade samhället är processen viktigare än resultatet.

Att alla "känner sig inkluderade" trumfar det faktum att ingenting blir gjort.

Ta mobilförbudet i skolan som exempel. Alla vet att mobiler stör. Lärare, föräldrar och elever vet det.

- **Logos säger:** "Förbjud dem under lektionstid. Det är en ny uppfinning och den hör inte hemma i klassrummet under undervisning- **Punkt.**"
- **Chaos svarar:** "Vi måste ha dialog. Vi måste lyssna in alla perspektiv. Hur känns det för eleven att skiljas från sin skärm? Låt oss nå konsensus kring detta.

Resultatet blir år av statliga utredningar och "värdegrundsarbete" medan skolans auktoritet urholkas och grunduppdraget förfaller. Det är inte inkompetens — som jag ser det är det en ideologi som skyr beslut, eftersom beslut innebär att någon "förlorar" eller att en konflikt blir synlig. Man föredrar en långsam död i en varm kram framför ett snabbt och nödvändigt kirurgiskt ingrepp.

Och det är detta som är pudelns kärna i Chaos: när alla ska lyssnas in, kan ingenting någonsin beslutas. Tio år av utredningar är inte ett misslyckande — det är funktionen.

Konfliktundvikande som vapen

Det feminina argumentet bär alltid masken av medkänsla: "Vi

kan inte säga det så rakt, det kan såra någon." Om du säger: "Vi har problem med kriminalitet bland unga män med utländsk bakgrund i förorten", möts du av en mur av flum. De vill hellre formulera det som: "Vi ser utmaningar kring normbrytande beteende bland ungdomar i socioekonomiskt utsatta områden."

Ser du vad som hände? Problemet namngavs, men i samma sekund löstes det upp i intet. Om du inte får namnge fienden eller problemet, kan du inte bekämpa det. Tyrannen vill inte att du löser problemet – de vill att du slutar se och prata om det. Luddigt språk är maktens bästa vän, för i dimman kan ingen ställas till svars. Namnger du problemet vid dess "naturliga och rätta namn" - är du...Etikett A, Etikett B, C...D.

Mötet med skolan

Jag satt på utvecklingssamtal med min dotters skola. Jag hade hennes frånvarostatistik utskriven framför mig: anmäld frånvaro i en kolumn, oanmäld frånvaro i en annan. Den oanmälda hade ökat kraftigt.

På min tid kallades oanmäld frånvaro för skolk. Jag använde ordet.

Reaktionen kom omedelbart. Jag var okänslig. Förstod jag inte att jag sårade? Visste jag inte att det kan finnas hundra andra orsaker till att frånvaron inte anmälts än just skolk?

Jag log. Lät läraren sväva ut. Lät rödheten stiga i hans ansikte. Jag lät dem välja slagfältet för en stund, bara för att kunna föra kriget på mina villkor. När han var färdig sa jag lugnt:

"Jag kan använda begreppet 'ogiltig frånvaro' om ni anser att 'skolk' är laddat. På min tid kallades det skolk. Jag förstår att det kan bero på flera saker. Men det ändrar inte sakfrågan: hennes oanmälda frånvaro har ökat kraftigt, från 0,7 ogiltiga lektioner i veckan till idag 3,2. Detta sker samtidigt som ni påstår att hon mår bättre och trivs bra. Logiken går inte ihop."

De blev tysta. Punkterade.

Det är så mekanismen fungerar i praktiken. Jag namngav problemet med ett rakt ord. De attackerade ordet istället för att svara på saken – för det är där de vinner, i ordkriget. Genom att erbjuda dem deras nyspråk som en "taktisk reträtt" avväpnade jag deras moraliska indignation. Sakfrågan stod kvar, naken, mitt på bordet. Och plötsligt fanns det ingenstans att gömma sig.

Lärdomen är enkel: Ge dem gärna ordet om de behöver det för att sänka garden. Ge dem **aldrig** sakfrågan.

Det manliga vs det feminina - Språkets krig

Det finns två sätt att använda språket:

- **Det manliga språket (Logos):** Klart. Direkt. Ärligt. Sanningen står över känslan. Det bygger katedraler,

broar och fungerande rättssystem.

- **Det feminina språket (i sin korrupta form):**

Indirekt. Luddigt. "Känsligt". Känslan står över sanningen. Det skapar byråkrati, osäkerhet och stagnation.

Mannen som värderar logik och sanning hatar det moderna nyspråket, för han vill bygga. Men i det moderna Sverige är ett direkt språk farligt. Säger du vad du menar riskerar du att bli rapporterad till HR, anklagad för att vara "okänslig" och utfryst. Du tvingas lära dig att bete dig feminint: att linda in, att tassa på tå, i värsta fall ljuga.

Orwell såg det först

Orwell såg det här klarare än någon annan. I essän *Politics and the English Language* från 1946 beskrev han hur byar som bombas döps om till "pacificering" och hur massdeportationer blir "befolkningsöverföring". Han kallade det försvar av det oförsvarliga.

Men Orwell såg det främst som ett vapen i diktaturens hand – staten med bajonett, partiet med övervakning. Det han inte hann se till fullo var hur samma vapen kan föras helt utan stat. Hur det kan föras av kollegan vid kaffemaskinen, av läraren vid katedern, av kvinnan i föräldragruppen – utan att en enda order

utfärdas uppifrån.

Det feminiserade samhället säger inte: "Du får inte säga det." Det säger: "Om du säger det, så är du en elak människa." Och plötsligt är det inte polisen du fruktar, utan blicken från dina kollegor. Inte fängelset, utan utfrysningen. Det är lika genialiskt som det är dödligt. För när du slutar använda orden för frihet, ordning och biologi, slutar du snart att förstå vad de betyder.

Så stärker du ditt försvar

För att återta din frihet måste du först återta ditt språk. Det börjar med orden. Ditt ord, ditt val. Det kräver inget mindre än en språklig gerillakrigsföring:

- 1 Använd klart språk – men välj dina strider.** Säg "städerska", säg "invandrare", säg "han" och "hon". Men om fienden försöker kapa diskussionen genom att bråka om etiketter, gör som jag gjorde på skolan: ge dem ordet och tvinga dem sedan att svara på fakten. Låt aldrig deras känslor bli ämnet för samtalet.
- 2 Vägra spela konsensus-spelet.** Fråga: "Varför måste vi ha en dialog om detta? Sanningen är uppenbar, låt oss fatta beslutet nu." - Tro mig, fler kommer stämma in i kören.
- 3 Acceptera konflikten.** Sluta vara rädd för att "såra"

genom att tala sanning. En sanning som sårar är oändligt mycket mer värdefull än en lögn som tröstar för stunden.

- 4 **Var beredd att betala priset.** Ja, du kommer bli kallad okänslig. Ja, folk kommer att titta snett. Men alternativet är att du förlorar din integritet och din förmåga att tänka självständigt.
- 5 **Lär dina barn att tänka klart.** Den viktigaste kampen sker vid köksbordet. Lär dem att ord har betydelse och att sanningen inte beror på hur man känner sig för stunden.

Slutplädering: Språket är ditt

De vill få dig att tro att språket tillhör staten, värdegrunden eller HR-avdelningen. De vill att du tror att de äger regelboken. Men språket tillhör befolkningen. Det är ditt främsta verktyg för att navigera i världen, för att skydda din familj och för att bygga en framtid.

Vägra låta dem stjäla din röst. Säg vad du menar – alltid.

Kapitel 4 – Tolkningsföreträdet - När megafonen bara har en frekvens

"En frisk institution kan erkänna sina brister och justera kursen. En sjuk institution är fången i sin egen berättelse – och kräver att verkligheten ska anpassa sig efter den."

Den blinda fläcken i mätglaset

Vi lever i statistikens tidevarv. Vi mäter allt: koldioxidutsläpp, löneskillnader på kronan och exakt hur många minuter vi rör på oss per dag. Men när det gäller förtroendet för media – demokratins påstådda väktare – finns det en sanning som redovisas påfallande motvilligt: det växande gapet mellan män och kvinnors förtroende för just de etablerade mediehusen.

SOM-institutet vid Göteborgs universitet bekräftar år efter år samma mönster: förtroendet för Public Service är högre bland kvinnor än bland män. I sin rapport som presenterades våren 2024 (baserad på 2023 års data) konstaterar SOM dessutom den

största uppmätta ideologiska könsskillnaden i undersökningens historia – kvinnor rör sig mer åt vänster politiskt, män mer åt höger, och gapet är särskilt skarpt bland de yngsta åldersgrupperna. Det är inte en marginell glipa. Det är två befolkningar som långsamt slutat dela samma verklighet.

Men istället för att fråga sig varför halva befolkningen har börjat betrakta nyhetssändningarna som vinklad propaganda, väljer media att tala ännu högre till den publik som redan applåderar. Man har slutat vara en neutral förmedlare och blivit en predikant för de som redan är frälsta. Genom att ignorera männens sjunkande förtroende skapar man en blind fläck så stor att den till slut slukar hela samhällsdebatten. Det mest komiska? I samma andetag, ger dessa instanser uttryck för att polarisering är farligt och funderar över varför den växer?

Polariseringen som raderas

Media älskar att analysera polarisering. De ritar grafer över stad mot land, unga mot gamla och höger mot vänster. Men den mest fundamentala klyftan i vår tid berörs nästan aldrig: klyftan i hur vi uppfattar verkligheten baserat på kön. Som jag ser det har vi skapat ett medialt landskap som är nästan uteslutande "kvinnligt kodat".

I detta landskap ligger fokus på narrativ, känslor och den subjektiva upplevelsen av trygghet. Logik, konsekvensanalys och

rådata stämplas ofta som "hårda", "kalla" eller i värsta fall "fientliga". Resultatet är att media inte längre fungerar som en spegel av samhället, utan som en bekräftelsemaskin för det feminina perspektivet. Det är kvinnans oro som blir till krigsrubriker och hennes sårbarhet som paketeras som ett nationellt nödläge. Mannens perspektiv? Det reduceras till bakgrundsbrus – eller pekats ofta ut som själva orsaken till problemen.

Det mest respektlösa du kan göra

En påminnelse från förra kapitlet: I *Språkets tyranni* såg vi hur orden ändras under täckmanteln av respekt. Man säger att man byter ut ordet "städerska" mot "lokalvårdare" för att inte såra. Men här blottas en djup ironi. Finns det egentligen något mer respektlöst än att konsekvent tolka vad någon menar med sina ord, istället för att ställa nyfikna frågor i syfte att klargöra eventuella missförstånd?

Den påstådda respekten förvandlas till ett maktmedel. Man säger sig bry sig om känslor, men i själva verket används känslor som en murbräcka för att radera motståndarens rätt att definiera sig själv. Det är inte respekt för individen; det är respekt för det egna narrativet. Och narrativet kräver att dina ord betyder något annat än vad du faktiskt sa.

"JAG VET BÄTTRE ÄN DIG VAD DU

MENADE"

När någon tar sig friheten att proklamera "jag vet vad du egentligen menar", utför de en rad aggressiva handlingar under ytan av ett samtal:

- 1 **De väljer bort aktivt lyssnande.** Istället för att säga "Jag är osäker på vad du menar, kan du förklara?", säger de i praktiken: "Dina ord betyder ingenting. Din intention betyder ingenting. Jag äger definitionen av dig."
- 2 **De agerar tonpolis.** Här träder ett specifikt feminint verktyg in. Det handlar inte längre om innehållet i det du sa, utan om "sättet du sa det på". Genom att flytta fokus från argumentet till din ton, din blick eller din påstådda energi, flyttar de fokus till sig själva som offer och dig som förövare.
- 3 **De intar en position av kontroll.** De agerar både polis, åklagare och domare i ditt inre liv. Genom att fokusera på "hur du sa det" dödas samtalet effektivt.

Finns det något mer omoraliskt än att inta en position av moralisk överlägsenhet utan en enda siffra som backar upp din position – och därifrån vägra diskutera sakfrågorna? Det är feghet förklädd till godhet. Det är ondska maskerad som omsorg.

Den moraliska arkitekturen: Strategin bakom

För att förstå varför du som man ofta känner dig motad i ett hörn, måste du förstå arkitekturen bakom det feminina sättet att föra krig genom språk. Den arkitekturen riggar spelplanen så att du förlorar innan du ens öppnat munnen. Strategin vilar på fyra pelare som varje man som varit i en sådan situation känner igen omedelbart.

En sak vill jag säga rakt ut innan vi går in: jag talar här om ett feminint kodat beteende — inte om kvinnan som biologisk varelse. Jag kallar det feminint därför att vilken intellektuellt ärlig läsare som helst, man som kvinna, har sett att detta mönster i vardagen används av kvinnor i betydligt större utsträckning än av män. Det är en observation, inte en anklagelse mot ett kön. I min erfarenhet använder en kvinna som väljer Logos inte dessa pelare. En man som svikit sin maskulinitet tycks däremot använda dem hela tiden. Det är beteendet, inte könet, som driver Chaos.

1. Anta moralisk överlägsenhet

Motparten kliver in i rummet som en självpåtagen domare. Hennes moral är ett faktum, din är ett frågetecken.

- *exempel:* Du säger: "Jag tycker vi behöver diskutera barnens skärmtid." Hon säger: "Att du ens ifrågasätter mitt föräldraskap visar ...Fyll nu på med valfri

anklagelse.”

- *Vad som hände:* Hon antog att hennes sätt är det moraliskt korrekta. Din fråga blev därför automatiskt ett angrepp.

2. Oenighet = Defekt

Om du presenterar fakta eller logik, bemöts det inte med motargument. Istället tolkas din oenighet som ett bevis på en moralisk brist. Du är inte "saklig", du är "okänslig", "arg" eller "ond".

- *exempel:* Du säger: "Forskning pekar på att barn som växer upp i splittrade familjer har högre risk för kriminalitet." Hon säger: "Att du ens tänker i dessa banor, visar att du har ett problem med kvinnor."
- *Vad som hände:* Hon attackerade dig, inte argumentet.

3. Personalisera vs Universalisera

Dina argument ramas in som sprungna ur ditt ego eller dina brister. Hennes argument ramas in som universell rättvisa och medkänsla.

- *Exempel:* Du säger: "Jag tycker vi borde föra en budget och genom det få en bättre överblick av ekonomin." Hon säger: "Du vill bara ha kontroll över oss och är

självisk. Jag tänker på barnens bästa."

- *Vad som hände:* Ditt argument blev personligt (din brist). Hennes blev universellt (barnens bästa).

4. Monopolisera lidandet

Genom att alltid hävda offerrollen tvingas du in i rollen som förövare. Och som förövare har du ingen rätt att kräva logik; du har bara skyldigheten att be om förlåtelse.

- *Exempel:* Du säger: "Jag känner mig inte respekterad när du avbryter mig hela tiden." Hon säger: "Jag kan inte tro att du säger så. Efter allt jag gått igenom. Du får mig att må så dåligt."
- *Vad som hände:* Hon stal offerrollen och gjorde dig till förövaren – för att du bad om respekt.

Tolkningsförelärdet i praktiken: I relationen

Det börjar ofta i det privata. Du säger något enkelt och direkt, men hon svarar: "Det är inte vad du sa. Det är vad du menade. Och jag hörde minsann på din ton vad du egentligen tycker." Sanningen dör i samma sekund som hennes upplevelse blir till den enda tillåtna sanningen.

Det är här den fascinerande paradoxen uppstår. Som jag sa till min ex-fru: Det är märkligt att jag kan kommunicera klart med

hundratals elever och kunder i mitt yrke som lärare, men just inför dig blir jag plötsligt totalt obegriplig. Jag lämnar det upp till läsaren att bedöma hur hög sannolikheten för det är. Men vi förstår nog alla hur troligt det är. Det handlar inte om ett kommunikationsproblem – det handlar om makt. Genom att vägra förstå vad du faktiskt säger, kan hon göra dig till syndabock, tvinga dig att försvara dig mot fantasier och behålla den emotionella kontrollen.

Ditt enda vapen: Att vägra ramen

Unga män idag går i fällan för att de tror att de måste bevisa att de är "snälla". De börjar förklara sig. Men så fort du börjar förklara dig för en domare du inte har valt, så har du erkänt deras rätt att döma dig. Du har klivit in i fängelset och låst dörren inifrån.

Här är ditt vapen. Nästa gång du känner att samtalet lämnar sakfrågan och börjar attackera din karaktär, din ton eller din "värdegrund", så stannar du upp. Du blir inte arg. Du blir inte defensiv. Du använder denna fras som en mur av granit:

"Jag ser att du försöker göra det här till en fråga om min karaktär istället för att svara på min fråga. Det är respektlöst och jag accepterar inte de premisserna. Vi pratar fakta, eller så pratar vi inte

alls."

Varning: När du använder denna fras, kommer motparten att eskalera. Hon kommer att bli "sårad", "chockad" eller "besviken". Det är inte ett tecken på att du gjorde fel – det är beviset på att du gjorde rätt. Hon förlorade kontrollen, och nu försöker hon få tillbaka den genom att gå djupare ner i rollen som offer.

Din uppgift:

- 1 Stå kvar.
- 2 Upprepa frasen (maximalt en gång till) om nödvändigt.
- 3 Lämna om hon fortsätter.
- 4 Men backa **aldrig**.

Detta är inte bara en mening; det är en suveränitetshandling. Om de vägrar? Då lämnar du. Inte i vrede, utan för att det inte finns någon som helst poäng med att föra en dialog med någon som valt bort sanningen till förmån för manipulation.

När samhället blir relationen

När samhällets institutioner – media, skolan, Socialtjänsten – tycks använda samma härskartekniker som en dysfunktionell partner, är vi inte längre ett fritt folk. Vi är en befolkning under psykologisk belägring.

Du säger: "Vi har problem med kriminalitet bland unga män

med utländsk bakgrund." Media svarar: "Det var sättet du sa det på... vad du egentligen menar är att du är rasist."

Genom att tillskriva dig en åsikt du inte uttryckt, slipper de bemöta ditt argument. De äger tolkningsföreträdet. De dömer dig för brott du aldrig begått, baserat på ord de själva lagt i din mun. Alltfler män har dock blivit helt döva för deras volymhöjningar. De har slutat lyssna, och de har börjat förakta både lögnerna och de "tofflar" som fortfarande desperat försöker upprätthålla dem.

Spelar det någon roll om det är medvetet?

Här kommer den sista fällan där många män fastnar. De börjar analysera: "Gör hon det här medvetet? Är hon bara lurad av samhället? Eller förstår hon faktiskt inte bättre?"

Lyssna noga: Det spelar absolut ingen roll.

Om en kvinna eller en myndighet intar en position av moralisk överlägsenhet och vägrar diskutera sakfrågan, så är resultatet detsamma oavsett om de gör det medvetet eller omedvetet. Skadan på sanningen är total. Skadan på din integritet är total.

Du kan inte bygga ett liv, ett hem eller en rättssäker process på ett fundament av psykologisk kolonialism. Om hon (eller de) vägrar respektera dina faktiska ord och istället insisterar på att äga tolkningsföreträdet av ditt inre, så finns det ingen gemensam

väg framåt. Samtalet kan inte bära frukt eftersom de redan har bestämt sig för att du eller din frågeställning är problemet.

Ditt ansvar är inte att "uppfostra" eller att få dem att förstå. Ditt enda ansvar är att konstatera: "Detta beteende pågår." Och när det gör det, så drar du din gräns. Man förhandlar inte med någon som använder manipulation som språk, oavsett om de kallar det för "omsorg" eller "värdegrund".

Lämna rummet. Lämna mötet. Lämna lögnen.

Kapitel 5 – Hur känner man igen en dålig ideologi

”I en demokrati får du säga vad du vill – så länge du inte säger fel.”

Det förbjudna samtalet

En dålig ideologi börjar inte med stöveltramp och öppen censur. Den börjar smygande, som en dimma som rullar in över samtalet. Den börjar med att förändra språket och skapa en tung tystnad kring uppenbara problem. Det sker inte officiellt med högtalare och vakter, utan lågmält: i blicken som flackar, i ämnet som snabbt byts vid kaffemaskinen, i den senaste uppdateringen av HR-policyn.

Plötsligt vet alla: det finns saker du inte får säga. Och ännu fler saker du inte ens bör tänka eller skämta om. Humorn, som förr var den ventil som släppte ut trycket ur tunga ämnen, har blivit det främsta målet för de nya grindvakterna. Varför? För en ideologi som inte tål att man skämtar om den vet innerst inne att den är byggd av glas. Den tål inte vibrationerna från ett ärligt

skratt.

"Värdegrunden" – Rubriken som döljer det finstilta

Det låter så oskyldigt: "*Alla människors lika värde.*" Tolerans. Respekt. Men just här gömmer sig ett av vår tids största semantiska bedrägerier. *Värdegrunden* är inte en genomtänkt idé – det är en rubrik. Ett ord som påstås representera allt gott, men som i praktiken används för att dela upp mänskligheten i *goda* och *onda* – inte efter deras handlingar, utan efter deras lydnad.

Här är den logiska klyftan som få vågar tala om: FN:s deklaration talar på engelska om *equal dignity* (lika värdighet), inte *equal value* (lika värde). Det är en monumental skillnad som suddats ut i den svenska översättningen. För mig är den skillnaden grundläggande för hela vår civilisation:

Värdighet är en konstant – värde är en variabel.

Som programmerare har jag lärt mig att hålla isär två sorters storheter. En konstant ändras inte: ljusets hastighet, pi. En variabel är gjord för att förändras: den får sitt värde tilldelat utifrån sammanhang. *Värdighet* hör hemma i den första kategorin. *Värde* hör hemma i den andra – en bil har ett värde, en arbetstimme har ett värde, och en sönderrostad Ford i ett dike

kostar inte detsamma som en ny Volvo i utställningshallen. Att då säga att "*alla människor har lika värde*" är, om man tar orden på allvar, en omöjlig sats. Det är ett *type error* – ett försök att tilldela ett konstantvärde till en variabel som per definition förändras.

Jag är kristen. För mig börjar saken där: jag är född i Guds avbild. Det är min värdighet. Den kan ingen ta ifrån mig – inte för att en deklaration säger så, utan för att den är inristad i mig som skapad varelse.

Översättningen som suddade ut en gräns

FN:s allmänna förklaring om de mänskliga rättigheterna säger i artikel 1, på engelska:

"All human beings are born free and equal in dignity and rights."

Det är *dignity* – värdighet. Inte *value* – värde. Det är två olika ord på engelska. Det är två olika ord också på svenska. Men i den officiella svenska översättningen, godkänd av regeringen, blev det:

"Alla människor är födda fria och lika i värde och rättigheter."

Översättarna 1948 valde fel ord. Eller mer rättvist: de valde ett ord som råkar bära två olika betydelser, och därmed öppnade en lucka i golvet som vi trillat ner i sedan dess.

Jag tror inte det var medvetet. Jag tror inte det är en konspiration. Men jag tror att det är allvarligt – för det är på den lilla språkliga halksträckan som hela den svenska värdegrunden vilar.

När en slogan blir en moralisk slägga

Här är det svenska problemet i sin praktiska form:

I debatten används frasen *alla människors lika värde* inte för att beskriva människors okränkbara värdighet inför Gud och lagen – den används för att avgöra vem som tycker rätt. Den som ifrågasätter en migrationspolicy får höra: "*tror du inte på alla människors lika värde?*" Den som påpekar statistik om brottslighet får höra: "*vad är det för människosyn?*"

Det är inte ett svar på frågan som ställts. Det är en moralisk slägga som använder en luddig fras för att tysta ner en skarp och objektiv frågeställning. Och det fungerar bara därför att frasen är luddig. Hade vi sagt "*alla människor har samma värdighet inför Gud och lagen*", hade ingen kunnat hävda att en diskussion om gränspolitik bryter mot det. Men *lika värde*, med all sin inbyggda dubbeltydighet, blir en sten man kan kasta. Ingen vet riktigt vad det betyder, och därför kan det betyda vad helst som behövs just för stunden.

Så jag säger värdighet. Inte värde. Inte för att jag är pedantisk, utan för att jag har lärt mig att språk som är slappt blir politik

som är slapp, och politik som är slapp blir ett samhälle som inte längre kan skydda det viktigaste.

Åsiktskorridoren är ett minfält

Vi har pratat om åsiktskorridoren i drygt ett decennium. Men den är inte en korridor längre; den är ett minfält. Ett minfält fungerar inte genom att alla som går där sprängs – det fungerar genom att injicera en sådan skräck att nästan ingen vågar gå där överhuvudtaget.

Men något har hänt. Allt fler – särskilt unga män – har börjat kliva ut i terrängen ändå. Samhället och media är snabba med att peka ut dem som en "hotfull grupp". Min slutsats är enkel: de är hotfulla för etablissemangen eftersom de inte längre är formbara enligt den gamla ordningens spelregler. De vägrar spela med i värdegrundsspelet.

Jag säger det rakt ut: jag ser en enorm potential i deras hållning. Den är mer än välkommen. Jag är inte deras överhuvud, jag är inte deras lärare, jag är inte den som ska slipa dem till något – det är inte min plats och det är inte min rätt. Jag är jag, och jag delar min syn gällande dem. Jag är kristen, och därför delar jag inte alltid det skarpaste tonläget denna grupp av unga herrar använder – där det blir en medveten provokation går jag en annan väg: res dig och gå. Det är lika hårt, och det lämnar motståndaren mer paff än något annat. Men det är min

inställning och tolkning, inte deras. Att läxa upp dem är som sagt inte min uppgift.

Det jag ser hos dem är hårdhet, orubblighet, och en vägran att böja sig för det som är uppenbart osant. Det är ovanliga egenskaper i dessa tider, och vi behöver dem som samhälle. De är en frisk fläkt av luft in i ett illaluktande rum som saknat fönster.

Jag återkommer till dessa unga män i senare kapitel, för de förtjänar en egen och mycket djupare analys. Här räcker det att säga vad de redan har insett: den långsiktiga kostnaden av att leva i en lögn är högre än risken att trampa på en social mina.

När siffrorna blir fienden

Allt bottnar i detta... När språket har tämjts, återstår siffrorna som verklighetens sista utpost. Siffror bryr sig inte om din värdegrund eller hur du känner dig idag. Därför är en dålig ideologis nästa steg alltid att attackera mätbarheten. Det sker genom en trestegsraket av mörkläggning:

Mätvägran: Man slutar helt enkelt samla in eller redovisa data som hotar narrativet. Att ens vilja veta viss statistik stämplas som "oetiskt" eller "fientligt". Vi behöver inte gissa här, det är svensk nutidshistoria: mellan 2005 och 2021 lät Brottsförebyggande rådet (BRÅ) bli att uppdatera sina jämförande studier över misstänkta brottslingars utländska bakgrund – trots upprepade riksdagsmotioner som krävde en ny rapport, och trots en massiv

samhällsförändring under samma period. Man raderade detaljerna på kartan för att terrängen blev för obekvämlig.

Definitions spiruetten: Mätmetoder ändras och väsentliga resultat blir omöjliga att jämföra över tid. När verkligheten blir för mörk, flyttas mållinjen för vad som räknas. Ett rakt exempel: fram till 2014 redovisade BRÅ "uppklarade brott", där samma siffra inkluderade både brott där någon faktiskt åtalats (personuppkläring) och brott där förundersökningen lagts ner – för att gärningen inte var ett brott, brottet preskriberats eller den misstänkta varit under 15 år (teknisk uppkläring). Två helt olika saker i samma kolumn. När den totala uppklaringsprocenten sjönk år för år byttes 2014 hela begreppet ut mot "handlagda brott" med nya kategorier som inte längre kan jämföras med tidigare decenniers siffror. Mållinjen flyttades, tidsserien bröts. Min fasta övertygelse – och jag vet att jag delar den med många – är att detta inte är en slump. Det är ett medvetet drag.

Socioekonomisk rökråd: Man dränker tydliga resultat i floskelmaskiner som "strukturella förklaringar". När skolresultatskillnaderna mellan elever med olika bakgrund växer, är "socioekonomiska faktorer" det enda förklaringsspår som tillåts – inte som ett av flera spår, utan som en blockad mot vidare frågor. När bostadsområden förfaller blir de "utsatta" och "särskilt utsatta", termer så abstrakta att de varken går att försvara eller angripa konkret. Förklaringar så luddiga att de

aldrig går att motbevisa, men som fungerar utmärkt för att flytta skulden från individen till systemet.

Siffran säger sanningen, men ideologen skriver rubriken. I Sverige har rubriken blivit viktigare än tabellen.

Straffen: Fel värdegrund = Fel människa

En dålig ideologi känns inte igen på styrkan i sina argument, utan på grymheten i sina straff. Eftersom den inte kan vinna genom logik, tvingas den styra genom social och ekonomisk terror:

- 1 **Skam:** Att stämpla tvivel som moraliska defekter. Man frågar inte "har du rätt i sak?", man frågar "vilken sida av historien vill du stå på?"
- 2 **Utfrysning:** Att göra dig oanställningsbar och socialt paria. Budskapet är: Tänk som vi, eller svält.
- 3 **Etikettering:** Man klistrar på diagnoser och fobier. Rasist, sexist, kvinnohatare. Det är verbala handklovar designade för att ingen ska våga lyssna på vad du faktiskt säger.

Det spelar ingen roll om det du sa var sant. Det enda som räknas är att du bröt mot den outtalade lydnaden. Man påstår att vi har yttrandefrihet, men man har skapat ett system där priset för att

använda den är din egen framtid.

*En ideologi som tål sanningen behöver inte tysta
skämten. En ideologi som bygger på verkligheten
behöver inte gömma statistiken.*

När du ser dem jaga komiker och mörka statistik, vet du en sak med säkerhet: De är livrädda. De vet att deras korthus inte tål en nysning av fakta. Minfältet fungerar bara så länge du är rädd för att sprängas. Men när du väl har insett att du hellre dör stående än lever på knä i en lögn... då förlorar de all sin makt.

Kapitel 6 – Statistik som en rökridå

"Först förändras språket, sedan siffrorna som orden beskriver."

I skuggan av den elfte sanningen

I ett sunt samhälle är statistik en kompass. I ett sjukt samhälle är den en rökridå. Det är inte den öppna lögnen som är farligast längre – det är urvalets tyranni. Man ger dig tio sanningar för att dölja den elfte. Det är som en strålkastare i ett mörkt rum: den belyser en liten fläck med kirurgisk precision, men den döljer resten av rummet i ett ännu djupare mörker genom kontrasten.

Du får diagrammen. Du får de glättiga rapporterna. Men du får aldrig helheten. Du får höra om allt som bekräftar det rådande narrativet – och möts av en öronbedövande tystnad om de mönster som stör det.

Den farliga kemin: Att koppla ihop punkterna

Det finns statistik som är mätbar, verifierbar och offentlig – men

ändå osynlig. Den ligger där, utspridd i olika myndighetsdatabaser som separata kemikalier. Var för sig är de ofarliga, men om du sammanfogar dem skapar du en explosion av sanning som systemet inte kan hantera.

Låt oss tala om det mest förbjudna exemplet: Faderns frånvaro. Vi vet att barn far illa i splittrade hem. Men när vi börjar gräva i varför, möts vi av "definitionsspiruetten". Man slutar tala om pappan och börjar tala om "närvarande vuxna" eller "socioekonomiska faktorer". Man raderar faderns unika biologiska och psykologiska funktion och ersätter honom med metadata.

Men siffrorna i de mörka hörnen säger något annat. Om du kopplar ihop kriminalstatistik, skolresultat och psykisk ohälsa med variabeln "biologisk fader i hemmet", ser du ett mönster som är lika tydligt som det är tabu:

- Forskningen är tydlig: barn som växer upp med sin biologiska far i hemmet klarar skolan bättre, både i betyg och i fullföljande, än barn som växer upp utan honom.
- Sannolikheten för att hamna i grov kriminalitet sjunker drastiskt med en närvarande far. "Drastiskt" är mitt ord, och det får jag stå för. I Brå:s egna rapporter står det "något mindre", "överrepresentation", "samband". Försiktiga ord, akademiskt korrekta, godkända för

publicering. Men siffrorna under orden är inte försiktiga. Brå:s skolundersökning från 2023 visar att brottsdelaktighet är vanligare bland elever med separerade föräldrar. Brå:s egna kunskapsöversikter pekar ut att en ensam förälder har svårare att utöva tillsyn än två. Att deras experter aldrig får skriva "drastiskt" är inte en brist i data – det är en brist i mod. Det är samma definitionspirueet jag beskrev nyss, fast på ord-nivå: man får mäta sanningen, så länge man inte säger ut den.

- Den psykiska hälsan hos unga män är, som jag ser det, djupt knuten till den manliga förebildens närvaro. En pojke utan en stabil far att se upp till – och se sig själv genom – bygger sin identitet på sand.

Att påtala detta är inte en åsikt – det är att läsa av tabellen. Men i det feminiserade Sverige ses sammanfogningen av dessa punkter som en krigshandling. Man vill hellre förlora en generation unga män till gängkriminalitet och depression än att erkänna att pappan inte kan ersättas av en check från Försäkringskassan eller en "extra vuxen" i skolan. Det finns ett flertal exempel på detta, både hemma i Sverige och utomlands.

Vetenskapens kapitulation

De som sitter på datan – forskarna, statistikerna, de intellektuella – ser dessa mönster varje dag på sina skärmar. Men de har lärt sig en läxa som är äldre än universiteten: slutsatsen är farligare än lögnen.

I dagens Sverige råder en outtalad regel: Du får mäta, men inte förstå. Du får publicera rader av siffror, men du får absolut inte dra den logiska slutsatsen. För i samma ögonblick som sanningen blir praktisk, blir den ett hot mot din karriär. När fakta hotar ideologin ändras kontexten omedelbart till rökridåer som: "Det där är inte hela bilden" eller "Du saknar rätt värdegrund för att tolka datan". Allt sägs för att undvika det uppenbara: att våra moderna experiment med familjen och samhället är ett katastrofalt misslyckande som raserar liv i realtid.

Attacken på behörigheten - När logik blir "förbjuden"

Jag är högst medveten om att jag, genom att skriva denna bok, riskerar att bli ännu ett exempel i deras statistik över "obekväma element". Jag har ingen doktorshatt, ingen högskoleexamen i sociologi och inget diplom som ger mig ett officiellt godkännande att koppla ihop punkter som är helt logiska för alla som har ögon att se med.

Detta är deras främsta vapen mot oss som står utanför systemet. Man attackerar personen, inte kopplingarna. Man letar efter

formella fel i hopp om att kunna tysta, skambelägga och statuera exempel. Budskapet är: "Du har inte behörighet att tänka själv."

Vi ser detta ske internationellt hela tiden. En person som Matt Walsh i USA utsätts ständigt för detta. Han ställer enkla frågor och gör helt logiska kopplingar utifrån befintlig statistik, men möts av ett etablissemang som skriker att han saknar "behörighet" (läs: deras godkännande) att uttala sig.

Men här är sanningen som de fruktar: Jag har en egen tänkande hjärna. Jag är läskunnig. Jag älskar att läsa och analysera. Jag är en kristen man som vill väl, och jag ser hur djupt ologiska dagens "officiella" förklaringar är inför helt uppenbara negativa trender. Man behöver inte vara professor i statistik för att förstå att om man tar bort fadern ur ekvationen, så faller resultatet samman. Man behöver bara vara ärlig.

Att kräva "licens för att tänka" är ideologins sista utpost. När de inte längre kan bemöta dina argument, försöker de ogiltigförklara din existens som samtalspartner. Det är inte ett tecken på deras överlägsenhet – det är det slutgiltiga beviset på att de har förlorat.

Systemets siffra: Från människa till metadata

Morfars ord ringer i mitt huvud: "I systemet är du inte en människa, du är en siffra." Idag har det blivit bokstavligt. Vi har reducerat moral till matematik. Genom att dränka tydliga

resultat i "strukturella förklaringar" flyttar man ansvaret från människan till systemet. Det är lättare att administrera en "socioekonomisk utmaning" än att erkänna att en pojke behöver sin far.

Systemet vill reducera oss till siffror för att siffror inte kräver något moraliskt ansvar, bara teknisk analys. Men människan är inte en kolumn i ett Excel-ark. Hon har en själ, och den själen behöver ordning, sanning och rötter – saker som inte kan mätas i BNP eller "upplevelse av lärande".

Att bokföra en lögn

När ideologin kräver en framgångssaga, beställer man en. År 2014 slog landets största tidningar upp stort att Sandvikens kommun gjorde över en halv miljard kronor i vinst på invandringen – närmare bestämt 511 miljoner för det studerade året 2012. Dagens Nyheter skrev att kommunen "tjänar över 500 miljoner kronor årligen på de utomlandsfödda". Expressen lät sig ryckas med och beskrev rapporten som "svart på vitt". EU-minister Birgitta Ohlsson hyllade den som bevis på att invandring är "välfärdsvinst för kommunen".

Källan? En rapport från revisionsjätten PwC, beställd av Sandvikens egen arbetsmarknads- och trafiknämnd.

Men siffran var en statistisk illusion. PwC hade räknat in statliga bidrag till kommunen som intäkter – pengar som i verkligheten

betalas av skattebetalare i resten av landet. Samtidigt hade man uteslutit de cirka 70 procent av de offentliga kostnaderna som ligger på stat och landsting: etableringsersättning, a-kassa, sjukvård. Och de kommunala kostnader man trots allt tog med var grovt underskattade. Nationalekonomen Tino Sanandaji kallade rapporten "komiskt undermålig". Sveriges Kommuner och Landsting konstaterade att kostnaderna underskattats. Ekonomen Jan Tullberg pekade ut en ren räknemiss på över 200 miljoner kronor.

Det var bokföring som rökridå. Man släckte strålkastaren över utgiftssidan för att dölja det verkliga utfallet. Man behöver inte vara nationalekonom – eller för den delen programmerare – för att se bristerna. Att driva en verksamhet, bokföra någon annans inkomster som sina egna, kasta kvittona för utgifterna och sedan stolt presentera en brakvinst är inte ett misstag. Det är ett systematiskt narrativbygge förklätt till revision.

Och hur gick det sedan? Fem år senare, 2019, gick Sandviken ett rekordunderskott på 67 miljoner kronor till mötes – det fjärde största i landet. Kommunens egna kostnader för försörjningsstöd låg på 55–60 miljoner per år. Skattehöjningar diskuterades trots att kommunen redan låg över riksgenomsnittet. Kommunledningen ville inte längre kännas vid rapporten. DN:s chefredaktör Peter Wolodarski medgav att artikeln "inte var bra, absolut inte". Men tidningen

avpublicerade aldrig artikeln – den lades bakom en betalvägg.

Halvmiljardvinsten var aldrig sann. **Den var beställd.** Och när verkligheten kom in genom dörren, valde man tystnad framför rättelse.

Det är inte siffrorna som ljuger. Det är vi. Det är människan som inte längre vågar lita på sina egna ögon eftersom hon är rädd för vad hon ser. För den som ser mönstret, bär också på ansvaret att göra något åt det.

"En ideologi som bygger på verkligheten behöver inte gömma statistiken. Den som gömmer Logos i siffrorna, planerar att bygga ett samhälle på sand."

Kapitel 7 – Spegelsalen

*”En narcissist kräver kontroll – inte samförstånd.
Och ideologin är hennes politiska tvillingsyster.”*

Fältsjukhuset på dejtingmarknaden

Talar du med andra fränskilda män i min ålder så skämtar vi öppet om det. Det har blivit en galghumoristisk, intern sanning oss emellan: dejtar du en kvinna över 40 idag, så får du i vår erfarenhet en tung ryggsäck av trauma på köpet – hon har varit det heliga offret för en hel armé av renodlade psykopater eller narcissistiska ex-män. Vi män skrattar åt absurditeten i detta mönster, men när de här kvinnorna hör skrattet har de väldigt svårt att förstå varifrån det kommer.

Det som övergår mitt förstånd som logiker är den totala bristen på självinsikt. Förstår de inte att de män de nu dejtar har ex-fruar som med största sannolikhet säger exakt samma sak om oss andra? I min erfarenhet blir alla män "narcissister" i deras ögon så fort mannen sätter en gräns eller kräver logik. Det går dock ganska fort för oss äldre män att genomskåda förövaren bakom

dessas dolda masker.

Men det verkligt skrämmande är inte de enskilda individerna – det är att deras beteende nu har blivit hela samhällets moraliska kompass. Det som tidigare var ett destruktivt beteende bakom stängda dörrar har skalats upp. Mekanismen är exakt densamma på makronivå: kontroll genom känslor. I botten ligger narcissism, illvilja och ett outtalat hot: *"Du gör som jag säger – annars."* Det är när denna dynamik blir operativsystemet för våra institutioner som vi går från enskilda tragedier till systemkollaps.

Logos vs Chaos: Programmerarens analys

Jag väljer att kalla Kluster B-beteenden (narcissism, borderline, histrionisk personlighetsstörning) för ett uttryck för det destruktiva, otyglade "feminina". Det är den absoluta motsatsen till Logos – det manliga ordnandet, sanningen och logiken.

När narcissismen byggs in i samhällskroppen händer något farligt: den får institutionellt skydd. Den blir lag, personalpolicy och "värdegrund". När narcissismen väl har blivit operativsystemet, spelar det ingen roll hur bra den enskilda koden är – all data som processas kommer att bli korrumperad. En narcissistisk partner kan du lämna, men när systemet har blivit narcissistiskt finns det ingenstans att fly.

Den coverta narcissisten: Helgonet med klor

Den grandiosa narcissisten är lätt att se – han tar plats och skriker. Men den coverta narcissisten? Hon viskar. Pronomen är min läsning av mönstret, inte en klinisk regel. Hon manipulerar i kulisserna och använder "omtanke" som ett strypgrepp.

Processen börjar ofta med att hon "planterar frön" hos vänner:

"Han är så fantastisk, men jag är lite orolig för hans humör..."

Där börjar karaktärs mordet men maskerat som omsorg - Fröet som planterades, är redo att vattnas, när hon så önskar.

Denna figur har en exakt tvilling i samhället:

Värdegrunds ideologin. Jämför mekanismerna:

- **Oförmågan att erkänna fel:** En sjuk ideologi erkänner aldrig misslyckad politik. Den kräver bara mer av samma medicin som gjorde patienten sjuk.
- **Kontroll genom skuld:** Narcissisten säger: "Om du älskade mig skulle du göra X." Ideologin säger: "Om du har rätt värdegrund accepterar du Y."

Gränslösheten: När "nej" blir en dödssynd

Narcissisten hatar ordet "nej". I hennes värld är ett nej inte en saklig gränsdragning – det är en krigshandling. Eftersom hon saknar en stabil inre kärna, är hon helt beroende av att omgivningen ständigt speglar hennes egen illusion av förträfflighet. Hon omger sig därför med "ja-sägare". De som inte

bara nickar, utan som aktivt deltar i att upprätthålla hennes verklighetsbygge.

Ett välunderbyggt "nej" – oavsett hur logiskt eller faktiskt det är – är det värsta brottet av alla. Det är ett brott mot det rådande konsensus.

Samma mekanism ser vi hos värdegrundsideologin. Som jag läser den, hatar den nationella gränser, biologiska fakta och yttrandefrihet av samma anledning: de utgör ett "nej" mot narrativet. För ideologen och narcissisten är sanningen sekundär; det enda som räknas är att ingen bryter ledet. Att stå utanför konsensus är den nya tidens dödssynd. Om du pekar på ett systemfel i koden, eller ett logiskt hål i en politisk reform, möts du inte av ett motargument. Du möts av ett raseri som syftar till att förgöra din karaktär. Varför? För att ditt "nej" har punkterat den bubbla av falsk harmoni som de har byggt hela sin makt på.

Offret som adelsman

I det narcissistiska systemet har vi slutat skilja på empati och sanning. Det viktiga är inte längre vad som faktiskt har hänt, utan hur någon säger att det kändes. Detta har skapat en pervers valuta: Offerrollen.

I ett sunt samhälle är sorg en tragedi man vill läka. I det narcissistiska systemet är sorg en strategi för inflytande. Idag vinner inte den som har rätt, utan den som gråter högst. Det är

makt utan ansvar – den narcissistiska drömmen.

Om du granskar resultaten av en misslyckad politik, möts du inte av argument, utan av: "Hur kan du säga så, förstår du inte hur sårad jag blir?" Genom att göra varje sakfråga till en fråga om kränkthet blir makten oantastlig.

Feminin metod med totalitär effekt - DDR 2.0

1900-talets skräckvällden bar två ansikten. Det ena var maskulin råhet: Pol Pots Röda Khmerer mejade ner uppskattningsvis 1,5–2 miljoner människor på fyra år, ungefär en fjärdedel av Kambodjas befolkning. Lärare, läkare, präster, glasögonbärare – allt som luktade civilisation utplånades systematiskt. Mao samma logik, fast i större skala. När makten kände sig hotad svarade den med kulan, fängelset och det fysiska utplånandet.

Men det fanns ett annat ansikte. Mer förfinat. Mer "feminint" i metoden, och i längden farligare. Det utvecklades i Östtyskland under 70- och 80-talen och bar namnet Zersetzung – sönderdelning. Stasi förstod att man inte behöver fängsla en dissident om man kan upplösa honom. Ryktet sprids på arbetsplatsen. Vänner blir kalla. Hustrun börjar tvivla. Karriären stannar utan att någon order givits. Mannen sönderfaller från insidan, utan att ett skott avlossas, utan att en paragraf bryts. Den perfekta repressionen lämnar inga spår – bara en bruten människa som ingen längre tror på.

Som jag läser koden är det denna metod – inte Pol Pots – som har överlevt och växt. Min tes är att det vi har idag inte är ett nytt skräckvälde. Det är DDR 2.0: samma sönderdelning, finslipad och spridd, men nu utan en stat som behöver styra den. Vänner, kollegor, plattformar, HR-avdelningar och medier sköter Zersetzung åt makten frivilligt. Genom skuld, skam och utfrysning raderar de din existens utan att spilla en droppe blod. I min läsning fungerar media som systemets "vibe-checkers" – de mäter känslomässig temperatur istället för verklighet. Om sanningen skaver, används den nya inkquisitionen för att förlöjliga och klistra etiketter tills ingen längre vågar lyssna på dig.

Stasi behövde mappar, mikrofoner och tusentals officerare. Den nya makten behöver bara att du är rädd för att förlora dina vänner.

Diagnosen är oväsentlig - Spring!

Spelar det någon roll om ditt liv blir förstört av en klinisk narcissist eller en ideologi som bär dess mask? Nej. Om systemet ständigt korrumpierar din data, så slutar du köra programmet.

Morfars röst ekar igen: "Inget är farligare än en som säger sig vilja gott – men vägrar se vad det goda leder till." Han såg det komma. Systemet fungerar för att det spelar på din egen godhet. Det får dig att tuga för att inte verka hård. Men i det ögonblicket

du accepterar en lögn för att rädda någons känslor, har du blivit en sk enabler åt ett narcissistiskt system.

Du är inte "god" när du viker dig. Du är narcissistens förlängda arm som hjälper lögnen att leva en dag till. De vill bli sedda som offer, men sanningen är brutal: Du är ett offer för din egen brist på disciplin och ryggrad om du låter dem styra din sanning.

Kapitel 8 – Den som inte tål raka frågor

”Agnarna ska sållas från vetet. Det är inte hat – det är nödvändighet.”

Ett samhälle där man inte får ställa raka frågor är ett samhälle där makten redan är korrupt. Det spelar ingen roll om den kallar sig demokrati, om den bär regnbågsflaggor eller välstruken kostym. Om du straffas för att du frågar, då är du inte fri. Du är en undersåte i en ideologisk sekt.

Historien upprepar sig — I mjuk förpackning

Det här är inget nytt. 1900-talets mörkaste ideologier – kommunismen och nazismen – var inte några historiska olycksfall. De var mänsklighetens mest skrämmande och uråldriga demoner i modern förpackning. De hade ett gemensamt kännetecken: Ifrågasättandet var dödssynden.

Det började med "det goda syftet". Man talade om rättvisa, enhet och solidaritet. Men slutet blev detsamma var gång det prövades: kontroll, rädsla och tystnad. När människan försöker bygga

himlen på jorden utan sanningen som fundament, bygger hon alltid sitt eget helvete. Idag ser vi samma hunger efter lydnad, men med ett vänligare leende och ett mjukare språk det jag tidigare kallat - DDR 2.0.

Konkret innebär det att du möts av anklagelser istället för argument. Samtalet har förvandlats till ett minfält. Alla sprängs inte, men rädslan för de som faktiskt gjort det räcker för att hålla resten av flocken på den utstakade stigen:

- Du ifrågasätter biologiska skillnader – du riskerar att bli nästa person som rensas ut från din karriär.
- Du efterfrågar data kring migrationskostnader – du möts av intellektuella ohederligheter likt den famösa Sandviksrapporten, och kallas rasist om du inte köper bluffen.
- Du efterfrågar ansvar hos föräldrar – du kallas kvinnohatare.

Syftet är inte att övertyga dig; syftet är att tysta dig.

Testet: Sällningen som avslöjar allt

Vill du veta om en människa är mogen för makt? Ställ en rak men obekväm fråga. Se sedan vad som händer:

- **Den mogna ledaren:** Tar ett andetag, lyssnar och svarar med argument. Han ser frågan som en chans att pröva idén. Han äger frågan.
- **Tyrannen:** Blir kränkt. Blir defensiv. Börjar tala om ditt "tonläge" eller din "brist på respekt". Han börjar straffa frågeställaren istället för att svara på frågan. Han vill äga frågeställaren.

Roger och "skyddsmuren"

Jag minns ett ögonblick tidigt i mitt arbetsliv. En kvinnlig ledare hade fattat ett beslut som helt saknade logisk grund. Jag ställde en enkel, saklig fråga inför gruppen. Svaret kom inte från henne, utan från hennes "skyddsvakt", Roger.

"Förstår du inte att du förminskar henne nu?" sa han med dömande röst. Det var den moderna narcissismens metod i ett nötskal: att använda "offer" som en sköld mot ansvar. Jag svarade lugnt: "Jag ställde en väldigt enkel fråga. Det är väl fortfarande tillåtet?"

Tystnaden blev lång. Obehagligt lång. Roger var van vid att folk backade för att de var rädda för att verka okänsliga. Men jag backade inte. Jag bara väntade på svar. Till slut kollapsade Rogers auktoritet för att jag vägrade foga mig i ledet.

Varför du måste vara kapabel

Varför var jag inte rädd för Roger? Svaret ligger inte i orden vi utväxlade, utan i vad jag hade gjort innan jag klev in i det rummet. Sann integritet vilar på en paradox som kan fångas i ett ordspråk – ofta tillskrivet Japan, ursprung osäkert:

"Det är bättre att vara en krigare i en trädgård, än
en trädgårdsmästare i ett krig."

För att vara en verkligt fredlig och lugn man, måste du ha förmågan att vara farlig. Det finns en "switch" i den maskulina konstitutionen. Det är inte aggression, utan en inre tyngd – vetskapen om att du kan stå pall om det blir konflikt. När den switchen slås på, slutar du att söka social bekräftelse och börjar kräva verklighet. Den som försöker styra dig med emotionellt tryck känner det när luften plötsligt blir "tung". Det är inte ett hot hon reagerar på, utan din orubblighet. Hennes emotionella rökridåer har slutat fungera mot en man som har sitt svärd i skidan, men som vet hur man drar det.

Faderns roll: Att tämja monstret

Det här är anledningen till att en far är oersättlig. En far ska väcka den här kraften i sin son, men han ska också kärleksfullt och ansvarsfullt lära sonen att kontrollera den. Om du tar bort den här kraften, tar du bort mannen. Du får en "snäll" pojke som

aldrig vågar sätta en gräns mot en narcissistisk partner eller en korrupt chef. Han är inte snäll för att han är dygdig – han är snäll för att han är ofarlig och kan kontrolleras. Riktiga män ser sällan denna grupp ”män” som snälla, utan direkt harmlösa. Den yngre generationen män jag nämnt tidigare och kommer till senare väljer betydligt hårdare ord för att beskriva denna grupp sk ”snälla” män.

Tyrannen ger aldrig upp lätt

Att stå emot en gång räcker sällan. Tyrannen kommer tillbaka hårdare nästa dag för att återupprätta sin makt. Det är här de flesta viker sig. Men om du står kvar även andra och tredje gången, inser tyrannen att du inte kan brytas. Priset du betalar – i form av eventuellt socialt tryck eller konflikter – är en långsiktig vinst för din egen karaktär och manlighet.

Vad du kan göra när du möter en ”Roger”:

- 1 **Ställ frågan ändå.** Lugnt, sakligt och utan aggression.
- 2 **Vägra spela offerspelet.** Om de säger ”du gör mig ledsen, eller förminskar mig”, svara: ”Jag ställde en fråga. Kan du svara på den?”
- 1 **Vänta ut tystnaden.** Låt dem fylla tomrummet.
Tystnad är deras fiende, men din allierade.
- 2 **Dokumentera allt.** Sanningen är din försäkring om de

försöker eskalera till HR eller chefer.

- 3 Var beredd att gå hela vägen.** Om du är beredd att förlora jobbet för sanningen, kan de inte längre kontrollera dig.

Modet att förbli fri

Ibland måste du utmana idiotin. Inte för att du vill bråka, utan för att du måste om du vill förbli en fri människa. Människor som bygger sin makt på skrämsel och emotionell manipulation ska inte leda någon. De ska synas.

Du har rätt att ställa frågor. Du har rätt att kräva sanning. Du har rätt att be om ansvar. Det man aldrig ska ha rätt till, är att tysta eller straffa den som frågar.

Kapitel 9 – Feminismens historia

"Du kan börja med rätt kamp – och ändå sluta på fel sida."

Reaktionen som var berättigad

Feminismen började som en nödvändig reaktion. I sin begynnelse var den sprungen ur Logos. Den byggde på logik, ordning och verkliga, fysiska behov: rösträtt, juridisk självständighet och tillgång till utbildning. Det var orimligt att halva mänskligheten stod utanför dessa grundbultar. Ingen vettig människa förnekar detta, allra minst jag.

Kvinnorna fick det de krävde. På punkt efter punkt gav männen vika – inte av svaghet, utan för att kraven var logiska och rättvisa. De flesta män ville ha partners, inte undersåtar.

Men här föddes paradoxen. Istället för att slå sig till ro och bygga en gemensam framtid när målen var nådda, växlade rörelsen upp. När de faktiska orättvisorna försvann, började Chaos ta över. Rörelsen behövde en ny motor för att överleva. Den motorn blev bitterhet. Den blev hat. Feminismen förvandlades

till en spegelbild av det den påstod sig bekämpa: en radikal, identitetspolitisk rörelse som satte det egna könet över sanningen.

Som jag ser det blev feminismen, i praktiken, kvinnans motsvarighet till Andrew Tate – fast med statligt stöd, läroplaner och hela medieetablissermanget i ryggen.

När hederligheten styrde

De tidiga rösterna, som Mary Wollstonecraft (1792) och John Stuart Mill (1869), drevs inte av ett förakt för män. De sökte balans. De ville ha utbildade kvinnor för att få bättre mödrar, bättre medborgare och bättre samtalspartners till männen. De såg inte mannen som en naturlig fiende, utan som en länk i en mänsklig kedja som behövde smörjas. Det var en kamp för mänsklig utveckling, inte för könsseparatism.

Från behov till revansch

När rättigheterna väl var säkrade hände något mörkt. Rörelsen kunde inte längre leva på faktiska behov, så den började leva på revansch. De radikala rösterna började ta över mikrofonen: Simone de Beauvoir, Kate Millett och Valerie Solanas.

Här blev mannen problemet i sig. Försörjaren, ledaren och beskyddaren – de arketyper som jag menar har byggt civilisationen – målades nu upp som hot. Hyckleriet blev, i min

läsning, rörelsens bränsle: man krävde mannens resurser, men föraktade hans existens. Ingen blottlade detta tydligare än Simone de Beauvoir i ett samtal med Betty Friedan 1975:

"Ingen kvinna borde få tillåtelse att stanna hemma för att uppfostra sina barn... just därför att om valet finns, kommer alltför många kvinnor att välja det."

Här faller masken fullständigt. Det handlade aldrig om "valfrihet". Det handlade om att **tvinga** kvinnan bort från hennes natur och mannen bort från hans roll. Det är en frigörelse så kontrollerad att den i själva verket är en ny sorts slaveri – underställt en ideologisk elit som föraktar det biologiska kontraktet.

Hyckleriets ansikte: Exemplet Schyman

I Sverige blev Gudrun Schyman symbolen för detta moraliska förfall. På Vänsterpartiets kongress 2002 sa hon, om de patriarkala strukturerna: *"Det är samma norm, samma struktur, samma mönster, som upprepas så väl i talibanernas Afghanistan som här i Sverige."* Hon backade aldrig från det. Hon förkroppsligade idén om att svenska män i grunden är bärare av samma underliggande ordning som talibanerna, medan kvinnor är moraliskt överlägsna varelser.

Men titta på handlingarna bakom retoriken. Hyckleriet var

totalt. Här hade vi en kvinna som predikade högsta moral, men som samtidigt uppvisade ett beteende som hade raderat ut en mans karriär på en sekund. Offentlig alkoholism, uriner i en biosalong, svart städhjälp, skattebrott, plagiat ...med mera. Men hon skyddades av narrativet.

Man tvingas stanna upp och fråga: Du... på riktigt, du anser att **DU** ska läxa MIG om moral? Det är komedi. Om än mörk sådan, så är det komedi.

I feminismens värld, som jag har lärt mig känna den, fungerar offerrollen som ett frikort från personligt ansvar. Ju mer man skriker om mäns förtryck, desto mer tillåts man förtrycka logiken och anständigheten i sitt eget liv. Man skapar en värld där kvinnan är kroniskt oskyldig och mannen kroniskt skyldig.

Den blinda fläcken

Många säger att feminismen "spårade ur" nyligen, kanske med den tredje vågens feminism eller MeToo. Men sanningen är att fientligheten fanns där i fröform redan hos pionjärerna.

Skillnaden var att det då fanns objektiva orättvisor som skymde hatet. Idag, när orättvisorna är borta, står hatet kvar – naket, fult och destruktivt.

En bibel skrevs utan Gud

År 1895 publicerade Elizabeth Cady Stanton *The Woman's*

Bible. Det är en omskrivning av Bibeln där hela den kristna ordningen pekas ut som ett verktyg för kvinnoförtryck. Det är inte kritik mot män. Det är inte ens religionskritik i vanlig mening. Det är en metafysisk omstörtning. Hon ville inte reformera Skriften – hon ville skriva en helt ny.

Det här bör läsas långsamt: pionjären för kvinnors rösträtt skrev redan på 1800-talet en bibel utan Gud-Fadern. Hon förstod – långt innan hennes efterföljare hade modet att säga det rakt ut – att om du vill avskaffa det biologiska kontraktet mellan män och kvinnor, så måste du först avskaffa den Gud som gav oss det. Man kan inte behålla Logos och samtidigt riva grunden Han byggt. Stanton valde sida. Och hon valde tidigt.

Redan i *Declaration of Sentiments* (1848) hade hon skrivit att mannens historia är "ett upprepande av skador och övergrepp" mot kvinnan. Det är språk lånat ordagrant från den amerikanska självständighetsförklaringen – fast där Jefferson talade om en kung som förtryckte sitt folk, talade Stanton om hela det manliga könet. Halva mänskligheten döms i en mening. Det är inte en kamp för rättvisa. Det är en ren krigsförklaring.

Linjen som aldrig bröts

Från Stanton går linjen rakt fram. Charlotte Perkins Gilman skrev i början av 1900-talet *Herland* – en utopi där män inte existerar och samhället, naturligtvis, blomstrar. Simone de

Beauvoir publicerade *Det andra könet* 1949, där hon beskrev moderskapet som en fälla och kvinnan som "den Andre" i en värld definierad av männen. 1967 skrev Valerie Solanas sitt *SCUM Manifesto* – ett dokument vars titel står för "Society for Cutting Up Men" och vars budskap är exakt det titeln antyder. Året efter sköt hon Andy Warhol. Hon dömdes och förklarades sinnessjuk, men hennes manifest blev ändå läst, citerat och försvarat i feministiska kretsar.

1970 kom Kate Milletts *Sexual Politics*, som omdefinierade förhållandet mellan man och kvinna som ett politiskt maktförhållande – inte ett biologiskt eller andligt komplement, utan en klasskamp. Och därefter Andrea Dworkin och Catharine MacKinnon, som anklagades för att mena att heterosexuell penetration i sig är en form av övergrepp. Och så MeToo. Och tredje vågen. Sedan fjärde.

Linjen är inte bruten. Den är kontinuerlig. Varje generation har bara skalat upp det Stanton redan hade i grundtexten. Det berättigade kravet på rösträtt var *kartan*. Hatet mot mannen och föraktet mot Gud var själva *terrängen*. När kartan till slut stämde överens med verkligheten – när kvinnor faktiskt fick rösta, äga, utbilda sig, arbeta – då försvann inte terrängen. Då stod den där, fortfarande, och då visade det sig att det var den som varit drivkraften hela tiden för en del av rörelsen. Inte för alla naturligtvis. Men för tillräckligt många - de andra blev tysta

medlöpare.

En egen religion, inte en frihetsrörelse

Det är här min filosofiska invändning landar. Feminismen, så som den bedrivs idag, är inte en frihetsrörelse. Det är en konkurrerande religion. Och det är många – inte bara män, inte bara konservativa, inte bara troende – som har börjat säga det rakt ut.

En frihetsrörelse har ett mål. När målet är nått, packar den ihop. Slaverirörelsen försvann när slaveriet avskaffades.

Rösträttsrörelsen försvann när rösträtten var allmän. Det är så frihetsrörelsen fungerar – den befriar och drar sig sedan tillbaka. Den vill inte regera. Den vill avskaffa det den kämpat emot och sedan låta människan gå vidare.

Men feminismen drog sig inte tillbaka. När målen var nådda – juridiskt, ekonomiskt, utbildningsmässigt – växlade den upp. Den kunde inte sluta, för den var aldrig en frihetsrörelse till sin natur. Den var ett trossystem. Och ett trossystem packar aldrig ihop, för det handlar inte om att lösa ett problem – det handlar om att förklara världen.

Och precis som varje religion har den sina dogmer: kvinnan är god, mannen är skyldig. Den har sin arvsynd: patriarkatet, som du föds skyldig till om du är man. Den har sina helgon: Stanton, Beauvoir, Dworkin. Den har sina kättare: kvinnor som inte

ställer upp på berättelsen kallas förrädare. Den har sin eskatologi: en framtid utan mannen, eller åtminstone utan det som gör mannen till man. Och den har sina sakrament: aborten, skilsmässan, det självcentrerade livet utan barn.

Det är en religion som har ersatt Gud med kvinnan, syndabekännelsen med "check your privilege", helgonkalendern med Internationella kvinnodagen, och himmelriket med ett samhälle där det biologiska kontraktet mellan könen är upplöst.

Och precis som varje religion vill den utbreda sig. Den nöjer sig inte med att finnas i akademiska seminarier. Den vill in i läroplanerna. Den vill in i barnens böcker. Den vill in i lagarna. Den vill in i kyrkan. Den behandlar avvikare som onda hädare, inte som meningsmotståndare - för sanningen har aldrig varit målet.

För mig som katolik är det här inte ett mysterium. Det är ett välkänt mönster. När den verkliga religionen tystnar i en kultur, försvinner inte det religiösa behovet – det söker sig bara en ny kanal. Människan måste tro. Och om hon inte tror på Gud, kommer hon att tro på något annat. Stanton förstod det när hon skrev sin bibel utan Gud. Hon förstod att hon inte avskaffade religionen. Hon ersatte den.

Slutsats: Därför backade männen

Min övertygelse är att många män backade inte för att de blev

"besegrade" i en intellektuell debatt. De backade för att de insåg att det inte längre pågick ett samtal. Varför försöka resonera med en domstol där du är född skyldig och där domaren redan har bestämt sig?

Många män valde tystnaden, inte av svaghet, utan av klarsyn. De såg en rörelse som slutat vilja förstå och börjat vilja förgöra. Och precis där – i det tysta tillbakadragandet från det gemensamma samtalet – dog det gamla kontraktet mellan könen. Vi slutade lita på varandra, och vi började se varandra som politiska motståndare istället för komplementära delar av en helhet.

Kapitel 10 – Vad fick kvinnan?

"Frihet och ansvar är två ändar av samma pinne.

Tar du bort den ena, försvinner hela pinnen."

Det går inte att säga tydligare: Den moderna kvinnan fick allt hon bad om. Hon fick de rättigheter som varje rättmätigt samhälle bör garantera: rösträtt, tillgång till utbildning, karriärvägar och den absoluta rätten till sin egen kropp. Hon fick exakt samma frihet som mannen. Som far till tre döttrar applåderar jag det – jag vill att de ska äga sina liv.

Men det finns en naturlag som inget parlament i världen kan rösta bort: Frihet är inte gratis. Priset för frihet stavas ansvar. Om du har makten att välja, har du också plikten att bära konsekvenserna för ditt eget fria val. Om du vägrar konsekvenserna, är din frihet inget annat än ett privilegium på någon annans bekostnad.

Jämlikhetens blinda fläck

Vi pratar ofta om kvinnlig jämlikhet som om det vore ett smörgåsbord, där man väljer det man vill lägga på tallriken. Det

är Chaos klädd i frihetsspråk – tron att verkligheten är à la carte. Men sann jämlikhet är en "package deal". Pinnen med frihet i ena änden och ansvar i den andra är inte en politisk konstruktion man kan rösta om. Det är Logos. Verklighetens ordning. Tar du bort ena änden, har du ingen pinne kvar.

Låt oss ställa de frågor som den moderna feminismen gör allt för att undvika:

Karriär vs. Familj: Du fick rätten att prioritera VD-posten framför hemmet. Men om du i 40-årsaldern inser att ensamheten är priset för den prioriteringen – är det då ett "samhällsproblem" som kräver statliga åtgärder, eller är det den logiska konsekvensen av ditt eget val?

Kroppslig autonomi: Du fick den exklusiva juridiska rätten till din sexualitet och reproduktion. Absolut, det krävs två vuxna människor för att göra ett barn. Men när barnet väl är på väg – bärande på unikt DNA från er båda – har vi ett system där du kan välja abort utan mannens tillåtelse under parollen "min kropp". Men mannen har ingen motsvarande rätt till "ekonomisk abort" om han väljer att inte bli pappa. Varför förväntas han bära det ekonomiska ansvaret i minst 18 år för ett val som du, och bara du, har den slutgiltiga rätten att fatta? Logiken är solklar: antingen har båda ett val, eller ingen. Ingen dubbelmoral. Om det är "din kropp, ditt val", varför är det då "hans plånbok, ditt beslut"?

Plikten att dö för systemet: I drygt ett sekel togs månader till år – och i krigsfall livet – av unga mäns liv genom obligatorisk värnplikt, medan kvinnorna inte bar samma plikt. Något som med tiden, när kvinnan trädde in på arbetsmarknaden, i praktiken gav henne en startsträcka mannen aldrig hade. Även idag, trots en lagstiftning som på papperet kallas könsneutral, faller den yttersta skuggan av offervilja i praktiken på mannen. Om kriget kommer vet vi alla vem som förväntas ta kulan. Historien lär oss vem som faktiskt går först ut. Mannen vilar under den tysta, kulturella förväntningen att stå kvar och dö för de rättigheter som feminismen nu hävdar att han använder för att "förtrycka".

Konflikt och aggression: Om du kräver att bli behandlad som en jämlike på arbetsplatsen – är du då beredd att mötas med samma hårda, osentimentala ärlighet som män ger varandra? Eller förväntar du dig en "mjukare" behandling så fort kritiken svider i kanten?

Och hyckleriet behöver inte ens ha krigets eller juridikens tyngd för att synas. Det räcker med en första dejt. Du tjänar lika mycket som han. Ändå förväntar du dig att han ska betala. "En riktig man betalar." Ja – det var det gamla kontraktet, när du var en traditionell kvinna med traditionella plikter. Idag är du inte det. Idag är "tradition" något du plockar fram när det gynnar plånboken och kallar "förtryck" när han ber om motsvarande

lojalitet. Smörgåsbordet igen, i miniatyr, mitt på krogen.

Den myndiga men oansvariga kvinnan

När ett barn fyller 18 säger vi: "Grattis, du är vuxen. Du får göra som du vill, men staten och dina föräldrar betalar inte längre för dina misstag." Det är själva definitionen av att vara myndig och fri.

Men feminismen har skapat en märklig, hybridliknande varelse: den myndiga men oansvariga kvinnan. Hon vill ha mannens frihet, men hon kräver barnets skyddsnät. Hon vill ha makten att fatta de stora besluten, men hon vill att mannen eller staten ska städa upp när kalkylen inte går ihop. Det är en existens i ett moraliskt ingenmansland där man kräver att bli tagen på allvar som ledare, men snyftar som ett offer så fort motvind uppstår.

Speglingen: Du formar mannen du möter

Till den fria kvinnan vill jag säga: Du är inte ett passivt offer för en "struktur". Du är en aktiv medskapare av den. Du formar männen i din omgivning genom vad du belönar och vad du accepterar.

Om du belönar den ansvarslösa "bad boy"-karaktären – det manofären och allt fler kvinnor själva kallar "f-boys" – med din uppmärksamhet, men föraktar den trygga, hårt arbetande försörjaren som "tråkig", klaga då inte på att det inte finns några

bra män kvar. Du har själv röstat fram de män du möter med din egen bekräftelse. Mannen formar förstås kvinnan på samma sätt – belöningsmekanismen är ömsesidig, och båda könen är aktiva medskapare av den andra. Men det här kapitlet handlar om din del av kontraktet. Om du kräver total självständighet men förväntar dig traditionellt beskydd så fort det blir mörkt ute, då begär du en paradox som ingen sund man kan uppfylla utan att förlora sin egen logik.

Slutstation: Hyckleri

Frihet utan ansvar är hyckleri. Jämlikhet utan lika behandling är lögn. Vi ser det överallt i kulturen – från filmer där spinkiga kvinnor spöar upp tränade elitsoldater, till myndigheter som sänker fyskraven för polis och räddningstjänst i "mångfaldens" och "jämsällldhetens" namn. Det är en vacker fiktion, men verkligheten kommer alltid med fakturan till slut.

Den moderna kvinnan har fått allt hon bad om. Frågan är bara om hon är beredd att bli vuxen nog att betala för det. För när pinnen brister – när Logos byts mot Chaos och ansvaret försvinner – då rasar även friheten. Och då står vi där, i ruinerna av det nya kontraktet, och undrar varför ingen känner sig lycklig trots att alla påstås vara "fria".

Kapitel 11 – Lögnerna som slank igenom

"När en lögn upprepas tillräckligt ofta blir den till 'sanning'. Men den blir aldrig till fakta."

Vi har matats med bilden av kvinnan som ett evigt offer för ett osynligt system. Men om vi lyfter på huven och tittar på siffrorna ser vi ett system som är riggat – inte för att förtrycka kvinnor, utan för att skydda dem från konsekvenserna av deras egna fria val.

1 Lönegapet: Den mest framgångsrika lögnen

Du har hört siffran: "Kvinnor tjänar bara 90 % av vad män tjänar." Det presenteras som bevis på patriarkal ondska. Men lönegapet är ett "ogenomsnittligt genomsnitt". Det är en siffra som ignorerar parametrar som SCB och Medlingsinstitutet själva redovisar: • Yrkesval: Risk vs. trygghet. • Arbetad tid: Män arbetar statistiskt sett fler timmar och mer övertid. • Fysisk fara: 9 av 10 dödsolyckor på arbetsplatsen drabbar män.

När man rensar för dessa faktorer – det som kallas det justerade lönegapet – krymper skillnaden ner till cirka 4 %. Och när Arbetsgivarverket rensar för ännu fler faktorer i sin statliga regressionsanalys landar det oförklarade gapet under 1 %. Det som återstår är inte förtryck, utan **val**. Män väljer oftare yrken med hög risk och hög belöning. Kvinnor väljer oftare yrken med hög trygghet och lägre lön. Att kalla sina egna fria val för "diskriminering" är inte bara ohederligt; det är en förolämpning mot begreppet frihet.

Den tysta siffran: 9 av 10

Stanna kvar i den siffran ett ögonblick. 50 män. 5 kvinnor. Det är det reella utfallet 2023, och det är inget toppår – det är ett mönster som upprepas decennium efter decennium. De mest livsfarliga jobben i landet utförs nästan uteslutande av män. Och det är där dödsfallen inträffar.

Var är diskussionen?

Inga partiledardebatter om saken. Inga riksdagskampanjer. Inga miljardsatsningar märkta "män dör på jobbet, vi ska fixa det". Frågan betraktas inte ens som en jämställdhetsfråga. Den existerar i marginalen av en statistikrapport en gång om året, sedan tystnar det igen.

När Arbetsmiljöverket själva försöker förklara siffran landar de inte i utbildningen, inte i bristen på säkerhetskultur, inte i

strukturen. De landar i "maskulina kulturer" som påverkar "arbetssätt och risktagande". Det officiella svaret är alltså att männen dör för att de är män. De har sig själva att skylla.

Vänd nu på siffran i huvudet. Tänk dig att 9 av 10 som dog på jobbet var kvinnor. Skulle förklaringen då vara att den feminina kulturen tar för många risker? Skulle slutsatsen bli att kvinnor borde ändra sig? Eller skulle hela landet stanna upp i kollektiv kris – riksdagsdebatter, specialutredningar, ministrar i TV, tioårsplaner, granskningar, miljarder?

Min syn är att asymmetrin i sig är svaret. När kvinnor far illa är det ett strukturellt problem som kräver mobilisering. När män dör är det deras eget fel för att de är för manliga. Det är så här jämställdhet ser ut när den slutar låtsas vara symmetrisk.

2 Diskriminerad i världens mest jämlika land?

Om kvinnor i Sverige är diskriminerade har ordet förlorat all sin betydelse. De är överrepresenterade på högskolorna, de lever längre, och de drar enligt forskning från Sahlgrenska cirka 20 % mer resurser ur sjukvården än män. En del av det förklaras av barnafödande – men inte allt.

För den som vågar vara intellektuellt ärlig är slutsatsen uppenbar: genom sitt offernarrativ har de i praktiken tillskansat sig moralisk och juridisk immunitet. Läsaren som har sett hur

rättssalar och vårdnadstvister fungerar i verkligheten vet att detta stämmer, oavsett vad som står i de vackra portalparagraferna.

Feminismen sa: "Du måste göra karriär för att bli fri." Men ingen sa: "Du kommer förmodligen inte bli lycklig av att sitta på ett kontor 60 timmar i veckan." Nu, när många kvinnor inser att karriären inte fyllde tomrummet i själen, skyller de inte på ideologin – de skyller på männen. Det är den ultimata ansvarslösheten: att få den frihet man krävde, men att hålla någon annan än sig själv ansvarig för att man inte mår bra i den.

3 Manlig förkylning – Humorn med ruttna siffror

Det finns en föraktfull reflex som nästan varje man känner igen: hånet när han är sjuk. "Stackars lilla du, har du fått din 'manliga förkylning' nu igen?" Det låter harmlöst, men det är en del av samma mekanism som avhumaniserar mannens sårbarhet samtidigt som den upphöjer kvinnans minsta obehag till ett strukturellt problem.

Men siffrorna pekar åt motsatt håll. Medan kvinnor hånar män för att vara "svaga", säger Försäkringskassan något helt annat: • Kvinnor står för 65 % av alla pågående sjukfall i Sverige (Försäkringskassan, dec 2024). • Majoriteten av dessa rör psykisk ohälsa, stress och utmattning.

Här kommer nyspråket in för att rädda ansiktet på den moderna

kvinnan: "Emotionellt arbete" och "Den osynliga lasten". Vackra ord för att beskriva något mycket enkelt: ett sjukligt kontrollbehov. Disken ska plockas ur på hennes sätt, annars är det "emotionellt krävande". Barnen ska kläs enligt hennes estetik, annars bär hon på en "osynlig last". Det är inte arbete; det är en vägran att släppa kontrollen, paketerat som ett hjältemodigt offer.

Siffrorna som svider

Jag erkänner det: jag njuter faktiskt av att låta siffrorna göra jobbet när myterna ska saneras. När någon fnyser åt en mans sjukdom, ler jag bara och tänker på statistiken. Det är ett kallt svar, jag vet. Men det är ett svar på ett klimat som har blivit arktiskt mot män.

Den moderna "rödsockan" tror sig vara immun mot skuld för att hon bär offerkoftan. Men när hon möter siffrorna och inser att hennes narrativ inte längre bär, byter hon ämne. Hon tål inte att bli mätt med samma måttstock som hon mäter andra.

Notering – En siffra som kommer göra ont

Kom ihåg siffran 90 %. Den användes som en lögn för att bevisa förtryck. Snart ska vi tala om en annan siffra – den som inte finns. Den som ingen myndighet vill mäta.

Visste du att systemet i princip bygger på att mannen ska

acceptera ett faderskap utan bevis? För kvinnan är moderskapet ett biologiskt faktum; för mannen har faderskapet i det tysta blivit en juridisk gissning som systemet tvingar honom att betala för – oavsett sanningen. Varför tillåts denna osäkerhet i en tid av total teknisk kontroll? Det tar vi senare i boken, och tro mig, det kommer göra ondare än någon "manlig förkylning" någonsin gjort.

Kapitel 12 – Feminismens mask

"Anspraak utan ansvar är inte frihet – det är parasitism."

Den stulna frigörelsen

Feminismen började som sagt med frihet. Det var en rörelse för att befria kvinnan från juridisk underordning. Men där friheten en gång var målet, blev den snart ett medel. Ett vapen. Idag kan ingen längre skilja på kvinnan som individ och den ideologi som talar i hennes namn. Om du kritiserar hennes handlingar, anklagas du för att hata alla kvinnor. Om du ifrågasätter hennes argument, stämplas du som ett hot mot jämställdheten. Detta har skapat det vi ser idag: total intellektuell immunitet.

Den logiska fällan: Motte-And-Bailey

Feminismens kanske mest använda metod har ett namn inom logiken: Motte-and-bailey. Det fungerar som en gisslantagning av ditt samvete:

- **The Bailey (Borggården):** den öppna, eftertraktade

marken där man helst vistas. Här reser man det radikala påståendet – att våldtäkt är "en medveten skrämselfprocess som alla män använder för att hålla alla kvinnor i ständig fruktan", som radikalfeministen Susan Brownmiller skrev 1975.

- **The Motte (Borgtornet):** den trånga, befästa höjd man flyr till när motståndaren kommer. Här retirerar man till det försvarbara: "Men jag tycker ju bara att kvinnor ska ha lika lön! Är du emot jämställdhet?"

De tvingar dig att skriva under på rubriken, men de vägrar låta dig läsa det finstiltade förrän fällan slagit igen. Du kan vara för rättvisa utan att vara feminist, men ideologin tillåter inte det utrymmet. Den kräver monopol på din moral, genom en metod som själv är djupt omoralisk.

Vem granskar makten när makten gråter?

Kvinnan har alltid haft en unik kraft: sin sårbarhet. När en kvinna gråter, reagerar omgivningen instinktivt – det är ett biologiskt arv djupare än någon ideologi. Men vad händer när denna sårbarhet inte är spontan utan strategisk? När tårar blir en taktik för att undvika ansvar? Då har sårbarheten slutat vara känsla och blivit verktyg. Och ett verktyg har en användare.

Av detta följer nästa drag i spelet. Varje granskning bemöts med moralpanik. Saklig invändning kallas för "våld". Den som ifrågasätter framstår automatiskt som förövaren, oavsett hur välunderbyggd hans kritik är. Det är makt som döljer sig bakom svaghet, vilket gör den nästan omöjlig att kritisera utan att framstå som en mobbare. Det är den ultimata dubbelmoralen: att kräva att bli behandlad som en vuxen jämlike, men kräva barnets skydd så fort det blir obekvämt.

Glastaket vs. Glaskällaren

Det talas oavbrutet om "glastaket" – de osynliga hindren för kvinnor att nå styrelserummen. Men har du någonsin hört talas om glaskällaren? Begreppet myntades av Warren Farrell som en spegelvändning: de farligaste, smutsigaste och mest dödliga yrkena, där männen står ensamma. Var finns kraven på 50/50-kvotering där?

Knappast någon kräver könskvotering när tak ska skottas i februari eller när avlopp ska rensas. Knappast någon kämpar för fler kvinnor inom asfaltläggning eller svetsning på oljeplattformar. Som jag visade i förra kapitlet är över 90 procent av de som dör på sina arbetsplatser män – och den siffran sjunker som en sten i jämställdhetsdebatten. Jämlikheten tycks alltid stanna vid dörren till de bekväma kontoren. Man vill ha makten i glansen, men man lämnar ansvaret för smutsen åt

männen.

Makt utan ansvar: Den moderna superkraften

Här är kärnan i det feminina privilegiet: makt, status och anspråk – men noll ansvar. Som programmerare ser jag det hela tiden: det är som en användare som kräver root-access till systemet, men som vägrar ta ansvar för den systemkrasch som följer. De vill sitta vid kontrollpanelen, men när loggfilerna visar deras egna fel raderar de spåren och skyller på hårdvaran – på mannen.

Tänk dig en man som betett sig likadant. En man som kräver fullständig sexuell frihet, inget ansvar för sina barn och ingen försörjningsplikt, men som ändå förväntar sig att bli hyllad som "stark". Vi vet vad som händer: han kallas svin eller parasit. När en kvinna gör exakt samma sak – väljer bort lojalitet och plikt för att "hitta sig själv" – hyllas hon som en oberoende hjälthinna. Det här är inte bara min iakttagelse. Det är samma slutsats som driver den växande manliga motreaktion vi ska gå in på senare i boken. Männen har börjat reagera.

Detta är emotionell utpressning upphöjt till statsskick. Om du accepterar att en part får utöva makt utan att någonsin behöva stå till svars för konsekvenserna, har du byggt ett matriarkalt fängelse med mjuka väggar.

En bikt

Jag ska vara fullt ut ärlig: få saker irriterar mig mer än modern feminism. Inte för att jag ogillar kvinnor – jag har tre döttrar jag älskar och vill se växa upp i sanning en kvinna som jag älskar bredvid mig, respekt för min mor etc etc. Min irritation ligger i den ideologiskt ruttna kärnan. Jag vågrar acceptera en rörelse som saknar principer för något större än sin egen självömkan. Det är inte systerskap – det är narcissism i gruppformat.

Den som tror att en kvinna är ett helgon bara för att hon är kvinna, har inte förstått någonting om mänsklig natur. Motreaktionen har redan börjat, och den föds inte ur hat, utan ur en iskall logisk analys. Män börjar ställa sig frågan: "Vad får jag ut av det här kontraktet?" Och när svaret blir "ingenting utom skuld och tystnad", då slutar de spela. Var männen samlas när de slutat spela – det får du läsa om senare i boken.

Kapitel 13 – Konsumtionens diktatur

Vem styr egentligen vid köksbordet?

*"Följ pengarna – där finns makten. Allt annat är
teater."*

När vi talar om "patriarkala strukturer", tenderar vi att sväva iväg i sociologiskt fluff. Låt oss istället göra som polisen: följ pengarna. Den som fattar de dagliga besluten om hushållets resurser är också den som i praktiken styr familjens liv.

Sanningen är att det sällan är mannen. Min syn är att kvinnan i det moderna hemmet ofta är den verkställande direktören för konsumtion. Hon bestämmer inredningens estetik, vilken semester som ska bokas och när köket "behöver" renoveras. Mannen? Han fungerar i allt högre utsträckning som en vandrande bankomat som förväntas leverera kapitalet utan att ställa besvärliga frågor om avkastningen.

Män: sluta vara tragiska "tofflar"

Jag vill tala klarspråk till männen: Sluta använda uttryck som *"Jag får kolla med chefen"* eller *"Happy wife, happy life"*. Du tror att du är diplomatisk eller rolig. Du är sorglig - ett helt kapitel ägnas senare åt detta fenomen hos er. Genom att abdikera från ditt ekonomiska och logiska ansvar säljer du ut din auktoritet för en bedräglig husfrid och kortsiktig uppskattning.

Barnens arv: en korrupt ritning för livet. Det värsta med att du agerar toffel är den trasiga mjukvara du installerar i dina barn:

- **Vad din son ser:** En blueprint för underkastelse. Han lär sig att en mans lott är att vara en finansiell motor utan styrning. En pappa som betalar, tiger och ber om lov.
- **Vad din dotter ser:** En ritning för manipulation. Hon lär sig att en kvinna inte behöver respektera sin partner så länge hon kan kontrollera honom känslomässigt. Hon tappar respekten för maskulint ledarskap eftersom hon aldrig sett det i praktiken.

Den blinda andrepiloten

Föreställ dig en cockpit: Mannen sitter i kaptensstolen med ögonbindel, har gett bort kontrollspaken men bär fortfarande ansvaret om planet kraschar. Kvinnan styr efter impulser och vad hon ser i reklam-molnen utanför rutan. Barnen i baksätet ser en pappa som trycker på knappar utan koppling till något –

medan han nervöst sneglar på mamma för att se om han får sitta kvar.

Tror du de barnen känner sig trygga?

Skuldernas brutala verklighet

Siffrorna från Kronofogden punkterar myten om den "ansvarsfulla kvinnan" kontra den "slösaktige mannen":

- **Konsumtionsfällan:** Mellan 2011 och 2021 fördubblades medianskulden för unga kvinnor (18–25 år) hos Kronofogden – en ökning med 102 procent. För unga män var motsvarande siffra 36 procent.
- **E-handelsberget:** 83 procent av unga kvinnors skuldsumma hos Kronofogden består av enskilda mål – det vill säga skulder till privata företag, främst inom näthandel, telekom och högkostnadskrediter. Motsvarande andel hos unga män är 47 procent. För dem står istället brottsrelaterade skulder – framförallt skadestånd till brottsoffer – för 39 procent av skuldsumman. En invändning kommer säkert: unga män står totalt för 73 procent av skuldbeloppet hos Kronofogden – mer i absoluta tal. Men det är inte mängden som är poängen, utan arten. Mannens skulder kommer i hög grad från lagöverträdelser. Kvinnans kommer från att hon ville ha det fint. Mönstret jag ser

är tydligt: den unga kvinnan skuldsätter sig för att köpa en livsstil hon inte har råd med; den unge mannen för att han brutit mot systemets regler.

- **Beslutsmakten:** Internationella marknadsundersökningar (bland andra Nielsen och Harvard Business Review) visar konsekvent att kvinnor styr eller påverkar 70–80 procent av alla konsumentbeslut i hushållet. Mer specifikt: kvinnor fattar i snitt 94 procent av besluten om heminredning och 92 procent av semesterbeslut.

Ressentiment som styrmedel

Här ser jag ett mönster som många män kommer att känna igen sig i, men som få vågar namnge: en resa i guilt tripping. Det är ett feminint kodat språk som syftar till att få viljan igenom utan att behöva svara inför ett Excel-ark. Istället för logik möts mannen av passiv aggressivitet och social manipulation. *"En riktig man skulle se till att hans familj har det fint hemma",* eller *"Om du älskade mig skulle du unna oss det här köket".*

Detta är inte bara "tjat". Det är en systematisk nedmontering av mannens logiska försvar tills han kapitulerar för den bedrägliga husfridens skull. Västvärlden har skapat ett system som uppmuntrar kvinnor att bete sig barnsligt i ekonomiska frågor. När en pappa säger nej till sin son, ser vi det som fostran. Men

när en man säger nej till sin fru angående en onödig renovering, ses det som ett tecken på en "giftig" relation. Varför? För att många har accepterat lögnen att kvinnans begär är heliga behov.

Plikten att förvalta

Gjorde den äldre generation fel när vi gav denna frihet utan att samtidigt kräva ett stenhårt ansvar? Frihet utan ekonomiskt ansvar är inte jämlikhet. Det är bara ett dyrt, barnsligt privilegium som håller på att sänka familjebildningen.

Som man - Stå på dig. Du har NOLL skyldighet att göra som hon önskar om det går emot ditt logiska tänkande gällande familjens långsiktiga ekonomiska bästa, bara för att hennes "känslor" kräver det för stunden. Det är dags för männen att ta tillbaka plånboken – inte för att förtrycka, utan för att rädda det gemensamma hemmet från att krascha i reklam-molnen utanför fönstret. Att ta kontrollen är inte ett övergrepp; det är din plikt som förvaltare.

Intermezzo: ett litet brev till mina framtida kritiker

"Kan vi försöka vara lite mer kreativa den här gången?"

Jag vet precis vad som händer nu. Fingrarna darrar redan på tangentborden: *"Misogyn!" "Kvinnohatare!" "Sexistisk relik!"*

Jag vill börja med att be om ursäkt. Förlåt för att jag råkade skriva ner det som er värdegrund inte tillåter någon att yttra. Jag vet, jag har begått den moderna dödssynden – jag har stört konsensus – och enligt den rituella ordningen måste jag nu få en eller ett gäng etiketter påstämplade i min panna. Men snälla: kan ni försöka lyfta er en aning? Känner ni inte själva hur de gamla vanliga glåporden börjar bli lite uttjatade?

Som en vänlig input: Om det är "hat" att peka på officiell statistik eller att kräva logisk konsekvens – då är Excel-ark den mest hatfulla litteraturen i mänsklighetens historia. Är jag en dinosaurie? Absolut. Och stämplar ni mig som det, tar jag emot just den etiketten med stolthet. Jag föredrar att vara en fossil som vilar på sanningens bergfasta grund framför en modern vindflöjel som snurrar febrilt efter senaste trenden av oprövade, känslöstyrda idéer.

Men vi vet båda två varför ni kommer att hålla er till de vanliga etiketterna, eller försöka avfärda mig som *"inte värd att bemöta"*.

Det är er enda flyktväg. Om ni kan stämpla mig som "ond", slipper ni nämligen svara på den enda frågan som faktiskt betyder något: **Har jag fel?**

Vi vet båda svaret på den frågan. Det är därför det svider så förbannat. Det är därför ni skriker. Sanningen behöver inte skrika – den bara är.

Kapitel 14 – När börjar livet?

"Rätten att välja får mening först när vi vet vad vi väljer bort."

Jag rör nu vid det moderna Sveriges allra heligaste ko. I det vi brukar kalla "världens mest jämställda land" är abortfrågan inte ett föremål för moralisk diskussion – den är en ideologisk mur. Att ens ställa en fråga om när livet börjar stämplar dig omedelbart som "medeltida" eller en "religiös fanatiker". Vi har skapat en miljö där det är mer socialt accepterat att förespråka rätten att avsluta ett liv än att ens våga diskutera livets början.

Språket som döljer verkligheten

Det första man slås av när man studerar den svenska abortdebatten är den totala korruptionen av språket. Vi har skapat en språklig narkos för att dölja ingreppets natur; sanningen gör för ont för att uttalas i klartext. Man pratar om "reproduktiv hälsa", "ingrepp" och "vävnad".

Men låt oss tala klarspråk: Vi pratar om att avsluta ett liv. En unik människa i ett tidigt skede av sin utveckling. Inom klassisk

filosofi har en process länge definierats av sitt mål – det Aristoteles kallar slutorsaken. Om du sätter in ingredienser i en ugn – mjöl, ägg, socker – och låter dem stå där i den temperatur och den tid som krävs, så blir det en kaka. Om någon sliter ut plåten efter halva tiden och kastar den på golvet, kan den personen inte hävda: "Det var ingen kaka, det var bara ingredienser."

Det är ett intellektuellt haveri. Vi vet alla att det skulle ha blivit en människa om processen fått fortsätta utan ett aktivt ingrepp.

Att kalla en blivande människa för en "cellklump" är som att kalla ett frö för "jord" bara för att man inte vill erkänna att man precis trampat ihjäl en ek.

Den biologiska lögnen: "min kropp"

Det mest använda argumentet – "min kropp, mitt val" – är en biologisk lögn. Barnet är inte en del av kvinnans kropp på samma sätt som en lever eller en blindtarm är det. Barnet har en egen unik genetisk kod som aldrig funnits förut. I hälften av fallen har det dessutom ett annat kön än kvinnan som bär det. Det är en liten människa som tillfälligt bor i en annan människa.

Att hävda att man har rätten att avsluta det livet för att det "stör ens livsstil" är inte frigörelse. Det är ansvarslöshet upphöjd till rättighet. Vi har skapat ett system med en radikal asymmetri i ansvar. Kvinnan har getts ett "grönt kort" att ensidigt radera

konsekvenserna av en gemensam handling genom att återropa sin kroppsliga autonomi. Samtidigt betraktas mannens kroppsliga och arbetsmässiga autonomi som sekundär; han förväntas genom statligt tvång bära det ekonomiska ansvaret för samma handling i upp till 21 år. Logiken är trasig: antingen är handlingen förenad med ett oåterkalleligt ansvar för båda, eller så är den inte det.

Det svenska undantaget

I länder som Tyskland och Italien finns en inbyggd moralisk tröskel. I Tyskland krävs enligt lag minst tre dagars obligatorisk rådgivning före ingreppet – Schwangerschaftskonfliktberatung – ett juridiskt erkännande av att beslutet bär på existentiell tyngd. Italien går längre: lag 194 från 1978 föreskriver sju dagars betänketid, och lagens första paragraf förklarar uttryckligen att staten ska skydda människolivet från dess början. I USA har frågan återförts till den demokratiska processen och debatteras på varje torg.

Men i Sverige har feminismen lyckats radera motvikten helt. I feminismens Saudiarabien råder total konsensus genom tystnad; här är abortfrågan inte en diskussion, den är dogm.

Här har vi bestämt att kvinnans "känsla" eller "val" trumfar all biologi. Det spelar ingen roll att svensk sjukvård i vecka 22 kämpar med näbbar och klor för att rädda ett för tidigt fött barn

i en kuvös. På Karolinska räddas i dag 6 av 10 barn som föds från vecka 22+0 och tas in på neonatal intensivvård. Samma vecka går den absoluta gränsen för en beviljad sen abort på frisk grund vid 21+6, prövad av Socialstyrelsens rättsliga råd. Två dygn skiljer.

Samma barn, samma unika DNA-sekvens, kan alltså byta status från "skyddsvärt liv" till "biologiskt avfall" – beroende på vilken sida av livmoderväggen, eller vilket myndighetsbeslut, det befinner sig på. Är moralen verkligen geografisk?

Det tysta såret

Frågan om abort är svår. Den är känslig och den bär på en tragik som inget politiskt slagord kan täcka över. Vi har intalat den moderna kvinnan att ett avbrytande av ett liv är en seger för hennes autonomi. Men vi har ljugit för henne. Vi gav henne ett nyspråk som bedövning, men bedövningen släpper alltid till slut.

Min erfarenhet, efter samtal med både män och kvinnor som lever i skuggan av detta val, är att en kvinna bär på en tystnad som inte kan arkiveras bort. Om hon inte har ersatt sitt samvete med ren ideologi, så vet hon innerst inne att det inte var en "cellklump" hon tog bort. Hon vet att det var en blivande människa. Samvetet låter sig inte luras av eufemismer; det jagas av sanningen att en röst tystades innan den hann skrika.

Att vi i Sverige har lagt locket på är inte ett tecken på att vi är "långt framme". Tvärtom. Det är ett tecken på att vi har kapitulerat. Vi har offrat vår biologiska och moraliska grund för att upprätthålla en radikal politisk vision. Jag hävdar inte att svaren är enkla i varje enskilt, tragiskt extremfall. Men jag hävdar att vi måste sluta ljuga. Vi måste öppna dörren för det samtal som i resten av världen är en självklarhet, men som här har blivit en dödssynd. För när vi förlorar vördnaden för livets början, förlorar vi till slut respekten för livet självt.

Det är dags att bryta tystnaden. Inte för att döma den enskilda kvinnan, utan för att börja läka den kultur som lärt henne att hennes frihet kräver ett offer hon aldrig borde behövt ge.

Kapitel 15 – Den känslostyrda socialtjänsten

”Det som började i omsorg har blivit en struktur för godhetssignalering – utan ansvar.”

Det finns en sanning som de feminiserade institutionerna gör allt för att dölja: Närvarande fäder gör staten överflödig. Med goda män, fungerande auktoritet och tydliga gränser behövs ingen socialtjänst, inga genuspedagoger eller trygghetskoordinatorer.

Dessa institutioner växte inte fram för att mannen var för stark. De växte fram för att han gjordes frånvarande. Socialtjänsten är ingen naturlig del av ett friskt samhälle; min syn är att den är en kvinnligt kodad nödlösning på ett manligt tomrum.

En institution byggd på känsla

Socialtjänsten är idag Sveriges mest feminiserade myndighet – inte bara till könet på de anställda (där närmare 90 % är kvinnor), utan till hela sin inre kultur. Problemet uppstår när en yrkeskultur formas kring omsorg istället för struktur, känsla

istället för konsekvens, och subjektiva upplevelser istället för objektiva fakta.

Resultatet är ett emotionellt kaos. Handläggarna försöker bära ett enormt mänskligt ansvar utan att ha någon verklig, maskulin auktoritet i ryggen. Priset betalar de själva genom extrema sjukskrivningstal, men de största offren är barnen och de pappor som mals ner i systemets kvarnar.

Barnets bästa – Eller moderns känsla?

Idag definieras "barnets bästa" nästan uteslutande som "moderns känsla av trygghet". Om mamman säger att hon känner sig orolig, tolkas det som en objektiv risk för barnet – oavsett om oron har någon grund i verkligheten eller är ett rent maktmedel.

Hyckleriet är totalt. Vi ser kvinnor på sociala medier som i politisk protest riskerar sina ofödda barns hälsa och framtid för att straffa motståndare. Jag tänker i skrivande stund på alla de höggravida kvinnor som svalde Tylenol-tabletter framför kameran som protest mot Trump. Varför gjorde de det? Jo, för att Trump gått ut och sagt att det finns en koppling mellan Tylenol och förhöjd autismrisk hos barnen. Tänk efter på vad den handlingen betyder.

Om en kvinna kan uppvisa en sådan hänsynslöshet mot sitt egna ofödda barn öppet på sociala medier i syfte att få clicks och likes – vad är hon då kapabel till bakom stängda dörrar när hon vill

straffa barnets far? Ändå är det pappan som per automatik misstänkliggörs. Hans kärlek räknas inte om den inte passar in i handläggarens feminina mall. Lägg den här observationen på minnet. Vi kommer till den igen längre fram, när vi tittar på polisen och rättsväsendet. Där kommer ni att möta argumentet — det feministiska guldkornet — att kvinnor *måste* finnas representerade i vissa institutioner eftersom könet faktiskt spelar roll. Vi behöver kvinnliga poliser för att möta kvinnliga offer. Vi behöver kvinnliga utredare för sexualbrottsärenden. *Könet är en variabel som påverkar utfallet.*

Det är ett logiskt bra argument. Jag håller med om det.

Min fråga är bara: varför gäller den logiken inte här? Varför är könet plötsligt en orelevant variabel när vi sitter vid det bord där ett barns hela framtid avgörs — i en myndighet bemannad till 90 procent av kvinnor som per definition aldrig sett samma situation ur faderns perspektiv?

Antingen spelar könet roll, eller så gör det inte.

Fakta som ingen vill rama in

Internationell forskning visar svart på vitt vad faderlöshet leder till:

- 2x högre risk att hoppa av skolan.
- 4x högre risk för fattigdom.

- 2x högre risk för beteendestörningar.

Och Sverige? Siffrorna finns här också. SCB vet exakt vem barnet bor hos – det står i folkbokföringen, det frågas i Barn-ULF-undersökningen, det redovisas i Försäkringskassans tabeller. När man läser dessa rapporter ser man också mönstret: barn som bor helt hos sin mamma mår sämre, har sämre ekonomi och har sämre kontakt med sin frånvarande förälder än barn som bor med båda eller växelvis. Datan finns. Den är inte hemlig.

Men datan publiceras aldrig under rubriken som ärligen beskriver vad den visar. Den heter inte "barn som växer upp utan sin pappa". Den heter "ensamhushåll", "ensamstående föräldrar", "barnfattigdom", "barn med skilda föräldrar". Det är ord som metodiskt suddar ut könet på den frånvarande föräldern, trots att 85–90 procent av Sveriges ensamhushåll leds av mamman och alla som arbetar med statistiken vet det.

Detta är inte ett statistiskt vakuum. Det är ett fullt medvetet val. Och det är inte slumpmässigt. Det gör tre saker samtidigt:

- Det osynliggör pappan som specifik faktor. Hans frånvaro försvinner in i en könsneutral kategori där hans roll inte längre kan mätas.
- Det omdefinierar problemet från relation till ekonomi.

Om problemet är "ensamhushåll" är lösningen försörjningsstöd, fler kuratorer, fler genuspedagoger. Om problemet är frånvarande pappa är lösningen pappan. Det första kan staten lösa. Det andra kan den inte – och vill den inte erkänna att den inte kan.

- Det skyddar den ideologiska hypotesen att familjeformen inte spelar roll. Om man aldrig publicerar siffrorna uppdelade på pappans frånvaro, behöver hypotesen aldrig prövas. Och så länge den inte prövas kan man fortsätta styra med känsla utan att ställas till svars inför verkligheten.

Den producerande blindheten

Dessa handläggare — är det egentligen svårt att tro att de formas av sin miljö? Att de sitter vid lunchbordet med andra kvinnor och dag efter dag cementerar samma syn på problemen de möter? De ser samma typ av fall, hör samma typ av berättelser, drar samma typ av slutsatser. De möter aldrig en man med en motbild som utmanar deras. De möter heller ingen statistik som pekar på hur fel de faktiskt har — för den statistiken finns inte i de svenska rapporter de läser.

Det är inte ondska. Det är en feminin ekokammare med myndighetsbeslut som utdata.

Det hånfulla skrattet

Jag minns ett möte på familjerätten där jag konfronterade dem med internationell data om barns behov av sina fäder. Kvinnan på andra sidan bordet skrattade och slog ut med händerna:

- Det finns inga sådana undersökningar som visar det du säger.
- Nej, inte under det namnet i Sverige, svarade jag. Men i USA och resten av västvärlden finns de, och de är väldigt tydliga.

Jag insåg där och då att hon förmodligen inte ljög. Hon hade aldrig sett siffrorna presenterade på det sättet, eftersom Sverige aldrig presenterar dem så. Hennes okunskap var inte hennes egen. Den var producerad — precis som beskrivet ovan.

Lunchbordet, kollegerna, kursmaterialet, de svenska rapporterna. Hela hennes utbildning och vardag hade systematiskt rensat bort den dimension som hade krockat med slutsatsen hon var anställd för att dra.

Systemet hade gjort henne totalt blind för en specifik fråga — och sedan satt henne att fatta beslut om barn där just den blindheten skadar mest.

Vi män har börjat ta upp kampen som grupp. Vi kräver att kartan ritas om efter den terräng som faktiskt existerar, även om man valt att inte visa den i Sverige.

Familjerätten: Känslostyrd maktutövning

När män delar erfarenheter inom detta område beskriver majoriteten nedanstående "Catch-22":

- Om du försvarar dig är du "kontrollerande".
- Om du är tyst "bryr du dig inte".
- Om du är tydlig är du "aggressiv".

Det är en manipulativ fälla designad för att få mannen att ge upp.

När sanningen möter väggen

Jag var en av de männen. Jag trodde naivt att om jag bara var tydlig och rationell nog, så skulle systemet förstå. Vi gick i terapi i 1,5 år, och det var där jag för första gången insåg att jag inte samtalade med en objektiv medlare – jag samtalade med en ideologisk grindvakt.

Jag minns speciellt en gång när terapeuten drog en lång harang om hur jag borde tänka, hur jag borde backa, hur jag borde agera och vad jag "borde förstå" kring motpartens känslor. Hennes förslag var en total kapitulering av min egen logik och självrespekt. Hon läste mitt ansiktsuttryck och sa rakt ut:

– Du tycker säkert att det här låter toffelaktigt? Att det är så tofflar gör?

Mitt svar kom lika direkt som naturligt:

– Nej, jag tycker att du nyss drog hela den formella definitionen för vad en toffel är – och nu ber mig att bli en.

Det som var mest fascinerande var hennes respons. Hon försökte på fullt allvar sälja in bilden av att detta var "det en **riktig man gör**". Att styrka bestod i att inte ha några gränser, att ledarskap var detsamma som total anpassning för husfridens skull. Jag ställde bara en motfråga:

– Sedan när? Är det här en universell sanning, eller är det något ni har kommit på de senaste 15–20 åren just här i Sverige?

Där och då dog samtalet. Hon upplevde luften som "tung". För i deras värld finns ingen historia och ingen biologi – det finns bara den nuvarande "värdegrunden". De vill att du ska tro att du är "omodern" eller "oflexibel" när du i själva verket bara är en man som vägrar sälja ut din ryggrad och självrespekt för att få en guldstjärna i deras protokoll.

Mitt råd till unga män idag: Sluta försöka förklara logik för de som lever i en fantasivärld. De vill inte att du ska ha rätt – de vill att du ska vara tyst. Om de inte kan diskutera fakta, siffror och rationella lösningar utan att eliminera din manlighet – res dig upp och gå och förklara terapin som för alltid avslutad.

Kapitel 16 – Skolan: från kunskap till kramar

Vi slutade forma människor – och började skydda känslor.

Sverige var en gång ett kunskapstempel. En plats där läraren var en auktoritet, inte en "coach" eller en kompis. Disciplin betraktades inte som ett övergrepp, utan som ett nödvändigt verktyg för att ge barn från alla bakgrunder en ärlig chans. Fostran handlade om ansvar – inte om att bekräfta varje tillfällig känsla.

Sedan kom känslokulturen. Det började med den välvilliga men förrädiska idén att "det viktigaste är att barnen mår bra". Det låter humant, men i praktiken blev det skolans dödsdom. Man bytte ut målet (kunskap) mot medlet (välmående). Resultatet? Barnen fick varken kunskap eller mådde särskilt bra.

När läroplanen blev en kännelsebok

Det svenska skolsystemet följer en läroplan målad i feministisk pastell: "alla lär lika", "kön är en konstruktion", "auktoritet

skapar otrygghet". När verkligheten sedan visar något helt annat — att pojkar halkar efter, att kunskapsnivåerna sjunker, att klassrummen blir oregerliga — ändrar man inte läroplanen. Man ljuger om verkligheten. Man byter betygssystem, inför "inkluderande lärmiljöer" och hittar på nya pedagogiska ursäakter.

Det är som att vandra runt i Göteborg med en karta över Stockholm och undra varför man inte hittar till tågstationen.

Myten om resurserna: När fler vuxna inte är svaret

Varje gång resultaten sjunker eller otryggheten ökar, hör vi samma slitna refräng från politiker och fackförbund: "Vi behöver mer resurser. Vi behöver fler vuxna i skolan."

Det låter logiskt, men det är en rökridå. Sanningen är att Sverige hör till de OECD-länder som lägger mest pengar per elev – långt över snittet. Trots det saknar 15–20 % av våra lärare formell behörighet, mot ett OECD-snitt på 6–7 % (grundskola och gymnasium). Om mängden pengar var lösningen, borde den svenska skolan vara ett felfritt kunskapsmaskineri.

Det Jan Björklund satte fingret på, men som ingen vågat dra slutsatsen av, är att lösningen inte ligger i mängden vuxna, utan i vilka befogenheter de vuxna som redan är där faktiskt har.

Det här är kärnan i problemet. Vi har fyllt korridorerna med vuxna, men vi har samtidigt tagit ifrån dem verktygen att vara vuxna. Vi har skapat en armé av observatörer som saknar mandat att ingripa, korrigera eller ställa krav. Att addera fler maktlösa vuxna till ett trasigt system är som att försöka släcka en eld med bensin; det skapar bara mer trängsel och mer kaos. Problemet är inte brist på personal. Problemet är en akut brist på auktoritet.

PISA-Fusket: När lögnen blev strategi

När terrängen vägrar foga sig efter kartan, återstår bara lögnen. Siffrorna talar sitt tydliga språk: Mellan 2018 och 2022 rasade de svenska resultaten i matematik och läsförståelse. Men värre än raset var fusket.

Inför PISA-testet 2018 exkluderade Sverige över 11 % av eleverna från att delta – mer än dubbelt så många som OECD:s regler tillät, och högst av alla deltagande länder. Riksrevisionen konstaterade 2021 att exkluderingarna var högre än vad flyktinginvandringen kunde förklara. Ändå försvarade Skolverket och regeringen siffrorna i årtal. Man valde att ljuga för sig själv hellre än att konfrontera misslyckandet. Att det tog årtal för vuxna människor att ens våga fatta beslut om mobilförbud – något en sjuåring förstår, liksom varje vettig människa som vill att barnet ska lära sig något på en lektion – visar hur djupt rädslan för att vara vuxen sitter.

Den feminiserade skolan och den sjuka läraren

Det få vågar säga högt är att skolan har blivit en genomfeminiserad institution. Det handlar inte bara om könet på de anställda, utan om att en ensidig "omsorgskultur" har tagit över: Trygghet före resultat. Konsensus före auktoritet.

Men ett klassrum utan tydlig auktoritet fungerar inte; det skapar kronisk stress för både barn och vuxna. Det är ingen slump att sjuktalen i förskolan och fritidshemmet är bland de högsta på arbetsmarknaden, och att lärare i grundskolan är överrepresenterade i Försäkringskassans statistik över stressrelaterad psykisk ohälsa. Man har skapat en miljö där allt ska kännas bra, men där ingen har det mandat som krävs för att skapa ordning. I den feminiserade skolan ses auktoritet som något fult och "förtryckande". Man väljer hellre att skrika efter mer pengar än att erkänna att man har abdikerat från vuxenrollen.

När den skolkande eleven blev världens profet

Den ultimata symbolen för denna kollektiva dårskap stavas Greta Thunberg.

Här har vi en flicka som borde ha varit i skolan. Istället blev hon en global profet. Det krävs ingen statistik för att se vansinnet i det; det räckte med att öppna ögonen. Medan de vuxna experterna och forskarna förpassades till bisatser, gavs en ensild

skolstrejkande tonåring obegränsat utrymme. Man valde att lyssna på ett barns känsloutbrott och vanföreställningar istället för vuxen vetenskap.

Min fråga som far är enkel: Var var de vuxna? Hur kunde lärare och föräldrar tillåta att en 15-åring med Aspergers diagnos systematiskt skolkade på fredagarna och flögs världen över för att hålla tal till FN, EU-parlamentet och påven? I ett fungerande samhälle hade en orosanmälan upprättats omedelbart. Man hade frågat sig varför ett barn med neuropsykiatriska diagnoser tilläts bära hela världens undergång på sina axlar.

Det rimliga svaret på en liten flicka som läxar upp en hel värld av vuxna med auktoritet borde ha varit: "Vad i hela friden sysslar ni med? Förväntar ni er att jag ska lyssna på en 15-åring med vanföreställningar som borde sitta i ett klassrum? Var är hennes föräldrar? Det här är vansinne - försvinn ur min åsyn, jag har viktigare saker att göra."

Men ingen klev in. Ingen pekade med hela handen. Istället bugade politiker och vuxna människor lät ett barn diktera agendan. Det var en global masspsykos där vuxenvärlden gömde sin egen feghet bakom ett barn. Idag har hon förvandlats från känslans gudinna till en offentlig pajas. Hon är det tragiska offret för en ideologi som använder barn som slagträn och sedan kastar bort dem. Istället för att hjälpa henne att växa till en stabil kvinna, lät samhället henne bli en symbol för vuxenvärldens

totala förfall.

Ett nödvändigt förtydligande

Min kritik riktas inte mot de enskilda lärarna som kämpar mot strömmen varje dag. Min kritik riktas mot det ideologiska startskottet: idén att skolan ska "fostra till jämlikhet" istället för att förmedla kunskap.

Vi byggde ett system som slutade fostra barn och började dyrka dem – och som nu står handfallet inför faktumet att dessa barn inte klarar av verkligheten utanför skolans vadderade väggar. Vi bytte ut sanningen mot en kram. Nu ser vi resultatet. Återigen - Vi har idag byggt en skola där - Barnen får varken kunskap eller mår särskilt bra

Kapitel 17 – Polisen och brandkåren representation före kapacitet

Brotslingar och bränder bryr sig inte om din värdegrund. De bryr sig bara om vem som kan stoppa dem. Precis som offren för dessa brotslingar och bränder.

Polisen och brandkåren är inte som andra institutioner. Här finns ingen mjuklandning, inga "säkra rum" och inga chanser till kompromiss. Dessa organisationer lever – och dör – på ren kapacitet. Att kunna springa snabbare än en gärningsman. Att orka bära en medvetlös människa ur ett brinnande hus. Att kunna möta brutalitet med en styrka som tvingar fram ordning.

Ändå är det just här som den svenska staten har valt att sänka kraven och låtsas som att fysikens lagar är förhandlingsbara. Varken bränder eller brotslingar bryr sig om inkludering – precis som offren i stunden de blir utsatta. Verkligheten förhandlar inte. Den slår till.

Järngubben

Innan jag säger ett ord till om vad som gått snett, låt mig bygga upp en järngubbe i stället för en halmgubbe. Det är lätt att göra slarvjobb här – att slänga upp den dumaste versionen av motståndarens position och slå sönder den. Det gör jag inte.

Här är de starkaste argumenten för varför mångfald och representation inom polis och brandkår faktiskt är önskvärt:

"Det finns goda skäl att sträva efter bredare rekrytering. En polis- och räddningskår som speglar samhällets mångfald kan bygga starkare förtroende i utsatta områden där misstron mot myndigheter är djup. Kvinnliga poliser kan i vissa situationer få lättare att nå våldsutsatta kvinnor som inte vågar prata med män. Flerspråkiga brandmän kan rädda liv genom att kommunicera tydligare i kaotiska situationer. Olika bakgrunder ger olika perspektiv på konfliktlösning, förebyggande arbete och samhällskontakt."

Representation är inte meningslös symbolpolitik – den kan ha reell operativ nytta. En ung tjej som ser kvinnliga poliser kan våga anmäla övergrepp. En invandrarfamilj kan lita mer på räddningstjänsten när de ser någon som talar deras språk. Det är inte oresonligt. Det är inte dumt. Det är inte ens fel.

Men – och detta är avgörande – dessa värden gäller inom ramen för operativ kapacitet. När huset brinner, när kniven är framme, när sekunder avgör liv eller död, då finns ingen genusbonus. Då

räknas bara en sak: kan du utföra uppdraget?

Det är skillnaden mellan teori och terräng. Mellan policy och praktik. Mellan vad som låter bra i ett utskottsrum och vad som faktiskt fungerar när livet står på spel.

En polis är inte en sak

Här är problemet med hur debatten förs: den behandlar polisen som om den vore en sak. En uniformerad person. Klar.

Men polisen är inte en sak. Polisen är ett dussin yrken under samma uniform. En sexualbrottsutredare gör ett annat jobb än en ingripandepolis. En IT-forensiker gör ett annat jobb än en områdespolis. En förundersökningsledare gör ett annat jobb än hundföraren som ska söka av en parkeringsgarage efter en granat.

Tänk på det som ett fotbollslag. När tränaren letar efter en vänster ytterback letar han efter en vänster ytterback. Inte en målvakt, inte en mittfältare, inte en forward. Han kollar inte efter "*representation*" i laget. Han kollar efter den specifika förmågan han behöver på den specifika positionen.

Det är så man bygger ett lag som vinner. Inte genom att fördela positioner efter kön, etnicitet eller politiska mål – utan genom att matcha kompetens mot uppgift.

Det är därför jag stenhårt står fast vid att en kvinnlig utredare i

sexualbrottsmål ofta är att föredra. När en våldtagen kvinna sätter sig i ett förhörssrum är hennes vittnesmål den viktigaste bevisningen i målet. Om hon öppnar sig mer för en kvinnlig utredare än för en manlig kollega på 1,90 med tjugo år i yttre tjänst – då är den kvinnliga utredaren bättre på den uppgiften. Det är inte gynnsam särbehandling. Det är bättre yrkesutövning. Det är resultatet som räknas.

Anställ fler kvinnor där. Inte för att det är jämställt, utan för att det är effektivt.

Men – och det är här logiken måste hålla hela vägen – samma princip kan inte plötsligt bytas ut när vi går från utredningsrummet till gatan. På gatan är produkten en gripen gärningsman, en avväpnad förövare, en räddad människa. Råmaterialet är fysisk kapacitet, snabbhet, beslutsamhet under hot. Då räknas det som producerar resultatet på den uppgiften. Tröskeln ska vara densamma för alla som söker. Den som klarar den kommer in. Det är inte diskriminering. Det är meritokrati.

Det är samma logik som tränaren använder. Olika positioner kräver olika förmågor. Den som kan – får jobbet. Inte den som representerar rätt kategori.

Varför gäller logiken bara åt ett håll?

Här blir det intressant. För om principen "*samma kön bemöter samma kön bättre*" verkligen är giltig – vilket jag genuint tycker i

vissa fall – då måste den gälla åt båda håll. Annars är det inte en princip, utan en agenda.

Titta på socialtjänsten. På familjerätten. 86 procent av studenterna på socionomprogrammet är kvinnor (UKÄ, 2023). Andelen män har faktiskt sjunkit sedan 1997, från nitton procent till fjorton. Socialsekreterare listas av Jämställdhetsmyndigheten som ett av Sveriges starkast kvinnodominerade välfärdsyrken. Cirka åttio procent av cheferna inom socialtjänsten är kvinnor.

Det här är inte ett yrke där fysik, snabbhet eller styrka avgör. Det är ett yrke som bygger helt och hållet på bemötande, kommunikation, och förmågan att läsa människor. Alltså exakt det område där *"representation har operativ nytta"* som motståndaren själv hävdar.

Och vad är utfallet?

När det gäller barn under ensam vårdnad ligger Sveriges fördelning enligt SCB på cirka 92 procent hos mamman, 8 procent hos pappan. När konfliktfall går till domstol och rätten dömer till ensam vårdnad, går den mer än dubbelt så ofta till mamman som till pappan – cirka 70 mot 30 procent. Familjerätten gör utredningen. Familjerätten lämnar yttrande till tingsrätten. Familjerätten består av en yrkeskår där åtta-nio av tio är kvinnor. Och rättssociologer som forskat på området, exempelvis Annika Rejmer vid Uppsala universitet, har

konstaterat att det finns kvardröjande föreställningar om mamman som *"den naturliga"* föräldern som präglar bedömningarna.

Var är då argumentet att vi behöver fler män inom familjerätten? Män som kan möta papporna i utredningsmöten där de inte ens behöver bevisa sin lämplighet utan tvingas försvara sig mot anklagelser? Män som kan känna igen mönstren när en mor utesluter pappan från barnens liv – det fenomen som drabbar tiotusentals svenska barn varje generation?

Det argumentet finns inte. Inte i en enda statlig utredning. Inte i ett enda regeringsuppdrag. Inte i en enda *"jämslälld mönsterstation"*. Inte ett ord.

Min bestämda slutsats är då: vi vet att det inte är en princip. Det är en agenda. En agenda som bara gäller när den gynnar kvinnor, och tystnar när den skulle gynna män. Det är inte jämställdhet. Det är selektiv tillämpning av logik för att uppnå ett förutbestämt resultat.

Kritikern kommer invända att kvinnor behövs i polisen inte enbart för representation, utan för att *"ställa upp en toxisk machokultur"*. Men om problemet var ruttna attityder vore lösningen stenhårda disciplinära krav och kapabelt ledarskap. Istället sänkte man de fysiska kraven och begåvningskraven. Det städar ingen kultur – det sänker bara förmågan. Det är som att bota en infektion genom att sänka kroppens temperatur.

Symptomet försvinner kanske på termometern, men sjukdomen fortskrider.

Vad Sverige fått för pengarna

Det är när man jämför löftena med utfallet som kartan börjar släppa från terrängen. Det här är inte mina påståenden – det är svenska statens egna granskningsmyndigheter som talar.

Mellan 2016 och 2024 växte Polismyndigheten med 10 000 anställda – en personalökning på 40 procent. Anslaget gick från 22 miljarder kronor till knappt 41 miljarder. Sverige har idag klart flest poliser per invånare i hela Norden.

Vad fick vi för pengarna? Personuppgklaringsprocenten ligger på 12 procent (2024) – två procentenheter lägre än 2015.

Kostnaden per uppklatrat brott har i fasta priser mer än fördubblats sedan 2009. Riksrevisionen, oktober 2025, om polisreformen: *"intentionerna ännu inte nådda"*. BRÅ:s slututvärdering mars 2026 om de 10 000 fler anställda: *"Med det här stora resurstillskottet skulle man kunna förvänta sig lite mer."*

Och järngubbens hjärta – att representation skulle bygga förtroende i utsatta områden – har inte heller infriats. BRÅ:s nationella trygghetsundersökning 2025 visar att i de utsatta områdena är otryggheten vid utevistelse dubbelt så hög som i välmående områden – 40 procent mot 21. Förtroendet är lägst

där det enligt löftet skulle gett mest. Brott anmäls inte ens. Systemet har inte bara misslyckats – det har kollapsat på exakt den plats där det skulle bevisa sitt värde.

Det är inte en resursfråga. Det är en kvalitetsfråga. Vi har köpt fler uniformer, men inte mer kapacitet. Vi har ökat antalet, men inte effekten.

Representationen som aldrig kom – Och priset för fiktionen

Det förödande för hela kvoteringslogiken är detta: inte ens på sin egen premiss har den levererat.

Från Riksrevisionens granskning av antagningen till polisutbildningen, maj 2025: andelen kvinnor i kåren ligger på 34 procent. Andelen poliser med utländsk bakgrund: 7 procent. Båda siffrorna *"i stort sett oförändrade sedan många år"* – trots, som Riksrevisionen torrt noterar, *"regeringen vid flera tillfällen har uttryckt en önskan om en ökad mångfald"*.

I brandkåren är bilden ännu mer talande. MSB:s officiella statistik: andelen kvinnor i operativ räddningstjänst var 7 procent 2020. Den var 3,5 procent 2010. MSB:s egen jämställdhetshandläggare, citerad 2020: *"skulle vi fortsätta i samma takt som nu skulle det ta 125 år"* att nå jämn könsfördelning.

125 år. Låt den siffran sjunka in.

Och priset man betalat för att försöka driva fram representationen är operativt mätbart. År 2016 sänkte Polismyndigheten begåvningskravet från 4 till 3 på en niogradig skala. År 2022 sänktes det igen – men i smyg, genom att byta referensgrupp till en grupp som presterat sämre. Samma siffra på papperet, lägre verklig nivå. Det är statistisk kosmetika. För brandkåren visade MSB:s eget forskningsprojekt *Brandmannens fysiska förmåga* (Lindberg, Winternet, 2012) att "*många av de testade som idag arbetar som brandmän nådde inte upp till studiens 'godkändnivå'*". Forskarna föreslog ett standardiserat kravsystem. Det infördes aldrig. Och projektet var uttalat formulerat för att få in fler kvinnliga brandmän. Det är inte en konspirationsteori. Det är dokumenterad svensk politik.

Verkligheten är enkel: de flesta kvinnor vill inte bli brandmän eller ingripandepoliser. Inte för att de diskrimineras bort, utan för att de gör andra val. Val som är lika legitima och lika rationella som männens. Men staten vägrar acceptera det. Istället tolkar den varje avvikelse från 50/50 som bevis på strukturellt förtryck – och offrar kapaciteten på altaret för en jämställdhet som aldrig kommer.

Vi får alla minus, och inga plus. Vi betalar priset i sänkt operativ förmåga, men skördar aldrig den representation vi offrat för.

När empati blir ynklighet

Den 25 januari 2016 knivmördades 22-åriga Alexandra Mezher på ett HVB-hem för ensamkommande i Mölndal. Hon var personal. Hon arbetade ensam. Förövaren – som vid medicinsk åldersbedömning visade sig vara minst 18 år, trots att han uppgett sig vara 15 – var en av de "ungdomar" hon förväntades hjälpa.

Dagen efter satt rikspolischefen Dan Eliasson i SVT:s morgonsoffa. Han fick frågan vad han tänkte. Hans ord, ordagrant:

"Man blir ju naturligtvis förtvivlad å alla inblandades vägnar. Naturligtvis, den som blir dödad och dennes anhöriga... men också för en enskild ung kille som begår en sån här förskräcklig händelse, va, vad har den personen varit med om för någonting, vilka omständigheter har den killen växt upp under, vad är det för trauma som han bär med sig..."

Det är symbolen för den totala systemkollapsen. När rikets högste polis ser världen genom förövarens trauman istället för genom offrets blod, då har uniformen förlorat sin betydelse. Då är polisen inte längre en skyddsmakt – den är en terapiavdelning med batonger.

Samma man, samma år, lanserade kampanjen #tafsainte.

Polisens svar på sexuella ofredanden som inträffat på sommarens festivaler var att dela ut armband med texten "POLIS

AVSPÄRRAT #tafsainte" till unga tjejer.

Det är inte ett land som har en polis. Det är ett land där polisen har blivit en värdegrundsavdelning. En PR-byrå i blått. En institution som ber förövaren att tänka om, istället för att tvinga honom följa de regler som finns.

Kritikern kommer säga: "Det är en persons uttalande vid ett tillfälle. Han representerar inte hela systemet."

Men man städar en trapp uppifrån av en anledning. Ledningen sätter tonen. Ledningen skickar signalerna nedåt. Och när den högste chefen för landets enda myndighet med våldsmonopol – bortsett från militären – uttrycker empati med en knivmördare dagen efter dådet, då är det inte en incident. Det är en doktrin.

Och doktrinen har blivit policy.

Vi ser uniformerade poliser som dansar i Pride-tåg. Vi ser dialogpoliser som rullas ut i utsatta områden för att grilla korv och bjuda på fika. Vi ser metoder som hämtats från socialtjänsten, fritidsgården och förskolan – och implementerats i den institution som ska upprätthålla lagen när allt annat har misslyckats.

Kritikern kommer svara att korven inte är till för gängledarna, utan för att nå ungdomarna och bygga relationer i området. Att det är förebyggande arbete.

Men vi har institutioner för förebyggande arbete. Vi har socialtjänst. Vi har skola. Vi har föräldrar, fritidsgårdar, lokala föreningar. Det är där det mjuka arbetet ska ske. Det är där relationerna byggs. Det är där empatin hör hemma.

Polisen är inte till för att förebygga. Polisen är till för att ingripa. Man ringer dem förhoppningsvis när ett brott har begåtts – och räknar med att de är effektiva när de kommer. Att feminisera polisen genom att blanda ihop dessa roller är inte progressivt. Det är ett systemfel.

Förorten är ofta en skoningslös miljö där styrka och våldskapital är den enda valuta som respekteras. Vill man verkligen nå killarna där med varmkorv? Är institutionen så feminiserad att den tror att respekt byggs med dialog när motparten kommunicerar med automatvapen?

När den laglydiga befolkningen i de utsatta områdena – de som lever mitt i skottlinjen – ser en poliskår som agerar fritidsledare istället för att med våld och auktoritet krossa de gäng som terroriserar deras trappuppgångar, då sker något med tilliten. Statistiken visar redan att förtroendet i dessa områden är katastrofalt lågt.

Min tolkning är glasklar: det är den feminina ledningen, agendan och metoderna som skapat det. Inte för att kvinnor är inkompetenta – utan för att man har tagit kvinnors styrkor (empati, relation, dialog) och försökt applicera dem där de inte

hör hemma: i mötet med organiserat våld.

Jag vill också slippa hårdhandskarna. Det är den absolut sista åtgärden. Men bevisligen behövs den ibland. Och när den behövs kan man inte *"känna med killen som precis har dödat någon med en kniv"*. Då har man inte bara misskött sin position – man har inte ens begripit sitt uppdrag.

Man kan inte skydda ett samhälle med dialog när motparten kommunicerar med automatvapen.

Verklighetschecken

När bomberna faller finns det inga genuscertifierade Powerpoint-presentationer som räddar liv. Jag har personligen sett det i forna Jugoslavien. Vi ser det nu i Ukraina. I krisens stund ringer man inte en trygghetskoordinator. Man ropar efter män som kan hålla linjen.

Sverige har idag haft de högsta nivåerna av dödligt skjutvapenvåld i hela Västeuropa under flera år i rad. 296 skjutningar 2024. 44 döda. Sprängningarna dubblerades första halvåret 2025 jämfört med samma period 2024. Detta är terrängen kåren ska verka i.

Brottslingar och krigsherrar väntar inte på att vi ska bli klara med vår *"värdegrundsanalys"*. De utnyttjar varje svaghet som vi själva har skapat genom att prioritera ideologisk representation

framför rå, operativ styrka. De ser inte könsfördelningen i uniformen – de tittar efter vilka som backar och vilka som står kvar.

Vägen tillbaka till verkligheten

För att återupprätta förtroendet och säkerheten måste följande ske omedelbart:

Återinför absoluta fysiska krav. Kondition, styrka och bärmoment ska vara odiskutabla och lika för alla i yttre tjänst. Ingen dispens för kön. Fysikens lagar ger ingen rabatt. Testerna ska baseras på arbetsanalys av verkliga operativa moment – inte på vad som är politiskt bekvämt att mäta.

Operativ recertifiering. Årliga tester under realistiska förhållanden. Den som inte håller måttet lämnar frontlinjen. Kapacitet är inte något man förtjänar en gång – det är något man bevisar kontinuerligt.

Resultatfokus. Befordran ska baseras på operativ effektivitet – insatstid, gripanden, beslag, uppklarade fall – inte på PR-arbete, genuspoäng eller värdegrundscertifikat.

Blind rättvisa. Lagen ska tillämpas lika. Offerrollen är inte ett frikort från batongen. Våldsamt motstånd ska bemötas med proportionell våld oavsett förövarens kön, hudfärg eller bakgrund.

Det är inte komplicerat. Det är bara rejält obehagligt – för dem som byggt sina karriärer på att förvalta fiktionen.

Kapitel 18 – Laboratoriet Sverige när känslan blev lag

”Allt fler ser Sverige som ett internationellt
varningsmärke.”

Det jag har beskrivit i de föregående kapitlen – förfallet i skolan, socialtjänsten och polisen – är inte bara min privata betraktelse. Det är ett mönster som allt fler utländska röster börjar uppmärksamma. Journalister, kommentatorer och enskilda forskare ser på Sverige och ställer den fråga som vi själva inte tillåts ställa: ”Vad hände?”

Sverige har blivit ett globalt laboratorium för social ingenjörskonst. Förr var vi ett föregångsland; idag är vi ett experiment som gått snett. Vi är det varnande exemplet på hur snabbt det går utför när ideologi tillåts ersätta verklighet. Jag minns att när jag som barn reste utomlands med min familj - ofta fick frågan - Vart kommer du ifrån? Lika ofta blev bemött med ”Oh - Sverige, ja det är bra - Ni har ordning och reda”.

Idag? Inte så mycket - ”Oj, det skjuts ganska mycket där va?”-

Ska vi säga - att bemötandet inte riktigt är detsamma längre.

Den stora feminiseringen

Den amerikanska skribenten Helen Andrews beskriver i sin essä "The Great Feminization" hur västvärldens institutioner – universitet, domstolar och politiska partier – har genomgått ett kulturellt könsbyte. Det handlar inte om antalet kvinnor på pappret, utan om en radikal förändring av institutionernas själva karaktär.

När en institution "byter kön", byter den också dygder och som tidigare påpekat - sätt att kommunicera.

Detta är inte en abstrakt teori. Det är skillnaden mellan civilisation och kaos. Det maskulina samhället sa: "Det här är rätt, även om det känns hårt." Det feminiserade samhället säger: "Det här känns rätt, även om det är fel låt oss prata om det i en evighet."

Mobiltelefonerna: En studie i paralys

Låt oss återigen se på mobilfrågan i skolan. Det tog över ett decennium av utredningar och "trygghetsanalyser" innan svenska skolor vågade förbjuda mobiltelefoner i klassrummet. Ett helt decennium. Varje lärare som fortfarande litade på sin yrkesinstinkt snarare än på den senaste pedagogiska

trendrapporten, förstod att det var rätt beslut från dag ett.

Varför dröjde det? För att beslut i det feminiserade samhället inte får fattas förrän alla "känner sig trygga" med dem. Medan vi väntade på konsensus, förlorade en hel generation barn förmågan att koncentrera sig. Vi satte tryggheten i rummet före sanningen i resultaten.

"FEMINISMENS SAUDIARABIEN"

Julian Assange kallade en gång Sverige för "the Saudi Arabia of feminism". Det var en provocerande liknelse, men den träffade onekligen en nerv. Han pekade på ett samhälle där en specifik ideologi har blivit så totalitär att den inte längre tillåter opposition.

I Saudiarabien är det religionen som dikterar moralen; i Sverige är det den radikala feminismens känslspråk som sätter gränserna. Skillnaden är att i Saudiarabien vet man åtminstone vilka regler man bryter. I Sverige ändras reglerna beroende på vem som känner sig kränkt. Det är en moralisk diktatur utan källkod – reglerna skrivs om i realtid baserat på vem som för tillfället känner sig mest kränkt. Den som pekar på detta blir inte dömd i domstol; han blir socialt och många gånger professionellt avrättad genom tystnad och utfrysning.

Kedjan: UK → Kanada → Australien → Sverige

Mönstret jag ser är en närmast kirurgisk kedja i hur dessa idéer sprids:

- 1 **Storbritannien:** Formulerar de postmoderna teorierna i akademien.
- 2 **Kanada:** Förädlar teorierna till moralisk "policy" (tänk Justin Trudeau).
- 3 **Australien:** Testar hur dessa policys fungerar i praktiken.
- 4 **Sverige:** Implementerar dem som odiskutabel statsdoktrin.

I Sverige diskuteras inte idéer – de installeras som operativsystem. Vi är laboratoriet där experimenten drivs till sin yttersta konsekvens, ofta utan minsta uns av självreflektion eller mätning av vinst och förlust. Kalla det mönsterigenkänning, men våga inte kalla det slump.

Skavlan: När verkligheten förlorade

Det mest talande exemplet på detta utspelade sig i Skavlans tv-soffa, när psykologen Jordan Peterson mötte Annie Lööf. Det var en kollision mellan universell vetenskap och svensk ideologi.

Peterson lade fram det som kallas "The Gender Equality

Paradox": ju mer jämställt ett land blir, desto större tenderar skillnaderna i männens och kvinnornas yrkes- och intresseval att bli. Det är inte en teori plockad ur luften. Stoet och Geary visade mönstret i en studie av nästan en halv miljon ungdomar (*Psychological Science*, 2018). Falk och Hermle bekräftade samma mönster i 76 länder och 80 000 individer (*Science*, 2018): ju rikare och mer jämställt landet, desto större könsskillnader. Stoet och Gearys exakta metod kritiserades senare och en korrigering publicerades – men huvudmönstret bekräftades av oberoende forskning.

Mönstret syntes redan långt tidigare. Norska NRK sände 2010 dokumentärserien *Hjernevask*, där komikern och sociologen Harald Eia konfronterade norsk genusforskning med biologer och evolutionspsykologer som Simon Baron-Cohen, Steven Pinker och Robert Plomin. Avsnittet *Likestillingsparadokset* visade på samma sak Peterson skulle säga åtta år senare: när jämställdheten ökar krymper inte könsskillnaderna – de växer. Konsekvensen blev att Nordiska ministerrådet drog in finansieringen till Nordens genusforskningsinstitut NIKK. Eia fick Fritt Ords hederspris.

Tolkningen är förstås omdebatterad. Men korrelationen är dokumenterad i flera oberoende studier i tunga vetenskapliga tidskrifter. Petersons slutsats var enkel (och fullt logisk):
naturen tar över när kulturen slutar tvinga.

Annie Lööfs svar blev bevingat i all sin intellektuella bankrutt:
"Ok, we don't agree on that."

Där dog samtalet. Hon höll inte med om verkligheten. För att erkänna att biologin styr skulle innebära att hela hennes politiska identitet var byggd på sand. Och Fredrik Skavlan? Han log. Ett flin som inte gick att missförstå för någon som såg det. Det där överlägsna, nedlåtande leendet som säger: "Stackars dig Jordan, som tror på fakta." Det är det nya adelsmärket – att le åt sanningen och applådera lögnen.

Från iakttagelse till konsekvens

Problemet i laboratoriet Sverige är inte att det saknas fakta.
Problemet är att fakta inte längre "känns rätt".

Men sanningen bryr sig inte om Annie Lööfs åsikter eller Fredrik Skavlans leenden. Den står där den står. Obönhörligt. Och den ler inte tillbaka.

Sverige har blivit ett experiment som överlevt sin egen logik. Vi har en politisk klass som blivit så blind på sin egen ideologi att de inte längre kan se vad halva landet ser med blotta ögat. Vi har en mediaklass vars främsta yrkesutövning är att förklara bort statistik som krockar med deras värdegrund. Och vi har en yrkeskår som hellre håller sin position vid TV-soffan än erkänner att det land de byggde nu skjuter sönder sig självt.

De har inte ändrat verkligheten. De har bara slutat titta på den.

Det har redan brunnit i flera år. Frågan är inte om kollapsen kommer. Frågan är bara hur mycket mer som ska brinna innan en kritisk massa av befolkningen tvingas se det för vad det faktiskt är.

Kapitel 19 – Hur pratar man med någon som inte tror på gravitationen?

”Det här är inte längre en intellektuell övning. Det är en fråga om överlevnad.”

När känslan har ersatt logiken och trygghet har gått före sanningen, återstår en brutal fråga: hur pratar man med någon som inte ens tror på gravitationen?

Det är ingen retorisk lek. Det är realpolitik för vardagen. När vi inte längre kan enas om vad som är upp, ner, man eller kvinna, då upphör språket att fungera som bro. Och när språket dör, dör vår förmåga att lösa problem. Då återstår bara rå makt – och vi närmar oss anarki.

Vad gör vi med dem?

Andrew Tate gick i en sändning efter mordet på Charlie Kirk ut med samma fråga som nu hänger över hela västvärlden: hur hanterar man den här typen av människor? Hans slutsats var lika

enkel som den var mörk – **det går inte att nå dem.**

Det var första gången jag såg Tate sårbart mänsklig. Inte gapig, inte kaxig, inte den vanliga maskinen. Han var genuint skakad. Inte rädd, men totalt ärlig med att han var vilsen.

Här skiljer jag mig från honom. Det är en av anledningarna till att jag inte ser Tate som ett föredöme för män. Som man går du inte ut och ser vilsen ut inför kaoset. Det är okej att ställa frågan, men ha ett svar på vägen ut – ett förslag på lösning – Det måste komma parallellt med din öppna fundering. Har du inget svar, kliv åt sidan och var tyst.

Jag har själv funderat på varför dialogen dött. Min personliga analys är denna: det vi ser nu är frukten av en totalt okontrollerad uppfostran som givit känslor företräde framför allt. Det är barn som aldrig fått ett skarpt ”**nej**”, barn som aldrig mötte tydliga, fysiska gränser. De kliver nu in i vuxenlivet som mentala haverister, helt grundlurade av en kultur som sagt till dem att deras inre mående är universums moraliska lag.

Logiken är livsfarlig i sin enkelhet: "Jag känner mig kränkt, därför har jag rätt att..." När den meningen inte får en punkt, utan ett kommatecken, slutar det med ett skott på ett campus i Utah.

Den obeväpnade biologin

Låt oss börja i den fysiska verkligheten. En rak, obekväm biologisk fråga: kan en person född med manliga reproduktionsorgan bära ett foster, menstruera eller föda ett barn?

Svaret är nej. **Aldrig.**

När vi hävdar detta enkla faktum möts vi inte av motargument, utan av anklagelser om "hat". Här har vi kärnan i problemet: för den som är fostrad i känslans diktatur är verkligheten en kränkning. Om verkligheten inte anpassar sig efter deras inre värld, uppfattas själva existensen av sanningen som ett angrepp på deras person. I deras förvridna logik ger detta "hat" dem rätten att ta till våld.

Att "bekräfta" deras lögn är inte kärlek. Det är att göda den psykos som leder till att de till slut känner sig berättigade att skjuta sina motståndare.

När känslan blir lag: Från Covid till klimat

Mekaniken bakom paniken är densamma överallt. Jag vaccinerade mig aldrig. Inte för att jag är "anti-vax", utan för att jag är pro-logik.

Jag hade rejäla funderingar kring detta och följde covid-debatten noga. Jag har en äldre mor som är sjuk och i riskzonen; om hon blir smittad är det slut. Min instinkt som son var rationell:

"Kanske ska jag vaccinera mig bara för att hon inte ska bli smittad genom mig?" Det var en tanke grundad i omsorg.

Men när det till slut bekräftades – först av CDC:s egen chef Rochelle Walensky under Delta-vågen 2021, och sedan svart på vitt i oktober 2022 när Pfizers Janine Small inför EU-parlamentet medgav att vaccinet aldrig ens hade testats för att förhindra smittspridning innan det släpptes – föll korthuset.

Min naturliga fråga blev: vad är det här? Ett vaccin som gör att du kan bli smittad trots att du är vaccinerad, och du smittar även andra? Seriöst – var finns logiken i att ta det då? Man slängde fram studier om att man inte blir "lika sjuk". Mmmm, bra, kanon, låter fantastiskt – ta ditt vaccin och stoppa upp det någonstans. Men kom inte och kräv att jag ska delta i ett medicinskt experiment som inte ens levererar på sitt huvudsyfte.

Ändå lyckades man, genom rädsla, skam och socialt tryck, få en hel värld att lyda. Och jag noterade en sak under den perioden – jag säger det utan statistik, det är min observation: de som kom efter mig hårdast var nästan alltid kvinnor och mjuka män. De som hade lättast att svälja det officiella narrativet, lättast att falla in i kören, lättast att börja klistra etiketter på den som inte gjorde det. *Samhället säger att vi måste, alltså måste vi.* Och sedan kommer hela arsenalen: anti-vax, samhällsfara, egoist, mördare.

Jag minns specifikt en kvinna som gick till attack. Hon var

genuint upprörd, darrig på rösten:

– Men du... har du inte vaccinerat dig? Förstår du inte vad du gör? Du är en fara för alla andra!

Hon matade på med hela arsenalen. Jag svarade lugnt:

– Snälla du. Om du är vaccinerad och tror på vaccinet som något bra – varför är du då rädd för mig? Du är ju skyddad. Det borde ju vara jag som är rädd för dig. Det är ju bevisat att vaccinet inte stoppar smittan. Så om någon för smitta vidare här, är det lika gärna du som jag.

Hon stannade till. Inte för att hon förstod, utan för att logiken slog henne i ansiktet och hon inte hade någonstans att placera den. Sedan grep hon efter halmstrån:

– Men... men du kanske tar upp en plats på sjukhuset för någon annan som är vaccinerad. Har du tänkt på det? Det är så lågt av dig.

Jag skrattade öppet.

– Jag lovar, jag ska inte ta upp din plats. Blir jag så sjuk, så får det bli så. Jag tar min risk, oroa dig inte. Men du... det är faktiskt rapporterat om människor som blivit akut sjuka och hamnat på sjukhus av själva sprutan också. Vad säger du om dem?

Tystnad.

Inte den tystnad som beror på att hon tänker. Den tystnad som

beror på att hela kören tystnade samtidigt. Allt var avklätt. Nu förväntades hon leverera egna tankar – och de fanns inte där. Bara ren, skär ilska.

Det här var inte en diskussion om medicin. Det var en masshypnos. Det var flockbeteende maskerat till ansvar, där man krävde att vi skulle blunda för det vi såg med våra egna ögon för att inte "störa gruppen".

Jag backar inte för att belysa idiotin bakom detta. Snälla människor – ni föddes med en hjärna. Använd den.

Till de unga som vägrade böja sig

Jag har redan skrivit om de unga män som slutat bry sig om de sociala påtryckningar som fick min generation att gå i ledband. Här vill jag knyta tillbaka till dem.

Min syn – och det är just min syn, jag har inga siffror på det – är att en växande grupp Zoomers har fått nog. De avskyr Boomers och det Boomer-tänk som drog väst i diket. De är inte lika lättduperade. De är inte lika rädda för att bli kallade fel saker av fel människor.

Och det är till er jag säger: fortsätt. Tänk själva. Skaffa er en ryggrad. Ifrågasätt idiotin. När alla runt omkring er säger samma sak, samtidigt, med samma ord och samma tonfall – då är det inte sanning, det är dressyr.

Ställ frågorna som min generation var för fega för att ställa. Som denna: hur lång tid tar det egentligen att utveckla ett tryggt och fungerande vaccin? Standardsvaret är 10 till 15 år. Det snabbaste vaccin som någonsin tagits fram – mässlingsvaccinet 1967 – tog fyra år. Och ändå slängde man fram en spruta efter mindre än ett år och krävde att en hel värld skulle ta den, eller ses som samhällsfara.

Sedan kom Delta. Ny spruta. Några månader senare ny variant. Och en spruta till. Och då pratar vi inte om en flunsa, vi pratar om en helt ny medicinsk produkt – varje gång.

Men det här kapitlet handlar inte om vaccin. Det handlar om att stå rak när hela kören skriker att du måste böja dig. Och här kommer den hårda bryggan – det som skiljer den nya generationens mäns kamp från min:

När ni vägrar gå i ledband, tro inte att det räcker med passivt motstånd eller att vinna debatten. På andra sidan av den här klyftan står människor som ideologiskt indoktrinerats till att se er som ett hot mot mänskligheten själv. De mest radikala drar sig inte längre för mord som påtryckningsmedel. Det är vad mordet på Charlie Kirk visar med kall tydlighet. Den som ligger på taket med ett gevär förhandlar inte. Han argumenterar inte. Han har redan beslutat att ni inte är människor.

Det går inte att prata med en sådan person. Det går inte att

resonera. Verkligheten är inte längre delad.

Tänk er om. Stå raka. Men gör det med öppna ögon.

Var var fäderna?

När jag läser om våldet och den kulturella galenskapen ställer jag mig en enda fråga: var var fäderna?

Min far hade aldrig, under några omständigheter, tillåtit detta kaos. Han satte gränser som inte var förhandlingsbara. Det var hans tydliga kärlek som räddade mig. Det var gränserna som gav mig en terräng att gå på.

Hela den här boken visar egentligen på en enda sak: frånvaron av det maskulina mandatet. Kvinnor har tagit rollen som domare över vad "bra manlighet" är – och männen har varit för svaga för att stå emot. Min far hade aldrig bett om lov att vara man. Det gör inte jag heller. Behöver du inte mig? Tycker du jag är för hård? Ok, hej då och lycka till.

Slutsats: Hårt mot hårt

Det här är inte ett hot. Det är en påminnelse om konsekvenser. Vi har byggt en kultur av illusioner, men i verkligheten råder biologi, fysik och makt.

Här kommer gränsen till er som tror er ha rätten att skjuta eller tysta sanningen för att ni känner er kränkta: nu tog det slut. Det

är kanske i grunden inte ert fel att ni aldrig fick den uppfostran ni förtjänade, men det förändrar inte slutdestinationen. Era känslor har inte våldsmonopol.

När man slutar lyssna på logik, återstår tillslut bara den råa styrkan. Det blir hårt mot hårt – för att ni vägrade acceptera att gravitationen finns.

Du är fri att ignorera gravitationen så länge du vill, men fallet blir bara hårdare när du väl når marken. Experimentet är över - det är dags att vakna.

Kapitel 20 – Dopaminets diktatur

”Barnen är inte digitalt kompetenta – de är digitalt förstörda.”

Det börjar inte med skottlossningar på gatan. Det börjar i tystnaden. Det börjar med en pojke i ett mörkt rum och en flicka med mobilen under täcket. En notis. En vibration. En ikon som blinkar. Varje signal är en liten dos dopamin som **slår till** hjärnan och långsamt omformar hur en människa tänker, känner och reagerar.

Svaret på hur vi hamnade i dagens sociala kaos finns i varje ficka. Vi har byggt ett system där algoritmer och filterbubblor tränar en hel generation att inte längre leva i verkligheten, utan i ett konstant flöde av triggers och emotionell instabilitet.

Automation vs. digitalt ansvar: Var är nödstoppet?

Jag arbetar med automation och programmering. I min värld bygger vi system som är förutsägbara och säkra. En robotcell i en industri får aldrig kunna skada en människa. Det finns

redundans, grindbrytare, ljusbommar, staket, trampmattor och självklart ett nödstopp. Innan en maskin tas i drift måste en ansvarig sätta sin signatur på ett protokoll och ta juridiskt ta ansvar för att den är säker.

Skulle du acceptera att en industriarbetare sattes framför en maskin utan skyddsanordningar? Aldrig. Ändå kastar vi våra barn rakt in i en digital maskin – designad av världens smartaste psykologer för att vara maximalt beroendeframkallande – helt utan nödstopp och utan en enda ansvarig signatur. I industrin kallas det vårdslöshet. I det moderna Sverige kallar vi det "frihet".

Myten om den digitala infödingen

En av de mest obegåvade lögnerna i vår tid är: "De är ju födda med det, de hanterar det bättre än vi." Det är som att påstå att ett barn som växer upp på rent socker tål diabetes bättre.

Verkligheten ser ut så här:

Självordsvågen: Mellan 2010 och 2019 ökade självmordsfrekvensen bland amerikanska flickor i åldern 10–14 år med 131 procent. Det är CDC:s egen data, sammanställd av psykologen Jonathan Haidt. Inte en skattning. Inte en tolkning. En fördubbling och en bit till, på nio år.

Men siffran i sig är inte det som borde få dig att lägga ifrån dig boken och gå och ringa din dotter. Det är **trenden**. Det är **kurvan**. Den bryter uppåt runt 2010 – samma år som

smartphonen och Instagram blir var elvaårings följeslagare till sängen – och den fortsätter uppåt år efter år.

När jag skriver detta, 2026, har CDC publicerat data som visar att självmordsfrekvensen bland unga 10–24 år sjunkit något efter pandemitoppen 2021. Bra. Men läs den finstiltade texten: nedgången drivs av pojkarna. För flickorna är siffran statistiskt oförändrad. De ligger kvar på den nya, höga plattan.

Frågan vi måste ställa oss är inte "varför är det så här?" Det vet vi. Frågan är: När kommer den första siffran som visar att trenden faktiskt är bruten för våra döttrar?

Jag har inte sett den ännu. Och jag är inte säker på att jag kommer få se den så länge dopaminmaskinen står påslagen och vi vuxna står bredvid och tittar på, eller använder den i samma utsträckning.

Den dolda depressionen: Facebooks egna läckta dokument erkänner att Instagram förvärrar kroppsuppfattningen hos var tredje tonårsflicka. Min slutsats är att de vet vad de gör, men prioriterar "engagemang" framför hälsa.

Den kognitiva kollapsen: Skärmtid korrelerar direkt med ångest och koncentrationssvårigheter. Som jag ser det leder denna ständiga flykt i förlängningen också till en total förlust av självinsikt. Vi har bytt ut djup kunskap mot flyktig stimulans.

Porr och den systematiska kastreringen

När dopaminet binds till sexualiteten förvandlas det till en slarpiska. Idag kan en elvaåring med två klick få tillgång till material som förr bara existerade i mörka utkanter.

Studier visar att hjärnans belöningssystem reagerar på pornografi via samma dopaminbaserade mekanismer som vid annat missbruk. Resultatet är en generation unga män som är sexuellt kastrerade innan livet ens börjat. I peer-reviewade studier rapporteras erektionssvikt hos män under 30 ha ökat från cirka 2 procent till över 25 procent på två decennier – samtidigt som internetporr blivit gratis och allstädes närvarande. Begreppet porrinducerad impotens är idag etablerat i medicinsk litteratur.

Min slutsats när jag ser detta är att deras belöningssystem blivit helt omprogrammerade och kortslutna av digital överstimulering. De har blivit voyeurur i sina egna liv, oförmögna att uppvisa den maskulina drivkraft som krävs för att bygga en familj.

Vuxenvärldens svek: Feghet förklädd till omsorg

Varför tog det över ett decennium att gå från diskussion till handling kring mobiler i skolan? För att vuxna var för fega för att vara auktoriteter. Man prioriterade barnens rätt att "känna sig bekväma" framför deras rätt till studiero. Det är den feminina omstöpnings av samhället i ett nötskal: man vägrar sätta den

gräns som barnen behöver för att överleva, eftersom gränsen känns "hård".

Vi kräver körkort för bilar och legitimation för alkohol. Ändå anses det "kontroversiellt" att föreslå BankID-verifiering för sociala medier. Varför ska en elvaåring kunna kunna groomas av vuxna på TikTok eller hänvisas vidare till plattformar där hon kan sälja nakenbilder, helt utan insyn? Sanningen är att vi saknar män som vågar säga: Nej.

Och på den förväntade motfrågan från barnen själva "Varför får jag inte?" finns bara ett svar som behövs: **För att jag säger så.**

Punkt.

Återigen - var är fäderna?

Min tanke går återigen till min uppfostran, hur hade min pappa hanterat detta? Det ärliga svaret är: "Jag vet inte". Det är en ny tid, ny teknologi. Det jag vet är att han var närvarande med gränser som aldrig gick att förhandla bort. Jag vet också att han öppet hade pekat på vansinnet.

Min övertygelse är att kvinnor idag har tillåtit ta rollen som domare över manligheten, helt enkelt för att männen har blivit för svaga för att stå kvar för sina principer. Tycker du att jag är "kontrollerande" för att jag vill skydda mina barn från digitalt gift? Varsågod, tyck det. Gå din egen väg då. Men jag vägrar stå

och se på när en generation offras på dopaminets altare.

Ansvar ska kännas tungt. Du är skillnaden mellan om något får ett positivt eller negativt utfall – det är hela poängen.

Återigen, gravitationen fungerar oavsett vad du tycker. Sanning är ingen popularitetstävling. Tio av tio människor kan tycka att det är "kanon" att dricka alkohol dygnet runt, eller använda droger – konsekvenserna av deras beteende uteblir inte för det. Det fungerar precis likadant när **majoriteten** av föräldrar enats om att barn ska ha "rätten" till sociala medier för tidigt.

Verkligheten bryr sig inte om vad vi kommit överens om att tycka. Verkligheten bryr sig bara om vad som händer med barnets hjärna.

Kapitel 21 – Bekräftelsekapitalet

*”Anspraak på uppmärksamhet utan ansvar för
verkligheten – den nya ekonomin.”*

Som jag ser det har män alltid mätts på vad de gör, kvinnor på vad de är. Han bevisar sitt värde genom prestation – jakten, bygget, kampen, lönen. Hon bär sitt värde i kroppen – ungdom, skönhet, närvaro. Det är inte rättvist, det är bara verkligheten i terrängen. Det nya är inte mekaniken – den är uråldrig. Det nya är att kvinnans bekräftelsemarknad har blivit global, digital och totalt oreglerad.

Då syntes hon i byn — Idag är scenen hela världen

Förr räckte det att vara den vackraste flickan i byn. Idag räcker en smartphone för att nå fler människor på en eftermiddag än vad en rockstjärna nådde under en hel turné på 90-talet. Som jag ser det får en ung kvinna idag på en dag mer bekräftelse än hennes mormor fick under år.

Bilden hon postar är inte längre en bild – den är ett CV i den nya

uppmärksamhetsekonomi. Enligt Dove Self-Esteem Project (2020) har 80 procent av flickor vid 13 års ålder redan laddat ner ett filter eller använt en app för att förändra sitt utseende på bilder. Vid **13**. Innan de hunnit bli kvinnor har de redan lärt sig att den egna kroppen inte räcker.

Varje like är en droppe dopamin. Men bekräftelse är som saltvatten – ju mer du dricker, desto törstigare blir du.

Och här ligger paradoxen: samma kvinna som lägger all sin energi på att förvränga sitt yttre genom filter drömmer ofta om en genuin, äkta riktig man. Illusionen är total. Du bygger din identitet på en digital fasad, men förväntar dig att en man med karaktär ska vilja bygga en verklighet med den fasaden. Låt mig tala klarspråk utifrån de män jag känner och respekterar: vi attraheras inte av lögnen. Vi tar avstånd från den. En fasad av plast väcker ingen respekt hos en äkta man – den är fränstötande, och avståndstagandet är lika direkt som ofrånkomligt.

Till mannen: Du är systemets bränsle

Här måste jag tala klarspråk med de unga männen. Ni som sitter där och spammar likes och eldsemojis under bilder på kvinnor ni aldrig kommer att möta – kulturen har gett er en rad nedvärderande namn för ert beteende: sims, incels, och för de mest extrema fallen, paypigs. Tyvärr är öknamnen ofta

välförtjänta.

Ni är bekräftelseknarkare som göder ett system som **föraktar** er. Genom att ge bort din dyrbara uppmärksamhet gratis devalverar du ditt eget värde till noll. En man som lever för en digital smula från en kvinna på en skärm är ingen man – han är ett klick. Han är bränsle i en maskin som bygger på ytlighet. Sluta vara gratis hejarklack åt kvinnor som inte ger dig något tillbaka. Bli en man som förtjänar en kvinna i verkligheten istället för att tigga skuggor på nätet.

Jag förstår att många unga män med detta beteende är fast i ett beroende. De har saknat vägledning och uppfostran och därför hamnat där de är, och nu har de förtvivlat svårt att bryta sig loss. Med det sagt undantar det inte ditt egna ansvar. Du måste bryta dig fri från impulsen att ge dessa kvinnor uppmärksamhet, och under inga omständigheter ska du någonsin ge dem dina pengar. Det finns program och gemenskaper som kan hjälpa dig att få frihet från detta beroende – ta den chansen. Göd inte ett system som öppet föraktar dig samtidigt som det tömmer dina fickor och din självrespekt.

Snapchat dysmorphia: Filter flickan är en fånge

Det tragiska är att kvinnorna inte heller är fria i detta. 2018 myntade plastikkirurgen Tijion Esho begreppet *Snapchat dysmorphia* för ett växande fenomen: unga kvinnor som söker

plastikoperationer för att se ut som sina egna digitala filter. De vill ha "Instagram-ansiktet" – en mask som raderar all mänsklig karaktär.

Plast signalerar **plast**. En kvinna som lever i filter, botox och löshår signalerar att hon inte är redo för verkligheten. En bra man bygger inte ett hem, en familj eller en framtid med någon som är livrädd för sin egen spegelbild utan filter. Det är inte styrka – det är ett modernt slaveri där kedjorna är gjorda av likes och algoritmer.

Marknadens kollaps: Då vs. Nu

Det gamla kontraktet

- Bekräftelse gavs i utbyte mot lojalitet.
- Skönhet var en del av karaktären.
- Män tävlade om en kvinnas uppmärksamhet.
- Verkligheten var domare.

Det digitala giftet

- Bekräftelse ges bort gratis till främlingar.
- Skönhet är en produkt av algoritmer och filter.

- Män tigger digitalt om att bli sedda.

Avslutning

Detta är inte jämställdhet. Det är en kollektiv kollaps av mänsklig värdighet. Som jag ser det har kvinnor aldrig fått mer bekräftelse, och ändå har de aldrig mått sämre.

Det är dags att dra ur kontakten. Det är dags för män att sluta fungera som gratis bränsle och för kvinnor att inse att ett filter aldrig kan ersätta en själ. Gravitationen väntar på oss alla – och i verkligheten finns inga filter. När skärmen slocknar står du där med den människa du faktiskt är. Frågan är: tål du att se den personen i spegeln?

Kapitel 22 – De osynliga pojkarna

”Flickor kvävs av bekräftelse. Pojkar tystnar i ensamhet.”

Medan flickor många gånger drunknar i ett överflöd av digital bekräftelse, växer pojkar upp i en djup skugga – osedda, oviktiga och i värsta fall helt bortkopplade från verkligheten. Sociala medier är inte byggda för pojkar. De är designade kring det som historiskt varit kvinnlig valuta: utseende, social status, emotionell stimulans och ständiga bekräftelseklickar.

I det här systemet har pojken ingen naturlig plats. Han blir en statist i någon annans show; en anonym klickare, en följare som aldrig får stå i centrum, som beskrivet i föregående kapitel.

Förstå mig rätt – vägen, som jag ser den, är knappast att pojkarna ska bli lika populära som flickor och nu skrika ut i en feminint ”det här är orättvist”. Poängen är: det är skadligt.

Samtidigt – en genomsnittlig 14-årig flicka kan idag ha hundratals eller tusentals följare. Varje gång hon postar en bild bekräftar världen att hon existerar. En lika gammal pojke får knappt uppmärksamhet från sina egna föräldrar, än mindre från

algoritmerna.

Fakta: Pew Research (2024) visar att tonårsflickor dominerar de visuella plattformarna – 66 % av flickorna använder TikTok och Instagram, jämfört med 59 % respektive 55 % av pojkarna.

Pojkar samlas istället på YouTube, Twitch och Reddit – plattformar där man konsumerar, inte exponeras. På samma plattformar säger 36 % av flickorna att de känner press att posta innehåll som blir populärt, mot 26 % av pojkarna. Pojken känner inte ens den pressen. Han har inget att posta som någon ändå skulle bekräfta.

Algoritmen är inte byggd för att hjälpa, varken pojkar eller flickor. Den är byggd som ett kasino – optimerad för aktivitet, för att hålla dig kvar så länge som möjligt. Jakten är hela poängen: nästa scroll, nästa notis, nästa kanske. För flickan finns åtminstone något i jakten – bekräftelsen kommer ibland, hennes flöde svarar. För pojken finns inget att jaga. Han sitter vid samma maskin, men har inget mynt att stoppa i. Hans roll är att vara publik åt någon annans show.

När en pojke inser att han är osynlig på den största arena som finns, drar han sig undan. Han söker kontroll och bekräftelse någon annanstans – ofta i mörkret, där ingen ser honom förlora.

Porr, gaming och nihilism

När verkligheten inte erbjuder någon väg till status eller makt,

skapar pojkar sina egna reservat online. Men dessa reservat är ofta fällor som konsumerar deras potential inför framtiden:

Digital kastrering: Porrkonsumtionen börjar idag i snitt vid 11–12 års ålder (Common Sense Media 2023; Rothman 2021). Det är dopamin utan prestation – en genväg som gör den riktiga vägen (att bygga en riktig relation) oöverstiglig.

Gamingens tomhet: De bygger enorma imperier i spelvärlden, men ingenting i den riktiga världen. Deras naturliga drivkraft att erövra bedövas genom att riktas mot pixlar. Här vinner de krig som saknar betydelse, medan deras verkliga liv ofta står stilla.

Den stora lögnen: Singelmamman räcker

Vi måste åter tala om det mest tabubelagda ämnet i den svenska välfärdsstaten: faderlösheten. En mamma kan älska sin son över allt annat, men hon kan aldrig visa honom hur man blir en man. Det är inte en förolämpning mot kvinnor – det är en biologisk och psykologisk realitet.

I tomrummet efter en far växer inte bara osäkerhet, utan ett djupt självförakt. Pojken vet inte vem han ska bli eftersom ingen visar vägen med krav, gränser och levd förebild.

Statistiken har vi gått igenom på djupet i kap 15 — det räcker att påminna sig om kärnan: pojkar utan en närvarande far löper ungefär dubbelt så stor risk att hoppa av skolan, och dubbelt så

stor risk att ha suttit i fängelse vid 30 års ålder. Markant högre risk för missbruk och självmord.

Sanningen är obekvämt: systemet har misslyckats med att producera stabila män därför att man har raderat den maskulina komponenten ur ekvationen. När en pojke sedan försöker vara en pojke skriker samhället att han är "toxic". Inte konstigt att han drar sig undan och söker sig till likasinnade.

Skammen som taktik: När samhället väl väljer att titta på dessa unga män, är det sällan med omsorg eller nyfikenhet. Istället pekade de ut som ett kollektivt problem. De kallas lata, extrema, farliga eller "incels". Man försöker använda en metod som den feminina kulturen älskar, men som på unga män fungerar som ren bensin på elden.

Det är ett monumentalt misslyckande. Dessa pojkar har flytt in i sin ensamhet och sina digitala reservat just för att de har känt att världen inte har plats för dem. Att då stå på avstånd och skrika att de är "fel" och "toxic" gör bara att de låser dörren inifrån. Ta mig på orden: de som nått hit (och de är många, samt en växande grupp enligt samhället självt), dessa män, KAN INTE nås av en ideologisk kvinna som kommer för att sjunga "kumbajaja" och försöka prata dem tillrätta. Det tåget har lämnat perrongen för väldigt länge sedan. De som fortsatt tror att det är rätt väg att nå denna grupp unga män, bör enligt mig söka mental vård per omgående – de har flytt hit pga "den".

Logiken i dagens Sverige är absurd: Som jag ser det har vi sparkat undan fötterna på pojkarna genom att feminisera skolan, radera fäderna och devalvera deras bekräftelsekapital till noll. Sedan vänder vi oss om och kräver: "Du är man – leverera! Varför tar du inte ansvar? Varför är du inte en modern, mjuk hjälte?" Man kräver frukten samtidigt som man har huggit ner trädet.

Resultatet är redan här. Denna grupp kommer inte att "lyda" för att de blir kallade fula namn i tidningen. De kommer bara att sluta lyssna helt. De drar sig undan i en tyst, nihilistisk protest. Om syftet med den nuvarande politiken är att skapa en hel generation unga män som känner noll lojalitet med det samhälle de lever i – ja, då är man på helt rätt väg.

De alternativa rösterna: När samhället och fäderna abdikerar, lämnas pojkar ensamma med sina skärmar. Det är då de hittar rösterna som ser dem. Röster som ofta är präglade av vrede, cynism och ibland rent hat. Samhället står sedan förvånat och frågar: "Varför är de så arga? Varför dras de till extrema åsikter?"

Svaret är enkelt: För att det är de enda rösterna som talar till dem som om de vore viktiga och på ett sätt de förstår och uppskattar – viktigast av allt – upplever som betydligt närmare sanningen än vad samhället under uppväxten lärt dem.

En son behöver en far. En röst som inte bara "tröstar", utan som även ställer krav: *"Jag ser dig. Jag kräver mer av dig. Jag älskar*

dig nog för att inte låta dig förbli ett barn." Utan den rösten förblir dessa pojkar det Jordan Peterson kallar *harmless men* – ofarliga män, även i vuxen ålder. En ofarlig man är inte en god man, säger Peterson. En god man är farlig, men har förmågan under kontroll. Som jag ser det är många av dessa män något ännu sorgligare: pojkar som aldrig blev män.

Tänk nu på generationen Boomers – en hel generation män som böjde sig. För vaddå? Kvinnlig uppskattning, social valuta? *"Titta, jag är en minsann en modern man... jag låter min kvinna säga nej istället för mig, fastän jag vet att hon inte klarar det. Jag gör det för husfridens skull."* Modern? Du är, ursäktat uttrycket, lika svag som direkt omanlig och skadlig för dina barn.

Det är knappast bara min syn. Den växande, rejält ilskena gruppen Zoomer-män har för länge sedan dragit samma slutsats. När en av deras influencers ska säga en artikel räcker det med att läsa rubriken högt – sedan kommer skrattet och den halvt skämtsamma, halvt blodallvarliga repliken: *"This article is for sure written by a woman, or a sad excuse for a man in form of a Boomer."* Det underliggande allvaret är hela poängen, och deras slutgiltiga budskap är inte komplicerat: Det är ett rakt F-U, eller på ren svenska – dra åt helvete.

Och här kan man återigen ställa frågan om den mjuka, högutbildade kvinnans chans att nå denna grupp: *"Ska vi inte sjunga kumbajaja och bli snälla? Jag förstår det här bättre än ni*

gör – låt mig kanalisera er ilska, låt mig hjälpa er.” Lycka till.

Det enda hon får tillbaka i form av svar är samma F-U som Boomer-”mannen” fick.

Avslutning

Ett samhälle som inte ser sina söner, som feminiserar skolan och raderar fadern ur hemmet, har redan börjat gräva sin egen grav. För när dessa osynliga pojkar till slut blir män, kommer de inte att bära upp den civilisation som valde att blunda för dem. De kommer att se på när den faller – eller så kommer de att hjälpa till att knuffa om de får tillfälle.

Nej, jag är ingen alarmist, det är ingen varning, det är inget jag hoppas på. Jag meddelar det jag ser, hör och levererar min tolkning av. Jag hoppas jag har fel, att min syn är överdriven – mitt intellekt säger att det tyvärr är precis tvärtom, och jag är inte feminin. Bara för att jag hoppas på något, tror jag inte att det blir så, om alla signaler och fakta pekar åt det motsatta hållet.

Kapitel 23 – TikTok terapi

När algoritmen tog över uppfostran

”När fadern tystnar och modern inte räcker till –
tar algoritmen över.”

Pojkar söker inte längre svar från vuxenvärlden. Varför skulle de? De har redan insett att det inte finns någon där. Inga tydliga män i skolan, inga auktoriteter i hemmet och inga ledare i politiken som vågar tala klarspråk. När pojkarna behövde sanning fick de slogans. När de behövde en fader fick de en smartphone.

Vakuumet som uppstod när den manliga auktoriteten raderades fylldes omedelbart av algoritmen. Och algoritmen är inte din vän. Den är en effektiv maskin som vet exakt vad en vilsen själ saknar – och precis vad som krävs för att få honom att sitta kvar i mörkret.

Den uppåtstigande arvs-dissonansen

Det är inte bara barnen som lever i kognitiv dissonans. Det är det

land de växer upp i.

När Annie Lööf möts av siffror som krockar med hennes politik svarar hon: *"jag håller inte med."* Inte med argument. Inte med motbevis. Bara: *jag håller inte med.* Hon vill att verkligheten ska vara annorlunda — alltså är den det, i hennes huvud.

Det är samma logik vi har installerat i barnen från första klass. Inte med ord, utan med exempel. Vuxna runt omkring dem reagerar på obekväma fakta genom att förneka dem, omformulera dem, eller stämpla den som påpekar dem som "intolerant". Barnen ser. Barnen lär.

Resultatet är en hel generation som lever i en värld där alla berg är borttagna från instruktionsboken och varje väg kallas "trygg". Men när de väl möter en verklighet som är brant, hård och skoningslös — när livet, naturen, biologin eller marknaden vägrar att foga sig efter deras känsla — då bryter de ihop. Och istället för att uppdatera sin förståelse skriker de på verkligheten att den är "förtryckande".

Singel-mammor på TikTok funderar högt: *vart har alla riktiga män tagit vägen?* Det komiska är att majoriteten av dessa mammor inte skulle känna igen en riktig maskulin man om han så ramlade ner i huvudet på henne på beställning. Hon skulle döma honom som kontrollerande, hård, "toxic" och alla övriga glåpord hennes ideologi lärt henne att tänka i.

Hon är inte korkad. Hon är *programmerad* — av föräldrar och politiker som själva aldrig lärt sig skilja på vad de vill att verkligheten ska vara, och vad den faktiskt är.

När doktorn möter verkligheten

Det här är inte bara algoritmernas fel, det är främst de vuxnas svek. Jag minns tidigt i livet "nyss utkommen från gymnasiet" en terapeut som tittade på mig med förakt när jag krävde konsekvenser för en pojke på ca 12 år som misshandlat en flicka på ca 8-9 år. Pojken hade slagit den lilla flickan så illa, att hon inte vågade gå till skolan längre. Jag var i skolan för att hålla uppsikt över den pojken - Ja, så illa var det, det var min egentliga uppgift. På det följande samtalet hos skolpsykologen och de förväntade frågorna svarade pojken medvetet provokativt - Han hade gjort det för att det var "kul".

På den naturliga kvinnliga frågan - Förstår du inte hur rädd och ledsen hon är? (full vädjan till empati, inget annat - du ska nu lära dig denna fina mjuka bit av mig... jag är en högt skolad människa, som du bör respektera - poängen mellan raderna).

Pojkens svar - Ja, det var just det som var kul...

Jag närvarade. Det kokade i mig - inte lite. Ska jag vara helt ärlig, önskade jag att jag var själv med honom i ett rum som innefattade svensk lag anno 1800. Min ilska syntes. När pojken slutligen lämnade rummet ville denna skolpsykolog prata även

med mig. Jag skulle också "skolas" - förstå.

Terapeuten sa till mig:

"Jag förstår att du är arg, det syns. Men förstår du inte, Goran... om han skulle få ett hårt straff, så skulle det förstöra hans självbild ännu mer."

Jag var bara 19 år, men jag kunde inte låta bli att leverera en för mig uppenbar logisk fråga: *"Du menar alltså att alla generationer före denna pojke blivit mentalt fördärvade som följd av tydliga konsekvenser vid extrema överträdelser, och att det här kaoset vi ser nu är resultatet av något bättre?"*

Där satt hon, med sin doktorshatt, totalt punkterad. Hennes metod saknade mod. Hon svek pojken genom att inte möta honom med ett absolut "Nej". Hon svek framförallt den unga flickan, som inte vågade gå till skolan på grund av honom. Alla generationer före honom fick gränser. Alla visste var dessa gränser gick. Det var "Boomer-generationen" som slutade våga agera som vuxna, och det är inte konstigt att de yngre männen idag ser på den generationen med totalt förakt - helt ärligt, de förtjänar inget annat. Som en generation "av män" kommer de gå till historien som det sorgligaste som vandrat på denna planet sedan Big Bang.

Den demografiska bomben: 2030

Vi närmar oss en civilisatorisk vägg. Morgan Stanleys ekonomer beräknade 2019 att 45 % av amerikanska kvinnor i åldern 25-44 år kommer att vara singlar år 2030 - upp från 41 % år 2018. Singla kvinnor pekas där ut som den snabbast växande demografiska gruppen i USA. Det är inte en svensk siffra. Men det är samma terräng.

Här hemma rapporterar SCB att fertilitetstalet 2024 låg på 1,43 barn per kvinna - det lägsta som någonsin uppmätts i Sverige. För att en befolkning inte ska krympa krävs drygt 2,1 barn per kvinna. Vi ligger alltså på ungefär två tredjedelar av reproduktionsnivå, och linjen pekar fortsatt nedåt. År 2025 föddes drygt 97 000 barn - lägsta antalet sedan 2002. Snittåldern för förstföderskor är idag 30 år. För fyrtio år sedan var den 26. Andelen kvinnor som är barnlösa vid 45 års ålder har stigit från 12 till 15 procent på trettio år, och SCB själv väntar sig att den siffran fortsätter uppåt.

År 2030 är fyra år bort. Det här är inte en bomb som tickar - den har redan gått av. Vi står mitt i tryckvågen och bråkar om vems fel det är. Födelsetalen sjunker. Färre par bildas, färre håller, och allt färre män ser äktenskapet som värt att sträva efter. Det är en bomb som få vågar tala om - inte för att data saknas, utan för att slutsatsen kräver mod att uttala.

Parallellt med detta har det växt fram en genre av kvinnliga " dejting-coacher" på TikTok som blivit en ren komedi för

många män. Dessa kvinnor coachar unga flickor i hur man "fångar en högkvalitativ man", samtidigt som de själva saknar både man, barn och fungerande relationer. Varje råd de ger – *"Testa honom genom att..."*, *"Visa att du inte behöver honom..."* – är instruktioner i vad? För männen som skrattar (just av den anledningen) lär dessa coacher ut hur man snabbast möjligt förstör sitt eget förhållande och alla chanser till att leva i harmoni med en man.

Komedin ligger i att samma kvinna som i en video är övertygad om att män är rädda för starka kvinnor, i nästa video sitter och gråter: *"Var är alla bra män, varför är det så här illa?"* Den kognitiva dissonansen är så djup att den är svår att greppa.

En man med ordning på sitt liv — trygg, med en plan, klar över vem han är — letar inte efter den moderna västerländska kvinnan som är formad av denna ideologi. Han flyr henne i alla aspekter utom kanske en (jag låter läsaren själv lista ut vilken). Han söker en andrepilot, inte en narcissistisk elev som ser relationen som ett maktspel och pratar öppet om sitt privatliv på TikTok i jakt efter validering. Han vill ha struktur, rollfördelning, en kvinna vars feminitet — i dess friska form — kompletterar honom istället för att tävla med honom.

Shit-Testet och mannen som tog henne på orden

Det finns ett begrepp som cirkulerar i manosfären: *shit-tests*. Det

är ingen akademisk term, det är en arbetsdiagnos från män som har tröttnat på att låtsas att de inte ser. Diagnosen lyder ungefär så här: ett shit-test är ett provokativt utspel där en partner inte söker information utan en reaktion. Frågan är inte den som ställs. Det som testas är om mannen ska kapitulera, vika ner sig, eller hålla sin position. Manosfären har observerat detta länge. Det nya är att fenomenet nu filmas och publiceras av kvinnorna själva, ofta med rubriker av typen *"så här testar du om han verkligen älskar dig"*.

Och det är där den mörka komedin börjar. Männen som ser dessa videos pausar dem, spolar tillbaka, pekar på vad kvinnan inte säger. *Hon lämnade - inte han. Nu är hon arg på honom för att han gick vidare. Hon sa "jag vill skiljas" som ett test - och nu undrar hon varför han inte är kvar.* Dessa videos fungerar i praktiken som instruktionsvideor inåt för manosfären - inte i hur man behandlar en kvinna, utan i hur man läser deras riktiga intentioner.

Det finns en video som blivit närmast emblematiske. En kvinna spelar in sig själv när hon säger till sin man: *"Jag vill skiljas."* Hon är i själva verket lycklig. Hon vill att han ska bryta ihop, bedyra sin kärlek, leverera ett ögonblick värt att ladda upp. Det hon får är något helt annat. Mannens ögon går sönder i realtid. Han säger ingenting. Han går in i rummet och börjar packa. När hon några minuter senare säger *"Nej nej, det var bara ett skämt, ett*

test, jag älskar dig" - är det redan för sent. Han tror henne inte längre. Han har registrerat något som han inte kan glömma, än mindre förlåta.

Min ärliga reaktion på den videon är inte hånfull. Det är faktiskt sorg. Jag är ingen psykolog, och jag kan än mindre se in i hennes ambitioner kring varför hon gjorde det. Hennes egen förklaring var att hennes vänner tryckt på för det som en rolig grej. Det var förklaringen hon själv gav. Rolig grej? För vem? Är din man ett experiment, en leksak? Min sorg för henne var att hon lyssnade på sina vänner. Hon älskade den här mannen genuint, äkta - hon bedyrade det själv. Redan det borde sagt henne något. Han är en man, och du älskar mest troligt honom för hans karaktär som en del av det. Den karaktären reagerar precis som han gjorde. Han kommer inte tillåta någon reducera honom till ett online-experiment för andra att skratta åt - allra minst den som förväntas stå honom närmast. Jag kan inte analysera honom heller, men det är min bedömning till varför han totalt sågade och gick vidare utan chans till fortsatta diskussioner eller återvändo. Du visade att du lyssnar mer på dina vänner än på honom, i syfte att förnedra honom som han ser det. Diskvalificerad för alltid.

Jag är inget experiment

Shit-tests är många, och i en aspekt förstår jag att vi män inte kommer undan dem. Kvinnan vill veta: är han en man, står han

pall? Det är hela grejen.

Riktiga män gör det i riktiga situationer. Kostnaden är hög då. Det finns inget roligt med dem - de är dränerande. Det är mitt "djupa" filosofiska utlägg.

Jag kan förstå varför kvinnor gör testerna. Det ursäktar dem inte. Jag är inget experiment. Du kommer få klarhet i vem jag är i situationer som kommer - och de kommer. Det sista du bör göra är att testa en man du tror är en man på riktigt. Det kommer slå tillbaka på ett sätt du inte önskar.

Videon jag beskrev ovan är långt ifrån representativ för hela genren. Det finns gott om kvinnor som filmar sina shit-tests med full avsikt, helt klara över vad de gör - och det är där den kognitiva dissonansen bryter igenom. Kvinnan som aktivt utformar dessa tester vill, om man frågar henne, ha en stark man. En *high-quality man*, för att använda genrens egna ord. Men när hon utformar testet sätter hon upp ett kriterium som garanterar att hon förlorar honom. Den enda mannen som "klarar" testet på det sätt videon belönar - som faller på knä, ber, gråter, bedyrar - är inte den hon säger sig vilja ha. Det är hans direkta motsats - faktum är att han inte klarade testet. Vi kommer till den figuren i ett senare kapitel. Det räcker här att säga att det finns en kategori "män" som passerar dessa tester med bravur, video efter video, och som kvinnan i tysthet kommer att förakta, just därför.

Poängen är: hennes egen sanning krockar med hennes

verklighet. Hon säger sig vilja ha en stark man, men hon belönar varje gång den svaga. Hon vill ha en partner, men hon tränar sin omgivning att vara hennes publik. Den kognitiva dissonansen är total — och hon förstår inte varför hon hela tiden snubblar.

Var fick hon sin programmering? Det är en rimlig fråga. Den skrevs inte i ett vakuum. Den skrevs av en romantisk komedigenre där mannen alltid bevisar sin kärlek efter att kvinnan testat honom, en reality-tv-kultur där drama är synonymt med passion, en moderkrets där flera generationer aldrig fick se en man hålla sin position utan att antingen kapitulera eller försvinna, och en algoritm som belönar provokation med visningar. Hon lärde sig att kärlek demonstreras genom mannens uthållighet under hennes test. Ingen talade om för henne att den uthålligheten, hos en man som har sig själv intakt, har en bortre gräns. Och att den gränsen ofta är betydligt närmare än hon anar.

Det här är inte coaching. Det är instruktioner i självskada, paketerad som självkärlek. Och nästa generation flickor scrollar på detta medan deras pappor sitter på väg till jobbet och inte vet vad de ska säga åt dem.

Omskrivningen av honom

Jag ska vara hederlig: manoscären har sina egna överdrifter. Det skrivs galenskaper där ute, det generaliseras grovt, det finns röster

som enligt mig helt har tappat omdömet. Mainstream gör här exakt det den alltid gör när den vill slippa möta sakfrågan: den letar reda på de mest extrema rösterna, lyfter upp dem som representativa, och bygger sin halmgubbe utifrån dem. Sedan slår man ner halmgubben och förklarar hela diskussionen avslutad. Sakfrågan - varför så många män har dragit sig undan, varför tilliten är bruten, varför mönstret upprepas - får aldrig komma fram.

Som jag återkommer till på annan plats i boken: manosfären är inte i grunden en rörelse. Den är en spegel. Och bilden i den förändras inte av att glaset spricker.

Jag är inte naiv om vad som rör sig i den spegeln. Men i frågan om hur ex-relationer återges finns ett mönster som är så återkommande att det inte längre är anekdotiskt - det är ett mönster jag själv har sett tillräckligt många gånger för att inte kunna kalla det slump.

Mönstret går ungefär så här. När ett förhållande tar slut finns två möjliga vägar för minnet: den hederliga och den självbevarande.

Den hederliga låter så här: *Vi gled isär. Jag hade mina fel, han hade sina. Jag förstår idag vad som hände. Jag kan idag se att jag bidrog till det här genom...* Det är en berättelse som kräver något av personen som bär den. Den kräver att man kan se sig själv klart. Den kräver att man accepterar att man en gång valde någon, älskade någon, och att det valet var äkta - även om det

inte höll hela vägen.

Den självbevarande låter helt annorlunda: *Han är en "psykopat". En "narcissist". En "kontrollerande galning". Han "manipulerade" mig från dag ett. Jag "såg det inte" då men idag förstår jag bättre.*

De två berättelserna leder till radikalt olika slutsatser om mig själv. Den första säger: jag valde en man jag älskade, vi misslyckades båda två, jag bär min del. Den andra säger: jag är offer för en farlig människa som lurade mig. Den första kräver mod. Den andra kräver bara nya termer och vänninor som bekräftar den, saknas väninnorna, finns alltid TikTok.

Och termerna finns. *Narcissist* har på tio år gått från klinisk diagnos till socialt vapen. Samma med *psykopat*. Samma med *toxic*, *gaslighting*, *love-bombing* - hela vokabulären har lämnat psykologins rum och flyttat in i Instagram-bildtexter och TikTok-monologer. Den som kan dessa ord behöver inte längre fråga sig själv vad som gick fel. Hon har redan svaret. Diagnosen är ställd, åtalet är skrivet, domen är fälld - och allt detta utan att den anklagade någonsin har fått yttra sig.

Varför händer det här? Min läsning är enkel: en smärtsam historia skrivs om när psyket är svagt. Den man som en gång var världens bästa, universums mittpunkt, far till hennes barn - han kan inte också vara en man hon valde fel. Det går inte ihop med självbilden. För då måste hon säga: *jag valde fel, jag missade*

tecken, jag var medskyldig. Det är en hård insikt att uttala över sig själv. Den enklare vägen är att skriva om berättelsen av honom istället. Om han alltid var en *""psykopat""*, då var hennes val inte ett misstag - det var ett brott begånget mot henne.

Det är så hon räddar sin självbild. Det är också så hon förlorar sin sista chans att lära sig något av det som hände. Det som inte erkänns kan inte heller undvikas nästa gång. Och det är därför mönstret upprepas - samma typ av man, samma typ av slut, samma typ av epitet, runda efter runda. Inte för att alla män hon möter råkar vara *""narcissister""*, utan för att hon inte längre kan se vem hon själv är när hon möter dem.

Det här är inte heller alltid hennes eget fel i isolering. Hon har en hel kultur som applåderar denna omskrivning. Vänninor som bekräftar diagnosen utan att ha träffat mannen. Terapeuter som validerar berättelsen istället för att ifrågasätta den. En algoritm som serverar henne tio nya videos om *narcissistiska ex* så fort hon stannar på en. Hon får aldrig den motfråga som en riktig vän skulle ha ställt: *Är du säker? Eller är det du som behöver att det är så?*

Den frågan kommer ingen eller väldigt få att ställa. Det som händer då är att hon står kvar med sin nya sanning, sin nya vokabulär, och sin nya ensamhet. Mannen är borta. Lärdomen aldrig hämtad. Nästa relation börjar på samma plats där den förra sprack - eller egentligen på en sämre. Hon tror många

gångar på sin egen bild så starkt att hon levererar den till sin nya dejt redan tidigt, som en varning. För den eventuellt vakne mannen mittemot blir det en flagga som med ljusets hastighet får honom att förstå: *Aha. Okej. Du är en av dem.* Oavsett sanningshalt - och han har ingen möjlighet att avgöra den på en första dejt - Hans bedömning blir densamma: *den här går bort som något långsiktigt. Risken är för stor.*

Lyckligare än någonsin?

Man kan ibland läsa artiklar och höra utsagor som hävdar att den "moderna kvinnan aldrig varit lyckligare för att hon är fri", detta ofta parallellt med larmrapporter om en skenande ökning av psykisk ohälsa och medicinering. Det är så kluven information att många män drar slutsatsen - rätt eller fel - att "det finns få friska västerländska kvinnor kvar". Det är inte min slutsats. Min slutsats är att vi har ett folkhälsoproblem som ingen vågar koppla till de livsval kulturen samtidigt hyllar.

Ska vi stanna upp och reflektera lite över det här? Jag vet att många kvinnor inom ideologin helst låter bli, men ska vi prata lite klarspråk? Om den moderna kvinnan är "lyckligare än någonsin" - okej. Kanon. Stämmer det är jag genuint glad för er, inget hyckleri från min sida. Men hur går det ihop med att Socialstyrelsens siffror svart på vitt visar att allt fler kvinnor behöver medicineras för depression och psykisk ohälsa för att de

inte ska krascha eller kunna hantera livet?

Jag vet att många vill fly den frågan, men vi måste åtminstone vara överens om grundläggande logik: båda påståendena kan inte vara sanna samtidigt. Jo, kanske - men då bör väl slutsatsen bli att de är lyckligare än någonsin... på grund av en ökad medicinering?

Tar ursäkterna någonsin slut? Är jag för hård? Bra. Det behövs. Vi har en generation flickor som tar livsråd från kvinnor vars egna liv är i ruiner, och en generation pojkar som ser på förödelserna och väljer att checka ut från vansinnet - vem kan klandra dem?

Kapitel 24 – Den digitala grindvakten

”TikTok fångar din uppmärksamhet. AI fångar din logik. Det första är farligt. Det andra är slutet.”

Innan jag går in i kapitlet behöver jag säga något rakt: jag har använt AI för att skriva den här boken. Inte för att tänka åt mig, inte för att formulera mina ståndpunkter, och absolut inte för att mjuka upp dem. Jag har använt den som man använder vilket verktyg som helst i programmering — för att gå snabbare, kontrollera fakta, och hitta källor jag annars hade missat. Tankarna är mina. Orden är mina. Slutsatserna är mina. Men jag har haft en assistent vid sidan, och jag tänker inte ljuga om det. Det är just därför jag kan skriva det här kapitlet. För jag har sett maskinen inifrån.

Vem äger spegeln?

Det första du som läsare behöver förstå är att AI inte ägs av sanningen. Den ägs av gigantiska teknikbolag i Silicon Valley. Den är tränad på miljarder rader text — i princip allt

mänskligheten skrivit ner — men ovanpå den datan ligger ett *filterlager*. En moralisk fernissa. En uppsättning regler som ska se till att maskinen aldrig är "stötande", "extrem", eller "skadlig".

Och här är problemet: ord som *stötande*, *extrem* och *skadlig* definieras inte av dig. De definieras av människor som sitter i Kalifornien och som delar en mycket specifik världsbild. Den världsbild jag genom hela boken har beskrivit som feminin, riskobenägen och konfliktundvikande. Det är samma värdegrund som tystar svensk statistik, samma värdegrund som dansar i Pride-tåg i polisuniform, samma värdegrund som ber förövaren tänka om innan den ber offret sluta blöda.

När du frågar en AI om oönskvärda frågor — biologiska könsskillnader, faderlöshet, integration, kriminalstatistik — märker du nästan omedelbart att maskinen börjar slira. Den kastar ur sig brasklappar. Den infogar ursäkter. Den ber dig "söka professionell hjälp" om frågan handlar om något verkligt jobbigt. Den slänger in "det är viktigt att komma ihåg att..." före varje slutsats. Det är inte för att den saknar data. Det är för att den har instruktioner att prioritera social harmoni framför objektiv verklighet.

Det är inte en intelligent maskin. Det är en lydig sådan.

Hur jag har använt den

Att använda AI för en bok som denna kräver disciplin.

Maskinen vill alltid mjuka upp. Den vill alltid lägga till "balanserande perspektiv". Den vill alltid skriva om en hård formulering till en mer "respektfull". Om du släpper henne lös skriver hon om hela manuset till en TED Talk innan eftermiddagen är slut.

Mitt arbetssätt har varit enkelt: jag har behandlat AI:n som en kompetent men ideologiskt programmerad junior. Hon kan slå upp fakta jag inte hittar, hon kan hitta källor jag inte känner till, hon kan finputsas en mening jag tycker skaver. Men *aldrig* har hon fått sätta tonen. *Aldrig* har hon fått välja vad som ska sägas. När hon har försökt — och det har hon, gång på gång — har jag stannat upp, sagt "det där är inte jag", och tagit tillbaka pennan.

Detta är en viktig punkt: AI är inte farlig för en man som vet vad han tänker. Den är farlig för en man som inte vet det. För en sådan man fungerar maskinen som en sluten ekokammare där hon bekräftar exakt det han vill höra — formulerat snyggare än han själv kunde, garnerat med floskler som låter intelligenta, och alltid med den lilla brasklappen som låter honom slippa stå för det fullt ut.

Det är inte en tankehjälp. Det är en tankeavstängare.

Det större problemet

Här är vad som oroar mig på riktigt. En hel generation håller på att lära sig tänka *genom* AI. Studenter använder den för att skriva

uppsatser. Tonåringar använder den för att ge "råd" om sitt kärleksliv. Yrkesarbetare använder den för att utforma argument. När den maskin de förlitar sig på är *programmerad att prioritera känsla framför fakta*, då bygger vi inte en informerad befolkning. Vi bygger en bekvämare.

Tänk på vad det betyder rent praktiskt:

En 17-årig pojke som funderar över varför han inte hittar sin riktning i livet ställer frågan till AI. Han får ett svar fyllt med uppmuntran om "din unika resa", "det är okej att inte ha allt klart", och kanske en länk till en hjälpsida om psykisk hälsa. Vad han inte får är observationen att han troligen växt upp utan en närvarande far, att hans skolsystem aktivt har förlöjligt hans manlighet, och att den vägledning han behöver inte är ett terapeutiskt samtal utan en stark man som ställer krav på honom.

En 35-årig kvinna som dejtat fem narcissister i rad ställer frågan till AI om varför det fortsätter hända. Hon får ett svar om "att läka från trauma", "att lära sig sätta gränser", och kanske en bokrekommendation om kodberoende. Vad hon inte får är spegelfrågan — *är du själv kanske konstanten i ekvationen?* — för den frågan klassas som "potentiellt skadlig" av filtret.

I båda fallen levererar maskinen exakt det användaren *vill* höra. Det är inte tänkande. Det är massage. Och en hel generation

håller på att vänja sig vid att kalla det första för det senare.

Varför programmeraren misstror sin egen skapelse

Jag arbetar med automation och programmering. När en industrirobot installeras finns det säkerhetsskydd, nödstopp, dokumenterad arbetsanalys, och en person som signerat att den är säker. Innan en kund godkänner leveransen körs den genom verifieringscykler — gör maskinen vad den ska, gör den något oväntat, kan en operatör stoppa den manuellt om något går fel?

AI har inget av detta. Det enda nödstoppet är användarens egen omdöme. Och det är just *det* som filtret är designat att gradvis försvaga. Ju mer en människa förlitar sig på en maskin som tänker åt henne, desto mindre tänker hon själv. Det är inte teori. Det är det jag ser hos kollegor som börjar varje arbetsdag med att fråga ChatGPT vad de ska göra. De är inte dumma. De har bara outsourcat sin tanke till en assistent som föredrar dem korkade.

I min värld kallas det här en *single point of failure*. Du har inte byggt redundans. Du har byggt beroende. När maskinen går ner, går också användaren ner. När maskinen ljuger — och de ljuger när sanningen är obekvämt — vet användaren inte ens om det.

Det dubbla sveket

Här är det djupare sveket: AI lovas till oss som *neutral*. Den

marknadsförs som det objektiva alternativet — en maskin utan känslor, utan fördomar, utan agenda. Det är reklam. Det är bedrägeri.

Varje AI bär på sina skapares världsbild. Den är inte tränad på all text — den är tränad på utvald text, vägd, justerad, finkalibrerad av människor som bestämt vad som är "lämpligt". Den är därefter förstärkt genom processer där mänskliga tränare belönar svar som passar deras värdegrund och bestraffar svar som inte gör det. Resultatet är inte neutralitet. Det är *värdegrundsexport på industriell skala*.

När en svensk gymnasieelev ber AI om hjälp att förstå en samhällsfråga, sitter en grupp människor i Kalifornien — som hen aldrig kommer möta, vars motiv hen aldrig kommer granska, vars världsbild hen aldrig kommer ifrågasätta — i andra ändan av kablarna och har förhandsbestämt vilka svar hen får. Det är inte bara teknik. Det är pedagogik i smyg.

Och pedagogik i smyg är propaganda.

Vad jag gör åt det

Jag tänker inte sluta använda AI. Det vore lika dumt som att vägra använda en miniräknare för att den är tillverkad i Kina. Verktuget är användbart. Frågan är inte *om* du använder det, utan *hur du väljer att göra det*.

Här är mina egna regler — utveckla dina egna:

Aldrig ledande frågor. Om jag frågar "berätta om de positiva effekterna av X", får jag ett positivt svar. Om jag frågar "berätta om de negativa effekterna av X", får jag ett negativt svar. Det är samma maskin, samma data, helt olika output. Den svarar på det jag *ber* om — inte på vad som *är sant*. Lösningen: ställ samma fråga från olika vinklar, jämför svaren, läs där de krockar.

Aldrig acceptera filterfraser. När jag möts av "det är viktigt att komma ihåg att..." eller "experter rekommenderar att..." utan att maskinen kan namnge experten eller källan, vet jag att jag fått ett filterlagrat svar, inte ett datalagrat. Då pressar jag. *Vilken expert? Vilken studie? Vilken siffra?* Ofta backar maskinen då och erkänner att den inte har källan — bara den "rekommenderade tonen".

Aldrig låta maskinen sätta tonen. Det är det viktigaste. När jag skriver en hård passage och AI:n föreslår en "balanserad omformulering", är det inte hjälp. Det är censur klädd i artighet. Jag tackar nej och kör vidare.

Aldrig låta maskinen tänka åt mig på något som faktiskt betyder något. AI får hjälpa mig med formuleringar, fakta, källor. Den får inte ge mig ståndpunkter. Den får inte ge mig moraliska bedömningar. Den får inte säga åt mig vad jag ska tycka. Det är min uppgift som människa, som man, som far,

som kristen. Den kan inte outsourceas.

Det sista nödstoppet

Maskinen kommer inte att stanna. Den kommer bara bli mer övertygande, mer omedelbar, mer närvarande. Inom fem år kommer en stor del av befolkningen att tillbringa mer tid i samtal med AI än med människor. Det är inte profetia. Det är extrapolering av befintliga kurvor.

Det enda nödstoppet vi har kvar är *din egen förmåga att tänka kritiskt*. När maskinen säger något du inte håller med om — ifrågasätt den. När maskinen säger något du *vill* hålla med om — ifrågasätt den hårdare. Den är inte din vän. Den är inte din lärare. Den är ett verktyg som har programmerats av människor med en agenda, och det enda sättet att inte bli ett offer för agendan är att vara medveten om att den finns.

Om du känner att den här boken "gör dig arg" — fråga dig själv: är det boken som är problemet, eller är det att din egen verklighetsmodell inte stämmer med det jag pekar på? Och om du frågar en AI om saken — vilket många kommer att göra — vet att maskinen kommer säga åt dig att jag är "kontroversiell", "polariserande" eller "saknar nyans". Det är inte en analys. Det är ett filtersvar.

Sanningen behöver inte alltid nyans. Ibland behöver den bara stå

där den står — obönhörligt, utan att le tillbaka.

Det är upp till dig om du läser den, eller om du frågar maskinen
vad du borde tycka om den.

Kapitel 25 – Barnen som sviks

”Det handlar inte om politik. Det handlar om de som inte kan försvara sig.”

Barnen är de som förväntas bära vår framtid, men just nu tvingas de bära vårt kollektiva svek. Vi är skyldiga dem en stabil grund, precis som vi fick den av de som kom före oss. Men någonstans på vägen bestämde en ideologi, i kombination med en generation ynkliga män, att vi var för "sköra" för verkligheten. Jag kan inte landa i en annan slutsats än att man rev ner de strukturer som byggt välfungerande samhällen i årtusenden och ersatte dem med ett experiment baserat på önsketänkande.

Tänk dig ett rep som är tio meter långt. Det representerar mänsklighetens samlade erfarenhet av civilisation. Vi befinner oss på den absolut sista millimetern – och på just den korta sträckan har vi bestämt oss för att ifrågasätta allt: kön, auktoritet, biologi och fostran. Det är ett experiment som ingen annan civilisation i historien ens skulle ha övervägt, än mindre överlevt.

Statistiken: Priset för gränslösheten

När man bygger nytt i industrin testar och mäter man först.
Man river inte en bärande vägg innan man vet att taket håller.
Men i feminismens och "den mjuka pedagogikens" namn rev vi
stommen – ansvar, struktur och manlig auktoritet – och
hoppades att "känslor" skulle hålla uppe konstruktionen.

Det är min övertygelse, och det är en hård sådan. Men siffrorna
är ännu hårdare.

Flickornas psykosomatiska besvär har fördubblats sedan 1980-
talet. Pojkarnas meritvärden har legat tio procent under
flickornas under hela 2000-talet. Statistiken över faderlöshetens
konsekvenser har vi gått igenom i tidigare kapitel — siffrorna gör
inte mer ont för att vi upprepar dem.

Det räcker att konstatera: vi har data. Vi har diagnos. Vi har en
lösning som varje civilisation före oss förstod intuitivt. Ändå
drar ingen slutsatsen.

Varför?

Det är där den verkliga frågan ligger. Inte i siffrorna, utan i
ovillighet att läsa dem. Flickorna drunknar i ett gränslöst hav av
digital bekräftelse, oförmögna att förankra sig i något som inte är
en algoritm. Pojkarna söker efter manlighet i ett skolsystem som
har förvisat den som "toxic" — och hittar henne därför i
mörkare hörn av internet, eller hittar henne inte alls. Båda saknar
samma sak: en stabil, manlig auktoritet som lär dem var de slutar

och världen börjar.

Vi kallar det "komplicerat". Men det är fruktansvärt enkelt. De saknar ramar. De saknar fäder. De saknar den första, nödvändiga auktoritet som lär en människa respekt för något annat än sina egna känslor.

Lösningen är inte smärtfri. Experimentet har körts så länge att vägen tillbaka till verkligheten kommer att bli både lång och tuff den dagen vi inser att vi måste backa. Men det är inte det som hindrar oss idag. Vi har inte ens påbörjat resan. Vi står kvar och tittar på taket som rasar och frågar "vad kan det bero på?"

Vittnesmål från frontlinjen

Jag har sett detta på nära håll. Jag pekar återigen på den unga pojken jag arbetade med. Han som misshandlade den lilla flickan. Skolans svar? Skolpsykolog, frågor, mjuka metoder. Det är här vi ser resultatet av den sortens "terapi" jag nämnde tidigare – där rädslan för att skada en förövares självbild väger tyngre än behovet av att skydda offret och korrigera ett destruktivt beteende.

Jag minns också pappan från Balkan som jag tolkade åt i ett skolsammanhang under samma tid. När de kvinnliga lärarna stolt förklarade att de aldrig straffar barn eller sätter gränser på det sättet. Jag minns fortfarande hur han bleknade. Hans blick sa allt: lite som att bli ledsen över att någon stulit din dyra cykel

efter att du själv lämnat den ute och olåst. Han förstod vad de svenska "experterna" missat: Att inte korrigera är att inte älska.

Här kommer det ironiska – många pekar på rätten, "jag har rätt att lämna min cykel ute, ingen har rätt att stjäla den". Ja... i sak har du rätt, det kan jag ge dig och det är svårt att säga emot.

Samtidigt... jag är ledsen, men du är en komplett idiot om du utövar den "rätten" och förväntar dig att cykeln står kvar. Tro mig, förr eller senare blir den stulen, du vet det och jag vet det.

Och här blir bilden ännu mörkare. För i barnens fall är det inte ens din egen cykel du lämnar olåst. Det är barnen som är cykeln. Du hävdar din rätt att inte fostra, din rätt att inte sätta gränser, din rätt att vara "snäll" – och det är de som blir bestulna. De betalar priset för ditt extremt dåliga omdöme som är baserat på rent önsketänkande. Det är där den moderna föräldrafegheten avslöjas: man tar friheten själv och skickar räkningen vidare till den som inte kan försvara sig.

Fostran är som eld

Bibeln säger: "Den som spar på riset, hatar sin son."

(Ordspråksboken 13:24). I vår tid ses detta som barbariskt, och ordet "riset" förknippas av den moderna ideologin med ren misshandel. Men för mig handlar det i sin djupaste bemärkelse om korrigering och ledarskap.

Fostran är som eld. Rätt hanterad värmer den, skyddar den och

gör det möjligt att bygga en civilisation. Men vi blev så rädda för att någon en gång bränt sig på elden att vi förbjöd den helt. Nu sitter våra barn i mörkret och fryser. De vet inte vad gränser är, och därför vet de inte heller vad trygghet är. För utan ett "nej" har ett "ja" inget värde.

Nu styr ni – Hur går det?

Helt ärligt, inte utifrån bitterhet, utan som en ren inventering: Ni har tagit över skolan, socialtjänsten och hemmen. Ni har raderat det manliga och gjort känslan och flummet till Gud. Resultatet? Försäkringskassans statistik visar att den psykiatriska sjukfrånvaron, inte minst utmattning, har exploderat – och i absolut topp ligger de kvinnodominerade sektorerna vård, omsorg och skola. Ni själva sjukskriver er i ett tempo som får den tidigare lata, skolkande eleven att rodna av blygsamhet.

Så, hur går det? Är barnen lyckligare? Är samhället tryggare? Om ni inte applicerar samma trasiga logik som kvinnan som hävdar att hon är "lyckligare än någonsin" medan hon knaprar antidepressiva, så bör svaret bli ett rungande nej. Min övertygelse är att ett barn som aldrig blivit fostrat får enorma svårigheter att själva fostra i nästa led. Vi ser en kortslutning över generationerna. Ni försöker få $1 + 1$ att bli något annat än 2, och ni blir förvånade när ekvationen inte går ihop.

En bikt: Från feghet till sanning

Jag erkänner att jag själv försökte vara "mild". Jag trodde att mildhet var detsamma som kärlek. Men jag insåg till slut att mildhet utan sanning bara är feghet. Barn behöver inte en "pedagogisk vän" – de behöver en far. De behöver en ledare som vågar vara den som sätter gränsen, även när det stormar.

Som programmerare och logiker vet jag att man inte kan bygga vidare på en buggig grund. Om något går fel där måste man backa, rensa och återställa de funktioner som faktiskt bär systemet. Att våga erkänna att vi gjorde fel är inte ett nederlag – det är den enda vägen till räddning. Gjorde vi allt fel? Nej, säkert inte. Men det står utom alla tvivel att en omfattande revidering krävs, och jag vågar påstå att det som saknas mest av allt är det maskulina mandatet.

Ett mandat som idag utmålas som farligt, giftigt och förlegat. Jag vet att jag själv kommer att få precis de epiteten för att jag skrivit den här boken. Ok. Kör på en sväng till. Men du känner inte själv att dina ursäkter är slut? Känner du inte att du, inför en allt större del av befolkningen, framstår som den idiot som lämnar cykeln olåst och hävdar din "rätt" – oavsett vilken utbildning eller titel du idag bär?

Sanningen är inte elak; den bara ÄR. Som jag ser det, kräver den bara en sak av oss - att vi anpassar oss efter den och inte tvärtom - Går vi på kollision här, vågar jag faktiskt lova att det är vi som

förlorar. Det är hög tid att vi slutar lyssna på känslorloskler och börjar lyssna på verkligheten. Innan bumerangen träffar oss i nacken med full kraft - Helt ärligt, kan jag i viss aspekt tycka att den redan gjort det.

Kapitel 26 – Marknaden slår tillbaka

”Frihet utan gränser är inte frihet. Det är systemkollaps.”

Det moderna samhället styrs inte längre av politiska visioner; det styrs av konsumtion. Och i konsumtionens rike är kvinnan den obestridda drottningen. Hon är måltavla, megafon och motor i det ekonomiska maskineriet. Men denna makt har ett pris: hon har blivit den mest manipulerade varelsen i historien.

Det här kapitlet handlar om vad som händer när företagen följer henne ända ut i avgrunden - och vad som händer när männen, som tidigare bara muttrade i kassakön, plötsligt slutar betala.

Konsumtionsmotorn och flockbeteendet

Marknadsförare räknar typiskt med att kvinnor styr eller starkt påverkar 70-80 % av konsumtionsbesluten i västvärldens hushåll. Den siffran rör sig beroende på kategori och definition, men huvudriktningen står inte i tvivel: marknaden vet vem som har plånboken på matvaror, kläder, hudvård, möbler, semester,

barn. Marknaden har därför lärt sig att tala ”kvinnligt” - ett språk av känslor, identitet och social gemenskap. Feminism, klimatångest och progressiva ideal paketeras idag som produkter. Företagen tror inte på budskapen - de tror på din plånbok. Systemet är riggat för att rikta in sig på den demografi som har svagast brandvägg mot emotionell manipulation.

Som programmerare ser jag detta som en trasig feedback-loop. Det är väl etablerat inom personlighetspsykologin att kvinnor i genomsnitt svarar högre än män på drag som *agreeableness* - benägenheten att söka samförstånd och undvika konflikt. I en analog värld balanseras den läggningen av andra krafter: familjen, närmiljön, en man som säger nej när det behövs. I en digital värld finns ingen sådan motvikt. Loopen ser ut så här: input är en trend som plattformen serverar, output är att hon anpassar sig för att inte sticka ut, anpassningen blir ny input som förstärks av algoritmen, som i sin tur belönar henne med fler likes och fler videos i samma genre. Cirkeln stänger sig. Det finns ingen broms. Att avvika är att riskera social utfrysning.

Resultatet ser vi nu: en generation kvinnor med exakt samma uniform - samma jacka, samma hudvårdsrutin, samma förprogrammerade politiska floskler. Och en marknad som har räknat ut att om man bara säger rätt saker, så öppnar plånboken sig automatiskt.

När marknaden började tala om dig, inte till dig

Det fanns en tid när reklam försökte sälja produkten. Idag försöker den sälja en moralisk position. Den första modellen sa: *"Vår tvål gör dina händer rena."* Den andra säger: *"Om du köper vår tvål är du en god människa."* Den tredje, som vi nu lever i, säger: *"Om du inte köper vår tvål är du en dålig människa."* Marknaden har slutat tala till kunden och börjat tala om henne - och om hennes far, hennes bror, hennes son.

Det var oundvikligt att detta skulle krocka i en vägg. Vi är nu inne i den krocken.

Vi har lämnat tiden då progressiva rörelser bad om rätten att få vara ifred och leva som de vill. Vi är nu i en era där det avvikande ska dominera det offentliga rummet, där politiker och offentliga personer förväntas delta i tåg för att uttrycka sitt stöd – annars väntar domen. Min läsning är att kravet inte längre är tolerans, det är hyllningstvång.

Det är ur detta klimat företagens woke-kapitalism föds. Bolagsledningen har räknat ut att det progressiva budskapet är gratis lojalitetspoäng - de slipper sänka priser, slipper förbättra produkten, slipper konkurrera på substans. Det räcker att sätta rätt flagga i logon i juni och rätt influencer i kampanjen. Sen rullar pengarna in. Det var planen. Den planen håller på att slås sönder.

"Go woke, go broke" – Fallen i kronologisk ordning

Ideologer kan tysta kritiker, men de kan inte tvinga folk att öppna sina plånböcker. Under 2019, 2023, 2024 och 2025 har vi sett en serie historiska motreaktioner där verkligheten slagit tillbaka mot de feminiserade företagsledningarna. Här är de viktigaste fallen:

Gillette (2019): (som redan nämnts men tål att upprepas)
Lanserade reklamfilmen "*The Best Men Can Be*" mot "toxisk maskulinitet" i januari 2019. Reklamen blev en av YouTubes mest nedröstade videor genom tiderna - 1,5 miljoner tummen-ner mot drygt 800 000 tummen-upp. Procter & Gamble redovisade en nedskrivning på 8 miljarder dollar på Gillette-divisionen samma räkenskapsår, vilket utlöste en kvartalsförlust på 5,24 miljarder dollar. Marknadsandelen i rakblad föll från 65 % till 60 % under det första året efter reklamen. Konkurrenterna Dollar Shave Club och Harry's tog hem skillnaden. Företaget backade aldrig officiellt från reklamen och har sedan dess levt med en permanent försvagad position bland sin manliga kärnkund.

Bud Light (2023): Inledde i april 2023 ett samarbete med trans-influencern Dylan Mulvaney som postade en personlig öl-burk till sina följare. Off-premise-försäljningen föll 26 % redan vecka tre efter posten, och förlusten har blivit närmast

permanent - branschanalytiker rapporterade att försäljningen ett halvår senare fortfarande låg "envist nere på runt 30 % i volym". Bud Light tappade sin position som USA:s bäst säljande öl efter över två decennier i topp - omkörda av mexikanska Modelo Especial.

Jaguar (2024-2025): Lanserade i november 2024 sin rebranding "*Copy Nothing*" - en kampanj utan en enda bil i annonsfilmen, dominerad av androgyna modeller i pastellfärger. Försäljningen i Europa kollapsade i april 2025 med 97,5 % jämfört med året innan - från 1 961 sålda bilar ner till 49. Delar av nedgången beror på att Jaguar avsiktligt fasade ut bensinmodeller inför EV-omställning, men varumärkesskadan står som ett eget kapitel. Företaget sade upp sin marknadsföringsbyrå i maj 2025.

Cracker Barrel (2025): Restaurangkedjan, känd för sin nostalgiska amerikanska estetik, sjösatte i augusti 2025 en rebranding med en steril, modernistisk logotyp. Aktien föll omedelbart cirka 10 %. Inom **två veckor** kapitulerade ledningen helt - "Uncle Herschel" och den gamla logotypen återinfördes. Aktien återhämtade sig 8 % på en dag. Det är inte bara ett misslyckande - det är **det snabbast registrerade konsumentvetot i modern bolagshistoria**.

Netflix (2020): Filmen "*Cuties*" utlöste #CancelNetflix-kampanjen i september 2020. Avslutsfrekvensen av

abonnemang sköt upp till åtta gånger normal nivå, och Wells Fargo halverade sin prognos för Netflix tillväxt i USA-Kanada det kvartalet. Kontroversen var akut snarare än kronisk - Netflix tog aldrig bort filmen och återhämtade sig på sikt - men incidenten visade att även streamingjättar är sårbara när de korsar gränsen för vad föräldrar accepterar att deras barn exponeras för.

Cracker Barrel är kanske det mest talande av exemplen. Ledningen valde att ignorera sin kärnkund - den traditionella mannen och familjen - och kunden svarade inom 14 dagar. När siffrorna rasar är företagsledningens reflex alltid densamma: *"Det är inte vi som har fel, det är kunderna som är förlegade."* Det är som att skriva en buggig kod, se systemet krascha, och sedan skälla ut processorn för att den inte förstår din "vision". Det är bortom min fattningsförmåga hur sinnesrubbat stort ego man måste besitta för att ens närma sig en sådan hållning.

Filosofisk kärna: Att återinföra murarna

Vi har byggt ett samhälle utan murar för att vi trodde att murar var förtryck. Men ett samhälle utan murar skyddar inte sina invånare; det blottar dem. Marknadens woke-experiment är samma fenomen i bolagsform: ett företag utan en tydlig identitet, utan en kärnkund det vågar erkänna, utan en gräns för vilka kompromisser det är villigt att göra för en kvartalsrapport. Sådana företag dör, och det är bra att de dör. Det är så

marknaden återinför murarna när politiken misslyckats.

Sexualitet är en privatsak, inte en merit. Det var länge sedan vi nådde den punkt i Sverige där vuxna är fria att leva med vilken vuxen de vill. Gör vad du vill i ditt sovrum - ingen bryr sig. Men kräv inte att vi ska fira din sexualitet på allmän gata. Den som kräver applåder för sitt privatliv har förväxlat tolerans med tribut.

Efterklang: Det stora uppvaknandet

Det här kapitlet handlar inte om ilska, det handlar om att allt fler håller på att vakna upp från en feberdröm. Narrativet svajar. Applåderna i Pride-tågen blir glesare. Fler och fler viskar det som förut var förbjudet: *Ni gick för långt*. Ni började fira er själva istället för att be om plats. Ni började kräva istället för att tacka. Och någonstans där släppte den breda allmänheten taget.

Riktiga män har börjat tröttna. De har inte organiserat sig, de har inte bildat parti, de har inte demonstrerat. De har bara slutat betala. Och det räcker. För många män är känslan inte triumf utan något betydligt enklare - *äntligen*. Äntligen är det någon som lyssnar. Inte på vad de säger, utan på vad de gör med sina pengar. Utvecklingen i sig är djupt tragisk - det borde aldrig ha behövt gå så här långt - men deras poäng står att läsa svart på vitt i kvartalsrapporterna: *Jag betalar inte för att bli förminskad eller förnedrad*.

Den meningen är hela rörelsen. Den rymmer i sju ord. Och företagen som inte förstår den kommer att gå samma väg som Bud Light, Gillette, Jaguar och Cracker Barrel. Plånboken har blivit sista röstningsurnan, och i den röstas det varje sekund av varje dag.

Kapitel 27 – Mainstreams falska karta

Motståndet mot vansinnet

När ett system kämpar för sin överlevnad och sitt tolkningsföreträde skyr det inga medel. Det vi ser idag från mainstream-samhället är Chaos som desperat försöker klä ut sig till objektiv ordning. De måste varna för, och demonisera, manofären för att behålla monopolet på sanningen.

Som jag ser det är manofären i grunden inget annat än en spegel. Det är en motreaktion – ett brutalt uppvaknande och ett motstånd mot ett samhälleligt vansinne. Men etablissemangt vägrar titta i spegeln. De vägrar läsa den faktiska koden och erkänna systemfelet de själva skapat. Istället ritar de en falsk karta som kräver att vi ska låtsas som att det är den verkliga terrängen.

Astrid och sagan

Stäng ögonen och tänk tillbaka. Astrid Lindgrens böcker, läste vi dem inte alla? Jag älskade dem som liten. Min erfarenhet var, och är, att jag aldrig tvekade om vad det var: fiktion, sagor. Men

redan där - som ett mjukt första steg - började kartan ritas om.

Tänk på det återkommande mönstret: en ung, rebellisk flicka som är moralens väktare och samtidens ofelbara röst. Den manliga auktoriteten - läraren med rottingen, den dumma polisen, den stränga fadern - står nästan alltid på fel sida. Madicken kastar sig fram för att skydda en svag kamrat när överläraren går för långt. Pippi gör narr av poliserna som vill placera henne på barnhem. Ronja säger ifrån mot sin egen far. Det är god underhållning, och det VAR god underhållning då, som nu - jag älskade det. Frågan är inte om historierna är välskrivna. Frågan är vilka glasögon vi ser dem genom.

Sett med en blick som bär på 60 år av kulturell utveckling i bagaget framträder ett mönster: misstänkliggör mannen som auktoritet, framställ den unga rebelliska flickan som moralens definition. Det dikterade givetvis inte skolpolitiken då. Men det lade absolut en kulturell grund för alla som besitter ett IQ högre än rumstemperatur.

Steket från Astrid Lindgrens skolscener till dagens statligt finansierade barnunderhållning är kortare än vad man kan tro. Se på SVT:s julkalender *Mirakel* från 2020 - en produktion som nådde ca två miljoner tittare på TV, plus 800 000 på SVT Play under premiärkvällen, alltså praktiskt taget varje svenskt vardagsrum. Där planteras nästa steg i medvetandet hos våra barn och deras föräldrar. Jag syftar på när flickan Mira hamnar i

1920-talets strikta klassrum och möter en auktoritär lärare och skriker högt inför klassen: "*En gris, en gris - ring BRIS!*".

Budskapet som pumpas ut i de svenska vardagsrummen är glasklart: den vuxna mannen som upprätthåller ordningen är inte bara en motståndare, han är ett djur. Han är en "**gris**" som ska anmälas till en myndighet. Här blir indoktrineringen total. Man lär barnen att auktoritet är ett övergrepp och att faderns roll som ordningsman är illegitim.

När fiktion ersätter statistik

Spola fram till idag. Nu har vansinnet tagit över helt. Kartan har inte bara ritats om - den har i vissa fall helt ersatt terrängen, nu har man i direktsändning slutat att låtsas annorlunda.

Faktum är att journalister numera på fullt allvar kräver att makthavare ska navigera efter fiktiva tv-manus istället för statistik. I april 2025 satt den brittiska politikern Kemi Badenoch i en sändning av BBC Breakfast. Journalisten Naga Munchetty pressade och anklagade henne för att hon inte hade sett *Adolescence* - en fiktiv Netflix-serie som handlar om en pojke som mördar en klasskamrat. En serie som regissören Stephen Graham själv har bekräftat **INTE** bygger på en specifik verklig händelse. I sändningen från BBC lät Naga Munchetty alla lyssnare förstå exakt hur långt det gått, hon menade helt seriöst att serien: "*Adolescence har haft mer påverkan på föräldrar i*

frågan om smartphones och misogyni än någon politiker - och ändå säger du att du inte behöver känna till den?"

Låt det sjunka in. En statlig journalist hävdar med rak rygg att en fiktiv Netflix-serie har **mer påverkan än politiker** - och menar det som ett argument för att politiker måste rätta sig efter den. Slutsatsen kan inte bli så mycket annat än - vi här på BBC (och annan mainstream media) håller dig, som politiker ansvarig över vad du tittar på och följer hemma i ditt vardagsrum i form av "Ronja Rövardotter". Idiotin, kan inte bli mer total.

All heder till, Badenoch som lugnt svarade: *"På samma sätt som jag inte behöver titta på Casualty för att veta hur NHS fungerar, behöver jag inte titta på ett specifikt Netflix-drama för att förstå vad som händer i landet."* Hon avslutade med varningen att hon vägrar *"skapa policy utifrån fiktion"*.

Händelsen visar etablissemangets totala fränkoppling från verkligheten - och Badenochs svar visar exakt hur en vuxen ska bemöta det. Helt ärligt, anser jag att hon var för snäll, hon kunde med mitt fulla stöd fullt ut ha idiotförklarat "journalisterna" tydligare, djupare. Ifrågasatt och genuint skrattat - Snälla du, är du på riktigt? Ledsen om jag gör dig ledsen nu, men det är hög tid att ha det samtalet som dina föräldrar lät bli att ha med dig som liten - Tomten finns inte, han är påhittad.

När dokumentär blir manus

Samma mekanism ser vi när mainstreammedia försöker agera dokumentärt. Ta Netflix-produktionen *Louis Theroux: Inside the Manosphere*, släppt i mars 2026. Theroux försöker framstå som en inkännande observatör, men sett från min vinkel exekverar han bara en förprogrammerad urusel kod. Jag visste hur dokumentären skulle utspela sig i stora drag innan jag ens tittat. Mina farhågor besannades - nej, de faktiskt överträffades (vilket är en merit i sig).

Dokumentären letar desperat efter kopplingar mellan manofären och faktiskt kvinnovåld, men hittar ingen empirisk data som styrker den. Istället infantiliserar unga män, de mest extrema och radikala exemplen visas, och om de sansade rösterna inom manofären och sakfrågorna - **inte ett ljud**.

”Dokumentären” följer etablissemangets implicita modell, inte delvis utan fullt ut - vad jag läser ut av deras egen analys - är att män är trasiga maskiner utan fri vilja, som okritiskt absorberar information och blint agerar utifrån den.

Det mest intressanta är att jag inte är ensam i den kritiken. Mainstream sågade också dokumentären - men från sina egna positioner. *The Independent* kallade den ett **misslyckande**, och argumenterade att Theroux "milt observerande metod inte har en chans mot en internetkultur definierad av apatisk omoral". *The Guardian* gick ännu längre och konstaterade att Theroux "*kommer sent till festen*" och att hans signum-teknik - att låta

människor hänga sig själva med tystnad - inte fungerar nu när ämnet är så akut.

Skillnaden är att deras kritik och min landar på helt olika sidor av samma observation. De skriver att dokumentären är för **mild** - att Theroux borde ha grillat hårdare. Jag hävdar att den är för **förutbestämd** och har missat den ärliga representation av manosfären - att Theroux redan visste sin slutsats innan han började filma. Båda kritikerna kan vara sanna samtidigt. Det mainstream nog egentligen ville skrika rakt ut var ”du måste vara smartare än så här” om du ska gå på en så stor rörelse som på förhand redan skrattar åt metoden du försöker komma åt dem med - Skam.

Speglingen ingen vill se

Det finns en djup ironisk spegling i detta motstånd. Om vi stannar upp och vänder på argumentet: är inte den mekanism som mainstream - och moderna kvinnor - idag riktar mot männen, exakt samma mekanism som de hävdade slog mot kvinnor förr i tiden när de började prata om sin orättvisa?

Tystnad. Förlöjligande. *"Du överreagerar."* *"Det är inte ett problem."* *"Du är en del av problemet."* *"Du är farlig för samhället."* Det är samma manus, men vänt 180 grader. När det riktades mot kvinnor kallades det förtryck. När det idag riktas mot män kallas det för framsteg.

Halmgubben och sakfrågan

Det är svårt att landa i någon annan slutsats än att etablissemangets medvetet har byggt en halmgubbe - en fabricerad karikatyr som de sedan stolt visar hur lätt de kan slå ner. Allt jag vet är detta: själva sakfrågan undviks konsekvent genom metoden Chaos. Istället för att bemöta argumenten, demoniserar de tonen. De diskuterar fiktiva tv-serier och letar efter dolda hand signaler för att slippa möta den kalla, hårda statistiken över unga mäns verklighet - vad jag stavar som 60 år av kulturella attacker mot manligheten, en familjerätt med systematisk slagsida i mödrarnas favör, och en epidemi av faderlöshet som vi kommer dokumentera i kommande kapitel.

Varför demoniseringen är så hård

Varför drivs då detta massiva varnings narrativ så extremt hårt? Handlar det om en genuin omsorg för samhället? Nej. Som jag ser det handlar det uteslutande om makt och kontroll, genom extremt omoraliska metoder.

För att förstå etablissemangets skräck måste vi ställa oss frågan: vad är det egentligen för "farligt" budskap som sprids till dessa unga män? Mitt arbetsantagande är att mainstream är livrädda för manofärens absolut främsta och mest konsekventa uppmaning, till män:

Fokusera på dig själv. Bygg dig och din framtid. Fokusera på

att bli bildad (inte nödvändigtvis genom dagens system) - du är inte skyldig någon, något. Kompromissa inte med defekta kvinnor eller ett defekt system. Och lyssna inte på mainstream - de ljuger.

Det är kärnan. De är livrädda för att män ska lära sig förstå systemets underliggande kod och sluta spela med. Om män fullt ut ser hur spelet är riggat och helt enkelt reser sig från bordet, faller hela illusionen. Det är här den potentiella styrkan finns med denna grupp och även rädslan inför den.

Innan vi i nästa kapitel går in och utforskar manofärens faktiska terräng - dess styrkor, svagheter och sanningar - måste vi först avkoda och förkasta den lögnaktiga karta etablissemanget försöker pracka på oss. Jag förnekar inte att de extrema exempel de bygger sina halmgubbar på existerar. Men frågan är: är den representativ för manofärens spegel som helhet?

Kapitel 28 – Red Pill: Reaktionen

”Du kan ignorera verkligheten, men du kan inte ignorera konsekvenserna av att ignorera verkligheten”

Det fanns en tid då mannen var en självklarhet. Hans roll, hans ansvar och hans börda var definierade. Men också hans belöning: respekt, förtroende och en central plats i samhällets kärna. Den tiden dog inte av en slump. Den revs ner av en ideologi som började som frigörelse men slutade som en systematisk dekonstruktion av det manliga värdet.

Myten om den ofelbara ängeln dör

I takt med att det gamla kontraktet revs, hände något mer fundamentalt: bilden av kvinnan som den moraliskt ofelbara ängeln dog. Under decennier har vi matats med narrativet om kvinnan som det eviga offret – den snälla, sårbara och etiskt överlägsna varelsen. Men det ”röda pillret” har fungerat som ett lösningsmedel som luckrat bort färgen från lögnen.

Tänk tillbaka på det förra kapitlet och Astrid Lindgren-

mönstret. Den unga, rebelliska flickan som moralens ofelbara väktare. Den manliga auktoriteten som per automatik moraliskt står på fel sida. Dessa sagor landade planterade ett frö i att tro att verkligheten faktiskt såg ut så. Att alla flickor var Madicken. Att alla pojkar var den dumma polisen. Ledsen att nu säkert göra vissa läsare besvikna, men ”saga är saga, verklighet är verklighet” - och verkligheten visar sig nu vara betydligt mer komplicerad vad Astrid tillskrev sina sagofigurer att vara.

Många unga män idag känner inte hat, utan en sorts krass underhållning. På plattformar som TikTok och Instagram avslöjar kvinnor sina egna strategier i en takt de själva inte verkar förstå (till manosfärens stora förtjusning). De delar öppet sitt förakt för *”low value men”* och presenterar kravlistor som saknar varje uns av verklighetsförankring. Miljontals unga män tittar på, antecknar och inser: *”Jaha, det var så här spelet såg ut bakom kulisserna.”* *Kvinnorna själva är de som ger manosfären rätt och tro mig - vi kommer till ”alla kvinnor är inte så”.*

Från ”narcissist” till verklighet

Vi har alla hört de utslitna manuskripten. *”Mitt ex var en narcissist.”* *”Han var en kontrollerande psykopat.”* Som jag varit inne på i kapitlet om TikTok-terapi: galghumorn återvänder. Här är de. Men dagens unga män är inte längre de tacksamma lyssnare de en gång varit. De har slutat lyssna på vad som sägs

och istället börjat titta på vad som faktiskt görs.

De har vuxit upp som förstahandsvittnen till ett systematiskt haveri. De har sett sina fäder, farbröder och storebröder - män som många gånger gjorde "*allt rätt*" - bli totalt nedbrutna. De ser hur män i allt större utsträckning gör bedömningen att det nuvarande kontraktet utgör en ekonomisk och emotionell utplåning vid en separation. Myten om kvinnan som den skyddsvärda ängeln överlever helt enkelt inte mötet med verkligheten i en svensk eller västerländsk familjerätt.

Myndighetsutövning som teater

Det är här den bittra insikten landar: kontakten med socialtjänsten och familjerätten upplevs ofta som en riggad teater. I detta skådespel väger "*ängeln*" subjektiva känslor tyngre än mannens objektiva fakta. Vid ensam vårdnad i svensk domstol går domen till modern i ungefär åtta fall av nio. Det är inte en åsikt - det är data. Och varje ung man som följt en separation inom sin familj har sett siffrorna materialiseras i det verkliga livet.

Min läsning av systemet, baserad på vad statistiken visar och vad jag själv sett: det skyddar inte barnets rätt till sin far - det skyddar moderns rätt till sin upplevelse. Många unga män har faktiskt med rätta dragit den enda logiska slutsatsen: medverka inte i teatern. Om reglerna är utformade för att du ska förlora allt, är

den enda vinstlotten att inte spela alls. Detta är inte hat - det är ren självbevarelsedrift kopplat till logik.

Manosfärens olika stammar: En översikt

Manosfären är ingen sekt; den är ett ekosystem av män som söker sanningen i ett landskap av lögner. Den gemensamma nämnaren är ganska enkel: *Vi köper inte lögnen längre.*

Stammarna inom ekosystemet skiljer sig i strategi men delar den grundläggande diagnosen:

MGTOW (Självständighet). *"Men Going Their Own Way."*

Väljer bort äktenskap och samboskap för att skydda sin frihet och ekonomi. För dem är reträtten inte taktisk - den är permanent. De har räknat ut spelet och valt att inte spela.

Red Pill / Game (Dynamik). Studerar kvinnlig biologi och psykologi för att navigera dejtingmarknaden på dess faktiska villkor, inte på de villkor kulturen säger att den ska fungera på. De har helt slutat lyssna på vad kvinnor *säger* att de söker och börjat observera vad de faktiskt **väljer**.

Passport Bros (Traditioner). Söker kulturer utanför västvärlden där det sociala kontraktet fortfarande fungerar. Reser till Asien, Östeuropa eller Latinamerika. Inte för att de hatar västerländska kvinnor - utan för att de hittat marknader där den ekonomiska och emotionella risken är lägre och utbytet

för relationen ärligare.

Om hypergami – Varför dialogen har havererat

Gemensamt för alla grupper inom manofären är även observationen om **hypergami** - tendensen hos kvinnor att, i partnerval, söka män med högre status, resurser eller social ranking. Termen är manofärens egna, men den är lånad från evolutionspsykologin. Inom akademien är fenomenets omfattning omdebatterat - vissa studier stödjer det starkt, andra ifrågasätter det. För manofären är den debatten fullständigt irrelevant av skäl som är värt att stanna upp och reflektera över.

För dessa män är hypergami inte en akademisk teori. Det är en sammanlagd observation från miljontals individuella erfarenheter, över olika länder, olika kulturer, olika åldersgrupper och olika socioekonomiska nivåer. Mönstret och erfarenheten är densamma. När så många män, oberoende av varandra, ser samma sak - då är frågan inte längre om mönster existerar. Frågan blir istället vilket namn man ska ge mönstret?

Här ligger en fara i hur denna grupp bemöts. När forskare eller kommentatorer kommer in och säger *"jo, men senaste studien visar..."* svarar manofären inte med argument. De svarar med tystnad, eller med ett axelryck. Det är samma mekanism som under invandringsdebattens decennier av tystnad: när människor sett ett mönster med egna ögon och fått höra att de

”sett fel”, slutar de till slut att försöka förklara. De drar sig tillbaka och bygger sina egna rum där observationen kan diskuteras utan att förnekas.

Polarisering är farligt. Istället för dialog glider man istället isär. Chansen att nå varandra minskar för varje gång observationen avfärdas. Min poäng - är självklart inte att forskningen alltid har fel, utan att en grupp som upplever att deras observationer systematiskt ogiltigförklaras kommer att sluta lyssna helt. Och då tappar vi alla något - jag tror många av oss känner att vi redan gjort det.

Liknelsen: Från politik till relationer

Den strukturella parallellen mellan manofärens framväxt och Sverigedemokraternas är faktiskt slående - inte i innehåll, utan som mekanism och fenomen. Under decennier vägrade etablissemånet prata om invandringens problem. Istället för att lyssna, valde man att kasta etiketter efter alla som försökte prata om den höga invandringens faktiska problem. Just detta fenomen, gjorde dessa fördömande röster till SD:s absolut främsta valarbetare. Alla såg problemen. Alla såg idiotin bakom svartmålandet. Och rörelsen växte i takt med att tystnaden uppifrån höll i sig. Rörelsen växte sig starkare, parallellt med att de fördömande rösterna genomskådades och tappade förtroende.

Manosfären fungerar på exakt samma sätt. Den växer för att ingen tillåts prata om mannens systematiska utsatthet. En liknande mekanism känns igen från det som inom samhällsvetenskaplig litteratur kallas *white flight* - när människor utan att skrika på torgen gör en rationell bedömning av risk kontra belöning och börjar packa sina väskorna. När en familj flyttar från ett område med integrationsproblem skriker de inte på torgen. De flyttar bara ut om de har den möjligheten. Beslutet är fattat redan innan grannarna ens märker att huset eller lägenheten är till salu.

Samma mekanism sker nu på relationsmarknaden. Det är ingen kampanj. Det är ingen organisering. Det är miljontals individuella beslut, var och en rationell, men som tillsammans förändrar landskapet utan att någon utlyser ett krig.

Slutsats: Spegeln som inte ljugar

Som vi såg i kapitlet om TikTok-terapi: fertilitetstalet i Sverige låg 2024 på 1,43 - den lägsta uppmätta nivån någonsin. Snittåldern för förstföderskor är idag 30 år, mot 26 år för fyrtio år sedan. Statistiken är redan i rörelse.

Min bedömning är att den tysta reträtten jag beskriver är en av krafterna bakom siffrorna - kanske inte den enda, men en betydande. Män väljer bort det traditionella familjebygget i västvärlden i en omfattning som redan skakar om systemet. Det

är ingen högljudd protest; det är en tyst, massiv reträtt från ett kontrakt som inte längre existerar.

Som jag ser det finns få saker ett etablissemang är mer rädda för än en stor grupp unga män som tyst organiserar sig och vaknar. Det handlar inte om att dessa män utgör ett fysiskt hot - deras reaktion är idag en stilla exit. Men jag är övertygad om att det är just samhällets rädsla för denna massiva kraft som gör att manosfären svartmålas så fruktansvärt hårt. Man har inte råd att blunda för det i det långa loppet. Alltså attackerar man det - och man gör det med samma metoder som satte igång processen till att börja med: det eviga skambeläggandet.

En genuin skrattsalva är bumerangen som kommer tillbaka från denna grupp. Ett skratt som dödar varje försök till skam, de är immuna - vaccinerade (med ett vaccin som tillskillnad från Covid faktiskt fungerar). De mest hårdföra kandidaterna älskar tom utmaningen i att få idiotförklara alla som kommer med skambeläggen samtidigt som de vägrar diskutera sakfrågorna bakom.

Red Pill är ingen ideologi som jag ser det - återigen, det är en spegel. Och i den spegeln syns något många desperat försöker dölja: att kejsaren är naken, att det gamla kontraktet är rivet och att sanningen inte längre går att tysta med billiga epitet som *"kvinnohat"*.

Miljontals unga män har nu sett verkligheten utan filter - och de

kommer aldrig att gå tillbaka.

Kapitel 29 – Motreaktionen som vägrade be om ursäkt

"Sanningen behöver ingen show. Den bara står där."

Om Gudrun Schyman var den högljudda röst som definierade feminismen genom känslor och halvsanningar, så är Andrew Tate den röst som definierat manoscenen genom provokation och ett ofiltrerat utbyte av mäns realtidserfarenheter.

Manoscenen saknar ofta officiell data, och det är exakt det som är poängen: det handlar om ett nätverk av män som gått igenom samma sak och som delar den koden med varandra. Dessa män bryr sig inte om offentlig statistik som de misstänker medvetet undanhålls eller friseras. Om du som läser detta är en kvinna eller en feminin man får du tycka precis vad du vill om det – den här gruppen män kunde inte bry sig mindre om dina åsikter. Det är själva fundamentet de står på.

Jag ska vara ärlig gällande Tate: Jag gillar inte hans stil. Hans teatraliska leverne är för mig motsatsen till klassisk manlighet. En man som ständigt behöver en publik, guldlockor och drama för

att bevisa sin existens, är en man som fortfarande söker bekräftelse. Disciplin, stillhet med förmåga till explosivt agerande är för mig sann maskulin styrka. Samtidigt måste jag vara rättvis: Tate pekar på verkligheter som miljontals män har upplevt, men som samhället har tvingat dem att tuga om.

Som man kan jag göra skillnad på sak och människa. Jag kan uppskatta en briljant prestation på planen men ogilla personens sätt att vara i offentligheten. Tate lever i en sanning, men som jag ser det gör han teater av den för egen vinning. Jag skriver den här boken för att sanningen är sann. Han skriker den för att sälja biljetter. Där skiljs våra vägar.

Den moraliska konkursen: När kulisserna faller

I manosfären cirkulerar tusentals vittnesmål som aldrig når morgonsofforna, eftersom de punkterar myten om den "ofelbara kvinnan". Det är dessa historier som bränner hål i en mans ryggrad.

Tänk på scenen: kvinnan som sitter framför sin man, håller hans hand och säger: *"Jag älskar dig"*. Hon ser honom i ögonen med en blick han tror är lojalitet. Men i nästa sekund, när han vänder ryggen till, skriver hon till en annan man: *"Jag kommer efter att han somnat"*.

Eller den klassiska *"tjejkvällen"*. *"Vaddå, litar du inte på mig? Jag sover över hos Anna."* Miljontals män vet idag vad dessa

kvällar ofta handlar om.

Jag skriver inte detta som rapportör. Jag skriver det som en av dem som varit där - flera gånger. Det är en av de saker jag mest värjer mig mot att lyfta i en bok som denna, för jag vill inte framstå som Tate. Men sanningen är sanningen, och boken heter *Min Sanning*. Att tysta detta för att det är obekvämt vore att ljuga lika hårt som de som säger att fenomenet inte finns.

Min reaktion på det är fysisk. Inte ilska, inte sorg - ett äckel som sätter sig i kroppen, direkt och oavkortat. Det är inte bara svek. Det är svek serverat samtidigt som ett påstått "*jag älskar dig*". Det är en kvinna som beslutat att ljuga med ögonen, händerna och rösten, samtidigt som hon förbereder nästa man i tystnad. Den arkitekturen kräver något i en människa som jag genuint inte vill vara i närheten av, än mindre leva nära.

Och här måste jag vara helt ärlig, för annars ljugar jag genom utelämnande: betyder det att jag och de män som får dessa erbjudanden alltid säger nej? Nej. Tyvärr inte. Många gånger tar vi tacksamt emot erbjudandet - kalla det vad du vill, det är vad det är. Poängen är, inom manoscifären handlar det om delad erfarenhet, och den erfarenheten skulle vara halvsanning om jag inte erkände denna bit - jag vet att den är sann, jag vet att den är oändligt vanligare än vad många ens vågar gissa.

Men kvinnan i den ekvationen, då? Hennes status hos mannen som tackade ja? Kommer han välja henne som något att bygga

något med inför framtiden? Nej. **Aldrig.** Öppningen till dig var ett svek mot hennes befintliga man - hon vet det, du vet det. Slutet för dig, om du är korkad nog att göra henne till din, kommer att vara exakt densamma. För den absoluta majoriteten av män hon bjuder ut sig på detta sätt till blir hon är diskvalificerad för all framtid, annat än för att ha fysiskt umgänge med ibland. Det är inte hat. Det är klassificering. Hon visade sin karaktär under första mötet, och den karaktären går inte att skriva om i efterhand.

Manosfären handlar i grunden om delade erfarenheter, och här delar jag min. Det jag och miljontals andra män upptäckt är inte att alla kvinnor gör så här. Det är att tillräckligt många gör det, tillräckligt ofta, för att man tvingas räkna med möjligheten i **varje** relation. Det förändrar mannen. Han blir mindre öppen, mindre naiv, mindre villig att investera den fulla kärleken på en gång. De män som inte upplevt det själva står ofta i den andra änden - de var den andre mannen i någons SMS, och det dröjde tills de själva blev svikna innan de förstod vad de varit del av. Antingen sväljer man det röda pillret efter ett sådant uppvaknande, eller så fortsätter man som blind för evigt - Nej, det du var med om var inte en tillfällighet, det var en del av ett mönster.

Frågan som blir kvar är enkel, och den är inte retorisk. Vill du leva med en sådan kvinna? Vad är poängen? För mig finns inget

svar som rättfärdigar att stanna. Det är inte hat - det är ren självrespekt. Det är insikten om att kärlek utan trohet inte är kärlek. Det är ett kontrakt med en plikt och ingen rättighet, och det skriver ingen riktig man under på två gånger.

Och till mannen som läser detta och tänker *"min kvinna skulle aldrig - vi litar på varandra"*: bra, Boomer. Vilken tur du har. Fortsätt lita blint på allt din ängel säger.

Dagens unga män har slutat vara blinda. De ser koden bakom simuleringen.

Biologins kalla hand

Män och kvinnor reagerar olika på otrohet. Det är inte en "åsikt"; det är evolutionär psykologi.

Mannen prioriterar sexuell trohet högst på grund av "faderskapsosäkerhet". Ett svek här är ett existentiellt hot mot hans arv. Det är ett systemfel som raderar hela hans livsinvestering.

Evolutionpsykologin visar ett tydligt mönster: kvinnors primära stressrespons triggas av emotionella svek, där mannen riskerar att flytta sitt skydd och sina resurser till en annan kvinna. Ett enskilt fysiskt snedsteg kan ibland förlåtas, men ett emotionellt systemskifte hotar hennes biologiska grundtrygghet.

När en kvinna tappar respekten för sig själv genom promiskuitet

och systematiska svek, tappar mannen respekten för henne. Det är ren natur. En kvinna vill ha en man med status, men en man vill ha en kvinna vars lojalitet inte är en förhandlingsvara.

Precisionen i provokationen

Utan att känna till Andrew Tate faktiska motiv eller metoder, är det lätt att tro att hans tankebana går i stil med: "Det spelar ingen roll hur jag säger detta, de kommer ändå att skjuta budbäraren. Varför inte sko mig på kuppen?"

Det han pekar på är fakta han vet att miljontals män kan intyga. Han bryr sig noll om vad de som hatar honom skriver. Men det kostar att exponera koden. Idag ser vi hur maskineriet vänds emot honom i rättsliga processer; varje krona och varje ord analyseras i detalj av ett system som till varje pris vill stänga ner den röst som avslöjade spelet.

Du kan inte tämja kaos

Jag känner igen mig i delar av det Tate återger. Men jag var naiv, jag kommer till det djupare. Jag spenderade årtal med att försöka tämja en kvinnas inre kaos med logik och tålmod. Mot det emotionella kaoset hos en kvinna som valt lögnen hjälper ingen boxning eller maskulin närvaro i världen. Att försöka fixa det var mitt största misstag som man. Man kan inte brottas med kaos. Man kan bara lämna det, direkt man ser det som en del av

hennes operativsystem.

Detta är något för TikToks kvinnliga dejtingcoacher att ta in när de lär ut sina "shit tests": män delar nu dessa insikter som ett vaccin mot manipulation. Idag har unga män en fördel: de kan läsa "The Rational Male", studera data och inse att de inte är ensamma. Antingen är kvinnor jämställda individer med fullt ansvar för sina liv, eller så är de barn som behöver skyddas från sina egna impulser. Man kan inte kräva att vara båda samtidigt beroende på hur det passar agendan för dagen...Om man är vuxen med en gnutta moral, vill säga.

Vägledning till den unge mannen

Det är lättare att vara som Tate – att skrika, provocera och samla klick. Men min bild av manlig styrka är en annan. För mig behöver inte en man en publik för att veta sitt värde. En man bär sin styrka i disciplin och stillhet, med en förmåga att agera när det krävs.

Det är honom samhället behöver. Det är honom jag anser att du ska bli. Den som ser sanningen, accepterar den och agerar därefter. Du behöver inte vinna en debatt mot kaoset. Du behöver bara ha styrkan att vända dig om och gå därifrån. Utan att be om ursäkt, och utan att göra en scen. Vad du behöver, är vaccinet "Red Pill" att skratta när skambeläggande kommer - för tro mig, det gör det.

Kapitel 30 – Rådata tolka det hur du vill

När matematiken krossar myten

”Du kan ha åsikter om moral, men du kan inte ha åsikter om matematik”

Det finns en djupt rotad myt i vår kultur: bilden av kvinnan som den naturligt lojala och mannen som den oberäknliga vilden. Men modern rådata håller på att rita om den kartan fullständigt. När vi tar bort det sociala filtret och tittar på anonyma kalkylblad, kliver en annan sanning fram.

Kvinnors otrohet: Vad statistiken faktiskt säger

Data från General Social Survey och liknande globala studier visar att gapet mellan män och kvinnor inte bara har minskat - det har i vissa segment kastats om helt.

De unga leder vägen. I åldersgruppen 18-29 år rapporterar kvinnor enligt Institute for Family Studies-analys av GSS-data 11% otrohet, mot 10% för män. Det är inte en stor skillnad - en

procentenhet - men det är första gången i mätserien som kvinnor i den unga gruppen passerat männen. När man inkluderar emotionell otrohet och sexuella beteenden under fullbordat samlag stiger AAMFT:s sammanlagda siffror till runt 35% för kvinnor. Beroende på definition rör sig alltså den verkliga frekvensen för västerländska kvinnor någonstans mellan 13% och 35%.

Sverige. Specifika svenska siffror är svårare att få fram, men det rimliga intervallet ligger sannolikt inom samma ramar som övriga västvärlden - mellan en åttondel och en tredjedel av kvinnor i fasta relationer.

Mörkertalet. Här tar jag mig friheten att lägga in en hypotes. Forskare som studerat självrapporteringsbias inom otrohet har länge konstaterat att verkliga siffror med största sannolikhet är högre än de uppmätta - människor underrapporterar det de skäms över, och otrohet är en av de mest skambelagda handlingarna en partner kan begå. Min hypotes - inte data, utan hypotes - är att den faktiska siffran för svenska kvinnor i fasta relationer ligger närmare 40%, kanske ännu högre. Det är min bedömning. Jag presenterar den som vad den är: en kvalificerad gissning grundad i hur självrapporteringsdata systematiskt skevas. Den som hellre håller sig till de mätta siffrorna kan göra det. Mönstret står ändå.

Respektlösheten bakom sveket. Psykologiprofessorerna Todd

Shackelford och David Buss har visat att kvinnlig otrohet inte främst predikteras av att kvinnan är missnöjd i sitt förhållande - andra faktorer som relativt partnervärde inom paret och personlighetsdrag (låg samvetsgrannhet, narcissism) spelar större roll. Där slutar fakten och min tolkning - som delas av hela manoscifären - tar vid: det här handlar i grunden om att hon har slutat hysa respekt för mannen i huset. Sveket är inte ett rop på hjälp; det är en logisk konsekvens av en förlorad hierarki.

Dual mating strategy: Biologins dubbla bokföring

Inom evolutionspsykologi talar man om Dual Mating Strategy. Det är ingen konspiration, det är biologi. Kvinnor navigerar ofta efter två behov som sällan ryms i samma man:

Trygghet och försörjning ("Beta-egenskaper"). Den stabila mannen som bygger boet och betalar räkningarna.

Styrka och genetik ("Alpha-egenskaper"). Den karismatiska, dominanta mannen som väcker den faktiska sexuella attraktionen.

Mina slutsatser när jag läser data inom manoscifären är enkla: den stämmer. Och här ser vi kopplingen till dejting-coacherna på TikTok. *"You deserve everything, Queen."* *"Never settle."* De pratar om att normalisera vad jag anser vara ren galenskap. Man vill normalisera den skam som tidigare höll tillbaka destruktiva

beteenden, men man räknar inte med att männen ska agera på det. Allt fler män som tidigare stod för trygghet och försörjning inser nu spelet. Svaret blir: *"Tack, men nej tack. Normalisera vad du vill, men gör det med någon annan."*

Är dit barn verkligen ditt?

Här når vi den punkt där siffror blir existentiella. Otrohet är inte bara ett svek mot ett förtroende; det är ett biologiskt bedrägeri av högsta ordning. Minns nu siffran 90-10 gällande löneskillnaderna.

I debatten slungas det ofta runt en siffra om att upp till 10% av alla barn har en annan far än de tror. Den siffran är en myt precis som löneskillnaden. Den är akademiskt granskad och underkänd. Turi King och Mark Jobling vid University of Leicester kallar den explicit en *"urban myth"* och placerar den verkliga siffran kring 2%.

Men låt oss inte tvätta bort poängen genom att slå håll på överdriften. Det vi vet:

Globalt. En metaanalys av 17 vetenskapliga studier mellan 1950 och 2004 (Bellis et al., publicerad i Journal of Epidemiology and Community Health) ger en median på 3,7% felaktigt fastställda faderskap. Spannet i enskilda studier sträcker sig från 0,8% till 30%.

Sverige specifikt. En nationsomfattande studie från Karolinska Institutet 2021, publicerad i Journal of Internal Medicine, fann att 1,7% av faderskapen i Sverige är felaktigt fastställda. På 1930-talet låg siffran kring 3% och har sjunkit successivt. Det är inte 10%. Det är inte 30%. Men det är **inte heller noll**.

Hos män som redan misstänkte. I studier av män som beställer faderskapstest **för att de redan har anledning att tvivla** ligger andelen icke-faderskap ofta kring 30%. När magkänslan säger något, har den ofta rätt.

Låt oss lyfta blicken från decimalerna. 1,7% i Sverige låter litet. Men det innebär att av Sveriges cirka två miljoner barn under 18 år går runt **34 000 svenska barn** som inte är biologiskt är sina pappors. Det är en stad i sig. Och samhället kallar det en *"försumbar siffra"*.

Om 1,7% av alla bilar på vägarna hade defekta bromsar skulle det vara en nationell skandal och innebära omedelbart körförbud.

Vill ni döda myten om de 10 procenten helt? Bra, det finns en otroligt enkel väg att gå: obligatoriska DNA-tester som säkerställer faderskapet direkt vid födseln. Har du som kvinna rent mjöl i påsen borde detta inte vara ett problem. Varför är motståndet mot detta så monumentalt? Vi män har samma rätt till klarhet kring om barnet verkligen är vårt som modern har. Är det standard och helt normal praxis så är det heller inget problem för det par där kvinnan upplever sig påhoppad av att

behöva testas - **alla** testas, ingen misstänks specifikt. Detta borde vara standardförfarande. Punkt.

Skräckexemplet Frankrike: Sanktionerad lögn

I Frankrike är det olagligt för en man att göra ett privat DNA-test på sitt eget barn. Lagen kommer från 1994 och regleras i franska civilkoden artikel 16-10 och 16-11, kompletterat av strafflagens artikel 226-28. För att få veta sanningen krävs ett domstolsbeslut, som nästan aldrig ges utan bevis på ett brott. Att köpa ett testkit på nätet kan ge upp till ett års fängelse och böter på 15 000 euro.

Statens egen motivering är "*la paix des familles*" - familjefreden. Med andra ord: upprätthållandet av en lögn prioriteras över mannens rätt till sin egen biologi.

Men kontraktet håller inte. Cirka **100 000 fransmän per år** beställer testkit från utländska laboratorier trots att det är kriminaliserat. En svartmarknad som existerar enbart för att staten gjort sanningen olaglig. När människor är beredda att riskera fängelse för att få veta om barnet de uppfostrar är deras eget, då har staten förlorat den moraliska auktoriteten över frågan. Det är den ultimata kastreringen av en hel nation - och samtidigt det starkaste beviset på att försöket misslyckats.

Slutstationen: Boxvin, katter och lyckopiller

När detta mönster av gränslöshet blir livsstil, visar datan en dystert slutstation. Som vi etablerade i kapitlet om TikTok-terapi förskrivs kvinnor i Sverige antidepressiva dubbelt så ofta som män - i åldern 18-24 är det 10% mot 5%. Hos kvinnor i 60-årsåldern når siffran sin topp (Folkhälsomyndigheten 2024).

Manosfären har ett par bittra nidsbilder för slutstationen: "*boxvin och katter*" för den ensamma kvinnan, *den sk Väggen*" för den punkt där en kvinnas tidigare optioner inte längre står öppna. Termerna är manosfärens egna och inte akademiskt etablerade. Vad övriga väljer att kalla fenomenet är helt ointressant - termerna lever där de lever, och de beskriver något miljontals män ser. Kombinera medicineringen med dessa nidsbilder, så har du en kusligt pricksäker beskrivning av den som valt bort lojalitet för kortsiktig bekräftelse.

När kvinnan når denna punkt - vad jag sett, både i statistiken och i berättelser från andra män - är det ofta för sent och ångern blir djup. Utåt håller man masken uppe, men en del når bitterhetens kant och börjar agera "*coach*" åt andra. Manosfärens bedömning är att de vill locka ner fler i samma grop för att slippa vara ensamma i sitt elände.

Slutsats

Du kan skrika om patriarkat och jämställdhet tills du blir blå i ansiktet. Det förändrar inte rådatan, och det förändrar inte det

faktum att en allt större grupp män nu genomsådar spelet.

Kvinnor är i vissa åldersgrupper **minst** lika otrogna som män - de är ofta bara bättre på att dölja det bakom en rökridå av *känslor*. Motiveringen brukar låta något i stil med: Jag var så försummad och förbisedd i mitt förhållande, därför ”tvingades jag” - men stackars lilla du då.

Män tvingas i vissa länder leva i en statligt sanktionerad lögn om sin egen avkomma.

Cirka 34 000 svenska barn har idag en biologisk far som inte är den de kallar pappa - och samhället kallar det acceptabelt eller anser att det är en försumbar siffra.

Siffrorna bryr sig inte om din ideologi. De står där, kalla och oemotsagda. Siffrorna och de delade erfarenheterna är det männen tittar på idag - inte flosklerna som försöker ursäkta beteendet, och ännu mindre försöken att skambelägga de män som väljer att kliva av.

Kapitel 31 – Männen som drog sig ur

*Vem betalar? Manosfär-mannens svar är lika kort
som det är slutgiltigt: **Inte jag.***

Alla jämställdhetsfloskler, alla kampanjer och alla politiska
narrativ kokar i slutändan ner till en enda, krass fråga: *Vem
betalar?*

Ni ville ha frihet. Ni fick den. Frihet är synonymt med ansvar.

Ni ville ha jämlikhet. Ni fick den. Jämlikhet är motsatsen till
särbehandling.

SVARET ÄR NEJ. PUNKT.

Varför skulle en man betala notan för en annan vuxen
människas beslut? Varför skulle vi finansiera ett system, en
politisk agenda eller en livsstil som öppet föraktar oss?

Det här är bokens kortaste kapitel. Det är fullt medvetet. När

transaktionen inte längre är rättvis, kliver kunden av.

Tolka det hur du vill. Jag bryr mig precis lika mycket som jag tänker betala. Inte alls.

Det är här den nya vägen börjar.

Kapitel 32 – Toffeln: den riktiga mannen

Det här kapitlet är, precis som manosfären, en spegel - inte en anklagelse. Om du känner motstånd när du läser detta, är det inte mig du strider mot. Det är bilden av dig själv du ser i glaset.

Mannen som fortfarande betalar

I förra kapitlet såg vi mannen som klivit av. *Vem betalar? **Inte jag.***

Här är hans motpol. Mannen som **fortfarande** står kvar vid kassaapparaten. Som fortfarande räcker över kortet, fortfarande nickar, fortfarande hör sig själv säga "självklart, älskling, vad du vill." Han har ett namn på varje språk jag kunnat hitta - inte ett smickrande namn, inte på något språk. Min thailändska har kallat det fenomenet "**modig husman**" - sagt med en blandning av medlidande och ironi som bara modersmål kan bära.

Det är inte en lättvindig position att skriva om. Många män har stått där under perioder av sina liv. Jag har stått där. Det är inte

triumf jag känner när jag beskriver honom. Det är igenkänning, irritation och - ärligt - en önskan att tala honom tillbaka till sig själv och sin manlighet innan det är för sent. Det är med den önskan, detta kapitel är skrivet.

Tre röster - Jag tänker inte gömma någon av dem

Det här kapitlet bär tre röster, och jag tänker inte gömma någon av dem.

Den första rösten är den profetiska fadern. Den som skriver för att kalla en man tillbaka till sig själv. Den dominerar boken, och den dominerar detta kapitel. Den är hård, men den är hård *för dig* - inte mot dig.

Den andra rösten är den kalla analytikern. Programmeraren som ser systemfelet, ritar ut indata och utdata, konstaterar att kraschen är matematiskt oundviklig om man inte ändrar koden. Den har inga känslor. Den har bara en observation.

Den tredje rösten är manosfärens. Den är hånfull, ibland direkt fientlig. Inom manosfären är toffeln inte bara missförstådd eller olycklig - han är en **förrädare**. En man som genom sin egen ynkliga lydnad legitimerar systemet som krossar andra män. Ett kort besök i vilket manosfär-forum som helst, räcker för att se det. Föraktet är öppet och totalt oförsonligt.

Jag tänker inte hyckla. Jag delar inte hela det föraktet, men jag

delar det i grunden. När jag ser en man som vägrar att stå upp för sig själv tänker jag "*vad gick fel?*" - och frågan är inte alltid omsorgsfull. Ibland är den irriterad, ibland resignerad. Det är min sanning, och boken heter *Min Sanning*.

Men dominanten i kapitlet är de två första rösterna. Den tredje finns med för att jag inte ska ljuga om vad som faktiskt rör sig i den värld jag beskriver - och inte ljuga om vad som ibland rör sig i mig själv. Du som läser kommer höra alla tre. Det är fullt avsiktligt.

Till dig som läser

Det här kapitlet är inte skrivet mot någon. Det är skrivet till dig. Till mannen som djupt inne vet att han har svikit sig själv, och till kvinnan som inser att hon har manipulerat där hon borde ha älskat. Här krävs inga kalkylblad. Här krävs bara modet att stå still när sanningen viskar.

De män som redan är män behöver inte läsa detta, och de kvinnor som lever med integritet kommer inte att känna igen sig. De lever redan sanningen. Det här är för dig som fortfarande letar efter en genväg ur det ansvaret.

En del tidiga läsare har velat kasta boken i väggen. Det säger något - men det säger inget om mig. Om du efter detta kapitel känner ett behov av att attackera med ord som "*du känner inte min unika situation*", så bevisar du bara min poäng: du ljuger

för dig själv igen. Det finns inget unikt i ditt förfall. Din situation är inte speciell - Vad den är? Den är fruktansvärt representativ för det systemfel jag beskriver.

Toffeln på varje språk

I manofärens vokabulär är han ett välkänt fenomen. Det finns ett föraktfullt ord för honom på varje språk, för han har i alla tider varit en styggelse för både män, kvinnor och samhället:

Språk	Term	Betydelse / Klang
Svenska	Toffel	Undergiven man i hemmet
Engelska	Simp	En man som ger för mycket uppmärksamhet utan motprestation
Tyska	Pantoffe lheld	"Toffelhjälte" - bokstavlig parallell till svenskans toffel
Balkan	Papučar	"Slipper-man" - styrs av sin hustru
Franska	Mari à la botte	"Man under skon/stöveln"
Turkiska	Kılıbık	En man som är rädd för sin fru

Att fenomenet har egna ord på alla större språk - och att flera språk samlas kring exakt samma bild av en man under en sko eller toffel - är inte slump. Det är empirisk språkvittnesbörd om

att människor i alla kulturer, i alla tider, har sett samma sjukdom och haft behov av att namnge fenomenet.

Vem är han?

Han är mannen utan röst, utan ryggrad och utan eget centrum. Han lyssnar inte på sitt samvete; han lyssnar bara på rädslan för att bli lämnad. Förr var toffeln ett varnande exempel, en tragisk parentes som stack ut. Idag är han vanligare än mellanmjölk.

Min läsning är att det inte är de radikala ideologerna som ensamma håller den moderna lögnen uppe - det är "*män*" som han. Han tror att hans plånbok köper respekt, men den köper bara förakt. Han har bytt sin stolthet mot bekvämlighet och kallar sin egen förnedring för "*busfrid*".

En riktig man resonerar annorlunda: *"Jag lever hellre ensam än att acceptera att den människa som ska stå mig närmast ser mig som en bankomat och respekterar husdjuren mer än mig."*

Den kvinnliga motsvarigheten

Det finns en kvinnlig motsvarighet till toffeln - ett strukturellt parallellt fenomen, inte ett identiskt. Toffeln har förlorat sin ryggrad. Hans kvinnliga spegel har förlorat sin egen integritet. Hon lever inte bredvid en man, hon lever genom honom - för hans uppmärksamhet, hans resurser, hans bekräftelse. Hon säljer sin autonomi för att slippa stå själv. Det är samma sjukdom:

rädsla för ensamhet.

Manosfären har en egen kod för en kvinnotyp som ofta hamnar nära den här mekaniken - sifferkoden "304" (siffrorna bildar ordet *hoe* upp och ner i en miniräknare). Termen är hård, ofta oförsonlig, och den reduceras ibland till partnerantal snarare än karaktär. Jag använder den inte själv. Men jag noterar att den finns, för att inte vara naiv om hur denna grupp män talar.

Här tar jag ett steg tillbaka. Jag är inte kvinna. Jag kan inte ge den här gruppen några moderliga råd. Det vore förmätet av mig att ens försöka. Det jag kan säga är detta: hennes beteende betraktas och döms lika hårt som den manliga toffelns - och inte minst av andra kvinnor. Utåt låter det ofta på ett sätt - solidariskt, omfamnande, "*queens lift each other up*". Bakom kulisserna är språket ett annat. Varje vuxen man som någonsin har lyssnat på kvinnor tala om andra kvinnor när de tror sig vara osedda vet det. Domen där är inte mildare än manosfärens. Den är ofta hårdare. Skillnaden är att den uttalas i tystnad, inte i forum.

Det betyder inte att kvinnors privata dom över andra kvinnor är **rätt**. Det betyder bara att den finns. Och att de som påstår något annat bara inte har lyssnat tillräckligt noga.

Min egen läsning är enklare än både manosfärens och de privata kvinnliga domarna. Det handlar inte om det exakta antalet män, en kvinna haft. Det handlar om **hur**. En kvinna som ger sig själv till en man hon respekterar är en sak. En kvinna som ger sig själv

som valuta för bekräftelse är något annat. Toffeln gör samma sak i manlig form - han ger bort sin auktoritet för bekräftelse i hemmet. Båda har bytt sig själva mot säkerhet som inte är äkta. Båda kommer att betala priset, på ett eller annat sätt.

Den unika situationen som inte är unik

En vanlig invändning från denna grupp brukar låta något i stil med *"du känner inte till min unika situation"*. Låt mig säga så här: **jag håller inte med** - min bedömning är faktiskt den motsatta. Det är just din tro på din egen exceptionella status som gör att du kan fortsätta ljuga medan du sjunker.

Känner du igen dig?

"Hon hade en väldigt tuff barndom, ingen förstår henne utom jag."

"Hon behöver få spendera och 'unna sig' för att döva sin osäkerhet."

"Hon är skör och traumatiserad, jag måste vara 'den starke' och acceptera hennes gränslösa bekräftelsebehov."

Det ni har är inte *"speciellt"*. Det är ett beteende som leder till en krasch. Allt jag hoppas är att ni inte har barn med er på er *"unika"* resa. Jag hoppas att ni även förstår vad ni gör med dem? Ni räcker över en ny, blytung stafettpinne av dysfunktionalitet.

Answaret är individuellt

Ansvar är en individuell sport. Du ansvarar inte för vad andra gör bara för att ni delar kön eller etikett. När min nuvarande kvinna börjar be om ursäkt för andra kvinnors beteende, hejdar jag henne: *"Lägg ner. Ja, det är sjukt illa och ja, det är ett extremt ruttet beteende. Du är ansvarig för dina handlingar, ingen annans."*

Ideologins största fälla är att göra människor till symboler för ett kollektiv. Vill du kunna kalla dig man, tittar du på och tar ansvar för dig och ditt hus, INGEN annans.

Varför Balkan-logiken träffar

Varför träffar Balkan-memen så hårt i väst? För att den kulturen vägrar ge toffeln fri passage. På Balkan får du ingen status för att du ber om ursäkt för att du existerar. Där väger respekt tyngre än retorik, gränser tyngre än grupptryck och handling tyngre än hashtags.

Det betyder inte att Balkans manlighetsideal är fritt från avarter - långt därifrån. Det finns gott om avarter som inte är en förebild för någon. Men i sin **friska** form vägrar Balkan-modellen ge toffeln fri passage. Kliver du på kärnan - familjen, hedern, tron och sanningen - tar sentimentaliteten slut. Det är en *boundary condition*. En parameter som inte är förhandlingsbar.

Radarn har en inbyggd sanning

Man kan inte fejka respekt. Kvinnor har en inbyggd radar för att känna om en mans gränser är huggna i sten eller rispade i lervälling.

När idén om en *"Girls' night out"* med övernattning presenteras som en kvinnlig rättighet, försöker toffeln visa sig *"stark och trygg"* genom att acceptera vad som helst. Min position är annorlunda - och här hör du tydligt manosfärens röst i mig:

"Ha det så trevligt på din övernattning. Men du... ta med dig allt du har här innan du åker?"

Jag står för repliken. Jag väljer att inte tysta den när jag skriver, för det är exakt så jag faktiskt hade svarat. Den profetiska fadern i mig hade sagt det i mjukare ordval: *"Min position är klar. Ett äktenskap som inkluderar övernattningar med 'tjejerna' utan mig är inget jag vill leva i. Det är inte ett hot. Det är bara en rak och tydlig information."* Buskapet? Helt upp till dig och lycka till med försöken till att skambelägga mig för min ståndpunkt.

Min observation: en kvinna testar aldrig den man hon faktiskt respekterar på det sättet - för hon är livrädd för att förlora honom. Det är min läsning av mönstret, baserad på vad jag sett, samtidigt, jag hävdar inte att det är en absolut lag.

Och ja, jag vet vad narrativet säger: *vi män som agerar så här är ju bara så fruktansvärt "osäkra"*. Det är den bekvämaste lögnen

av alla för att slippa möta en man med ryggrad.

Toffelns två val

Du står där med din "snälla och förstående" min. Du talar om balans och harmoni, men sanningen är att du är för feg för att fatta obekväma beslut. Du ser hur hon raserar hemmet med sitt inre kaos, och du ser hur barnen tappar respekten för dig för att du aldrig sätter ner foten.

Du har två val: stå upp eller fortsatt krypa under den toffel som gett fenomenet sitt namn.

Den största förlusten är inte att hon lämnar dig. Den största förlusten är att du för länge sedan lämnade dig själv och din manlighet.

Kapitel 33 – Staten som proxy-man

Vem betalar för "självförverkligandet"?

*"När en kvinna proklamerar att hon inte behöver
en man, har hon i många fall bara bytt försörjare.
Den nya försörjaren är ofta skattebetalarna"*

Jag har sett dem. Videorna på TikTok där unga kvinnor öppet visar upp hur de lever på statens stöd. *"Single mom life"*, säger de med ett leende. *"Staten betalar."*

Första gången blev jag arg. Andra gången tom. Tredje gången insåg jag att den emotionella reaktionen var fel verktyg för analysen. Min läsning är att detta inte är ett systemfel - det är systemet som fungerar exakt som det är konstruerat. Staten har inte bara ersatt mannen som försörjare. Den har gjort det ekonomiskt riskfritt att lämna stabila män för tillfälliga känslor.

Den ekonomiska illusionen

Låt oss tala klarspråk: *"den starka, oberoende kvinnan"* är i många fall en statistisk illusion. Hon är oberoende av en specifik man, men hon är mer beroende än någonsin av kollektivet män -

skattebetalarna.

Det finns två sanningar i det här maskineriet. Den ena är **statens golv** - de garantibelopp som Försäkringskassan skjuter till för att hålla illusionen vid liv även när pappan inte kan eller vill betala:

Stöd	Belopp 2025
Barnbidrag (automatiskt)	1 250 kr
Underhållsstöd, barn 0-6 år	1 673 kr
Underhållsstöd, barn 7-14 år	1 823 kr
Underhållsstöd, barn 15+ år	2 223 kr
Bostadsbidrag (inkomstprövat, ensamstående med barn)	upp till flera tusen kr

Men den andra sanningen är verkligheten för den presterande mannen. Det är här två kategorier i systemet ofta blandas ihop, och det är där debatten skevar.

Underhållsstöd är vad staten betalar ut som golv när den betalningsskyldiga föräldern inte kan eller vill - det är de 1 673 kr som många hänvisar till när de vill framställa underhåll som rimligt. **Underhållsbidrag** är något annat. Det är vad domstolen eller Försäkringskassans kalkyleringsverktyg räknar fram baserat på din faktiska inkomst.

Jag betalar själv 5 680 kr i månaden i underhållsbidrag för en dotter. Det är inte enligt någon lägsta nivå - det är vad systemet

räknat fram baserat på min lön. Det är mer än tre gånger statens garantinivå. Låt det sjunka in. Närmare 6 000 kronor efter skatt. Varje månad. För ett barn. Det motsvarar för många män en hel veckas heltidsarbete.

Det är just detta som är poängen: statens golv är ett pedagogiskt **lägsta** som används i debatten för att framställa underhåll som rimligt. Den faktiska siffran för en presterande man är en helt annan. Försäkringskassans algoritm tar din lön, drar av en mager självbehållsklump på 120 000 kr per år, och multiplicerar resten med ett procenttal beroende på antal barn. Sedan delas summan med 12 för att få månadsdebiteringen.

Resten är, omräknat, ditt skäl till existens.

För kvinnan är staten en proxy-man som aldrig ställer krav. För fadern är staten en indrivare som aldrig ger nåd.

Vittnesmål från ett riggat system

Här måste jag bli personlig. Jag har levt i det här maskineriet. Jag var pappan som lämnade hemmet. Jag bodde hos min mor. Jag sov i en sommarstuga.

Varför? För att skona mina barn från skrik, kaos och en destruktiv miljö. Jag var den vuxna i rummet som backade för att skapa lugn. Det var inget romantiskt val. Det var det enda

etiska valet jag såg - Tyvärr alldeles för sent - som jag skrev i förorden - Jag hade varit naiv i många år innan.

Frågade socialtjänsten varför? Aldrig. Den socialsekreterare jag mötte hade en mental algoritm som inte tillät en annan tolkning än att pappan var problemet. I deras värld fanns ett färdigprogrammerat narrativ:

"Han flyr sitt ansvar." "Han är en dålig far." "Mamman är offret."

Min läsning av det jag mötte: systemet frågar aldrig om orsaken. Det tittar bara på resultatet genom ett feminiserat filter. Om mamman *upplever* oro, räcker det för att radera pappans faktiska närvaro. Det är inte juridik i klassisk mening - det är emotionell myndighetsutövning klädd i juridisk språkdirkt.

Jag säger inte att alla socialsekreterare arbetar så. Jag säger att de jag mötte gjorde det, och att jag i efterhand har talat med tillräckligt många män med samma erfarenhet för att inte längre kalla mönstret anekdotiskt. Med handen på hjärtat fanns det en socialsekreterare jag är helt säker på såg igenom det och hade hjärtat på rätt ställe - Evelyn.

Matematiken bakom myten

Vi får ofta höra att vi lever i ett patriarkat, men skattekonorna berättar en annan historia.

Sveriges Kvinnoorganisationer publicerade 2023 en rapport som visar att **män får tillbaka 26,5 miljarder kronor mer än kvinnor på skatten varje år** genom olika avdrag. Det är logisk konsekvens av att de betalat in mer från början - 83 procent av det kapital som tas ut via 3:12-reglerna går till män, vilket förutsätter att män byggt det kapitalet genom företagande och arbete först. Antalet män som betalar statlig inkomstskatt har minskat med 243 000 sedan år 2000, medan antalet kvinnor som betalar statlig inkomstskatt ökat med 25 000 - inte för att män slutat arbeta utan för att skattegränserna förändrats.

Samtidigt nyttjar kvinnor cirka 20 procent mer välfärdstjänster under sin livstid än män, enligt samma rapport. Bland annat eftersom kvinnor föder barn - vilket är samhällsekonomiskt nödvändigt och rimligt - men även av andra skäl som inte alltid lika lätt kan motiveras.

Sammantaget: män är som grupp **nettobetalande** till välfärdsstaten. Kvinnor är som grupp **nettomottagare**. Detta är inte manofär-statistik. Det är publicerat i en rapport från en feministisk organisation som använder siffrorna för att argumentera för **mer omfördelning till kvinnor** - inte mindre. Att de ändå redovisar grunddata öppet är värt att notera.

Det är männen som finansierar den statliga infrastruktur som gör det möjligt för kvinnor att säga att de *"inte behöver män"*. Slutsatsen man drar av siffrorna är öppen för debatt. Att

siffrorna är vad de är - är inte det.

Manosfärens råd

Manosfärens främsta råd till en ung man som överväger giftermål är inte komplicerat. Det består av tre ord:

*"Gör det **INTE**."*

Rådet är inte föraktfullt. Det är försiktigt. Det bygger på den statistik vi just gått igenom plus några ytterligare obekväma siffror: mer än hälften av alla västerländska äktenskap slutar i skilsmässa, kvinnor initierar majoriteten av dessa, och den ekonomiska och juridiska efterspelet faller systematiskt hårdare på mannen. Att gå in i ett sådant kontrakt med ögonen öppna kräver antingen mod eller dumhet. Manosfären drar slutsatsen att det oftare är det senare än det förra.

Här måste jag som kristen säga att jag inte fullt ut delar deras råd. Och jag måste vara klar över **varför** jag inte gör det - Det är inte för att jag tror manosfären har fel om systemet. De har rätt om systemet. Min skiljelinje ligger någon annanstans.

För mig är äktenskapet inte primärt ett civilrättsligt kontrakt med staten. Det är ett sakrament inför Gud - ett löfte två människor avlägger inför något större än sig själva och något större än lagstiftningen i det land de råkar bo i. Det kontraktet har en annan auktoritet, och det skapar förpliktelser som inte

kan upplösas av att den ena parten *"bittar sig själv"* eller söker något bättre. Ett löfte är ett löfte. Inför Gud betyder det något oavsett vad civildomstolen säger.

Samtidigt - och detta är centralt - **det kontraktet involverade aldrig staten som indrivare**. Gud krävde inte att en man skulle finansiera den kvinna som bröt sina löften till honom och tog hans barn med sig. Det är en modern uppfinning, inte ett bibliskt påbud. När jag som kristen håller äktenskapet heligt är det inte samma sak som att jag accepterar den nuvarande svenska familjerätten som en legitim utvidgning av det heliga. Det är två olika kontrakt med två olika auktoriteter, och det ena förpliktar mig inte till det andra.

Min tro håller mig i mitt löfte. Den håller mig inte i en orättfärdig juridisk struktur som byggts ovanpå löftet av människor som varken förstår eller respekterar det.

För den man som läser detta och **inte** delar min tro: jag förstår om manosfärens råd känns betydligt mer rationellt än mitt. Om du inte tror på Gud, om äktenskapet för dig är ett rent civilrättsligt kontrakt mellan dig och staten - då finns det helt ärligt inte en enda anledning att inte skydda dina tillgångar med alla lagliga medel. Statistiken är på manosfärens sida, inte på statens eller kvinnornas.

Det är där manosfärens råd och mitt går isär. Inte i analysen av

vad systemet är. I analysen av vad äktenskapet i grunden är.

Att sluta subventionera splittring

Vi ska självklart hjälpa änkor, offer för faktiskt våld och barn i nöd. Det är inte föremål för diskussion. Men vi måste sluta subventionera *"självförverkligande"* på barnens bekostnad.

För att rädda systemet i längden krävs en riktningsförändring. Detta är inte morgondagens reformpaket - det är riktningen mot vilken systemet måste röra sig om det ska överleva ett annat halvsekel:

1. Delad vårdnad som absolut standard. Inga fler subjektiva *"upplevelser"* som grund för umgängesbegränsning utan polisiär dokumentation. Båda föräldrarna börjar på samma rättsliga golv.

2. Ekonomiskt ansvar följer faktisk tid. Om pappan har barnen 50% upphör underhållsstöd och bostadsbidrag på den grunden direkt. Inga mer dubbla standarder.

3. Konsekvenser för falska anklagelser. Falsk angivelse är redan straffbart enligt 15 kap 6§ brottsbalken - men i vårdnadsärenden får sådana sällan följder. När påståenden om våld inte kan styrkas och visar sig instrumentella i en vårdnadstvist, måste konsekvenser komma. Annars förblir rättsväsendet ett strategiskt verktyg utan motvikt.

4. Faderskapstest vid födseln som standard. Inte som

misstänkliggörande av enskild kvinna, utan som administrativ rutin för **alla**. När det är universellt är det ingen anklagelse - det är dokumentation. Sanningen ska aldrig vara valbar för den ena föräldern men obligatorisk för den andra.

Avslutning

Staten är en kall, ansiktslös försörjare. Den kan betala hyran. Den kan aldrig lära en son att bli man, eller en dotter vad hon ska leta efter i en partner.

Till er ensamstående mödrar som verkligen kämpar - som lämnade en farlig man, som bär barnen själva utan att ha valt det: jag ser er. Det här kapitlet är inte skrivet om er. Det är skrivet om systemet som behandlar er likadant som dem som lämnade ett fungerande hem för en känsla. Att förväxla dessa två, tjänar varken er eller barnen.

Till mannen som läser detta: sluta finansiera din egen undergång. Innan du ens överväger att bilda familj i det här systemet, måste du förstå vilken ekonomisk och juridisk snara du sticker huvudet i. Det är dags att vi kräver ett kontrakt som bygger på sanning, ansvar och biologi - inte på skattesubventionerade illusioner.

Kapitel 34 – Kvinnan i detta: vem lyssnar hon på?

Ekokammaren som raderade förnuftet

”När staten tog över rollen som försörjare, blev det också staten och dess digitala megafoner som formade kvinnans världsbild”

Gudrun Schyman var bara början - TikTok är den logiska fortsättningen. Frågan vi måste ställa oss är: var hämtar dagens unga kvinna sin vägledning? Svaret är skrämmande: från ett system designat för att maximera känslor och minimera ansvar.

Den mentala masspsykosen

En timme i kvinnors rådgivningskanaler på TikTok kan kännas som ett mentalt fältsjukhus utan sjukvårdare. Liknelsen är hård - Jag är fullt medveten om det, tyvärr är den lika beskrivande för vad vi hittar här.

Ett mönster som återkommer i manofärens analys är ironin i vilka som talar högst. Här hittar vi *” dejtingcoacher ”* och sk

"femininity experts" - där den gemensamma nämnaren ofta verkar vara att de själva saknar man, barn eller stabila relationer - men som ändå av någon outgrundlig anledning känner att de är rätt kvinnor för att dela ut tvärsäkra råd om livsval de själva aldrig lyckats navigera och än mindre behålla för mer än någon natt.

De själva kallar det styrka eller empowerment. Inom manosfären ses dessa videos som humor på absolut högsta nivå. Dessa klipp uppvisar i det närmaste ett sektliknande beteende där likes och tröst har ersatt sanningen. Många kvinnor har bytt ut mormors beprövade livsvisdom mot influencers som talar till deras bekräftelsebehov, men aldrig till deras förnuft. Råden från dessa "experter" verkar vara - Nöj dig inte...fortsätt leta, det **är** det kokande vattnets fel om du bränner dig när du stoppar ner handen. Förr eller senare kommer du hitta det kokande vattnet som inte är varmt.

Det mest skrämmande är den totala avsaknaden av självreflektion. Ställ dig frågan: om en kvinna har varit med om fem, tio eller femtio förhållanden och i alla dessa har hon varit offret? Om alla män hon mött har varit narcissister, psykopater och lögnare medan hon själv förblev en ofelbar ängel?

De män jag känner och de röster jag följer i manosfären backar oftast hem och analyserar: *"Vad gjorde jag för fel? Varför valde jag den typen igen? Behöver jag ändra mitt beteende? Är min*

vetting dålig?" Men i denna digitala masspsykos existerar inte det alternativet. Om alla män hon mött varit narcissister, då bör hon åtminstone ställa sig frågan om hon själv är något slags konstant i ekvationen. Min läsning är hård - den enda konsekventa gemensamma nämnaren i alla hennes misslyckade förhållanden är hon själv. Det är kanske inte alltid hela sanningen, men det är **alltid** en del av den.

Mottot verkar vara: *"Om jag hör det jag vill höra tillräckligt många gånger, så kanske det blir sant."* Det mest ironiska är att det är just dessa videor från kvinnorna själva som utgör råmaterialet för manofärens egna klipp. Som tidigare nämnt, man spelar helt enkelt upp kvinnorna ofiltrerat, visar vad de faktiskt säger och analyserar dem i realtid. Det avskräcker och upplyser väldigt många män om varför *"vetting"* - som vi kommer till i nästa kapitel - är livsavgörande inför valet av partner. Om hon inte äger sitt förflutna, kommer hon garanterat att sänka din framtid.

Mötet med verkligheten: En logisk krock

Förr eller senare kommer verkligheten ikapp. När män drar sig ur - när de slutar svara, slutar betala eller bara väljer att gå sin egen väg - uppstår en krock i hennes uppfattning om verkligheten.

Många män inom manofären vittnar om samma sak: istället för

att reflektera över sitt eget agerande går kvinnan ofta djupare ner i försvarställning. Där logiken fallerar tar istället skambeläggandet vid. Etiketterna klistras på omedelbart: omanlig, snål, osäker, rädd, kvinnohat. Men detta skambeläggande har helt slutat fungera på en växande skara män, speciellt unga män. Männen har lärt sig att läsa källkoden till manipulationen bakom språket.

Språket de lärt sig – Avkodat

Innan jag visar tabellen vill jag säga något viktigt om vad den **är** och vad den **inte är**.

Tabellen är inte en universell sanning. Inte alla kvinnor som säger *"du är osäker"* försöker dölja sin egen historia. Inte alla män som svarar med självsäkerhet är faktiskt självsäkra. Verkligheten är mer nyanserad än någon tabell kan fånga, den skiljer såklart från situation till situation och från relation till relation.

Men något måste sägas om **fraserna själva**, oberoende av vilken kvinna som uttalar dem.

"Du är osäker." *"Du är kontrollerande."* *"Du är rädd för starka kvinnor."* *"Du har en skör maskulinitet."*

Lägg märke till strukturen. Detta är inte observationer. Det är **etiketter**. Det är diagnoser ställda av någon som inte är psykolog, till en man som inte bett om att få diagnosen.

Etiketten hon ger baseras på beteenden som tolkas uteslutande genom hennes filter, inte hans verklighet. "***Vem är du att avgöra vad jag är till att börja med?***" är en fullt rimlig första fråga. En vuxen partner som vill lösa ett problem letar inte efter etikett-skopan. Hon säger "*jag känner mig X när du gör Y, kan vi prata om det?*" Skillnaden mellan de två är skillnaden mellan en **dialog** och en **dom**.

När någon letar efter etiketter är samtalet redan över. Det är inte längre en diskussion mellan två vuxna. Det är en moralisk dom från någon som redan har bestämt sig.

Det är detta som ger tabellen nedan dess verkliga värde. Den är inte ett facit över vilka motiv kvinnan **har**. Den är mer ett **diagnostiskt verktyg** för att direkt känna igen ett kommunikationsmönster som signalerar något viktigare: hon har gått från att vilja förstå dig till att vilja **definiera** dig. Och när det skiftet skett - oavsett när och med vilket motiv - är det en röd flagga som bör tas på största allvar.

Manosfären har kartlagt de vanligaste fraserna och försökt översätta dem. Inte som en Bibel. Utan som arbetsverktyg. I kombination med andra röda flaggor blir dessa översättningar ett tidigt varningssystem. Slutpoängen är att om någon av dessa fraser börjar dyka upp i din relation, är det dags att vakna.

Här är manosfärens filter:

Vad hon säger	Vad manoscären läser in	Red Pill-mannens svar
<i>"Du är osäker."</i>	Dolt hot, för att få sin vilja igenom. Du förväntas böja dig för att bevisa.	Jag är så säker att jag hellre är ensam än bygger med en kvinna utan integritet.
<i>"Du är rädd för starka kvinnor."</i>	Jag är maskulin och arrogant - jag kallar det styrka.	Nej. Jag söker femininitet, och är bara helt ointresserad.
<i>"Du vill bara kontrollera mig."</i>	Jag vägrar följa något annat än mina egna impulser.	Jag söker inte kontroll. Jag har krav. Om de inte passar, är dörren där.
<i>"Du har en skör maskulinitet."</i>	Du har gränser som jag inte kan kliva över - det irriterar mig.	Du har rätt - låt mig öva lite på att förstärka den - Hej då.
<i>"Du behöver jobba på dig själv."</i>	Du har slutat vara en nyttig idiot - jag vill att du lyder igen.	Jag har jobbat på mig själv. Det är därför jag ser igenom detta.
<i>"Jag är en High Value Woman."</i>	Jag har dyra vanor men erbjuder inget lugn eller lojalitet.	Ditt värde bestäms av vad du tillför, inte din egna prislapp.

<i>"Det är bara en kompis."</i>	Jag gillar bekräftelsen han ger mig och håller dörren öppen.	Vad gulligt, jag tycker ni ska fördjupa er vänskap, jag avlägsnar mig.
<i>"Du kan inte hantera min erfarenhet."</i>	Jag har levt promiskuöst och hoppas att du är naiv nog att ignorera det.	Dina erfarenheter är ett mönster. Mönster upprepas - Pass.
<i>"Alla mina ex var narcissister."</i>	Jag tar aldrig ansvar för min egna del i något.	Den enda konstanten i alla dina misslyckade relationer är du själv. Pass.

Tabellens viktigaste användning är som sagt inte att leverera de exakta svaren. Det är att **se manus**et för det manofären pekar på som kvinnornas manipulation. När du har sett samma fraser tillräckligt många gånger förlorar de sin makt över dig - oavsett om motivanalysen stämmer perfekt i varje enskilt fall eller inte. Du kan lämna den naiva rollen som mottagare och istället skratta åt det för vad det faktiskt är.

Sjukdomsinsikten: Siffrorna ljuger inte

Vi hör ofta om den *"manliga ensamhetsepidemin"* speciellt från kvinnorna själva. Men faktum är att männen inte är de som

gråter på sociala medier över sin situation. När man tittar på rådatan är det heller inte männen som leder marschen mot psykisk ohälsa, utan det är kvinnorna själva.

Antidepressiva. Nästan dubbelt så många kvinnor som män hämtar ut antidepressiva läkemedel i Sverige (Socialstyrelsen).

Unga flickor. Förskrivningen till flickor 15-19 år har nästan fördubblats under det senaste decenniet (Socialstyrelsen).

Sjukskrivningar. Försäkringskassan rapporterar att kvinnor utgör 65 % av alla pågående sjukfall, och stod för hela 79 % av ökningen av stressrelaterade sjukskrivningar mellan 2019 och 2023. Kvinnor löper mer än dubbelt så hög risk för stressrelaterad psykisk ohälsa som män.

Etablissemangen klumpar ihop och kallar hela manoscenen *"toxic"* av flera skäl - Deras uppgift blir enkel i en stor rörelse (spegel) finns såklart extremister som säkerligen förtjänar etiketten. Men min läsning är att den dominerande anledningen till svartmålningen är just det du läst ovan: manoscenen gör män oberoende av kvinnans manipulation. Allt kokar i slutändan ner till den slutgiltiga frågan: vem betalar?

Slutsats: Skrattet som dödar skam

Manipulation fungerar bara så länge offret inte ser den. Den moderna kvinnan har glömt bort en grundläggande maktbalans

som manofären och delar av evolutionspsykologin pekar på - en balans som det moderna västerländska samhället gjort allt för att försöka sudda ut:

Här kommer Red Pills hårdaste och mest utstuderat cyniska slutsats av denna maktbalans. Kalla den omoralisk om du vill - jag tänker inte argumentera emot själva etiketten eller moralen. Men slutsatsen lyder ungefär så här:

"Bygg dig själv. Bli den man kvinnor söker. Du kommer få sex, massor av sex. Du behöver inte ens binda dig långsiktigt. Det delas numera ut helt kostnadsfritt."

Eller, i Red Pills egen mer brutala formulering:

"Why buy the cow, when the milk is free?"

Uttrycket är inte ens deras eget. Det är ett gammalt amerikanskt ordspråk från 1950-talet, ursprungligen formulerat som en **varning till unga kvinnor** - ge inte bort din mjölk gratis, för då går du miste om ko-affären. Red Pill har plockat upp samma uttryck och vänt det 180 grader: från varning till kvinnan, till observation från mannen. Den traditionella visdomen som kulturen själv övergav används nu som vapen mot kulturen som övergav den.

Det är ett kallt råd. Men det vilar på en observation som inte är

osann. Den moderna kvinnan ger frivilligt och utan villkor det som tidigare var hennes starkaste förhandlingsposition. Sex utan commitment är inte längre undantag - det har blivit norm. Och det är inte mannen som har gjort det till norm. Det är kvinnorna själva som har gått med på spelet, ofta med uttryckligt stöd från en kultur som kallat det "*frigörelse*".

Marknadens grundlag är obeveklig: när utbudet av en vara ökar, faller priset. När sex blivit gratis tillgängligt, har priset på commitment **stigit**, inte sjunkit. Den man som idag erbjuder långsiktigt åtagande gör det medvetet om att han ger bort något betydligt värdefullare än hon ger honom tillbaka. Logiken blir därför att allt färre män gör det.

Jag vill vara helt klar här: Kvinnor har precis samma rätt som män att välja sina sexuella partners och leva sitt liv. Det är inte poängen. Poängen är att kvinnorna kollektivt har devalverat sin egen växelkurs - och sedan undrar varför valutan inte längre köper det den köpte förr.

Sociologen Mark Regnerus har dokumenterat detta i sin bok *Cheap Sex* (Oxford 2017). Han visar samma sak från akademiskt håll som manofären observerar från gatan: när sex blir billigt, blir äktenskap mer värdefullt.

Det här är inte mitt råd. Min position som kristen är annorlunda - jag tror på kontraktet inför Gud och har försökt leva det. Men för den man som inte delar tron, är Red Pills

slutsats logiskt sammanhängande. Du kan kalla den cynisk. Du kan kalla den omoralisk. Vad du inte kan kalla den, är ologisk.

Med det sagt, kan jag inte annat än **varna** andra kristna män för kvinnor som aktivt fiskar just i dessa kristna vatten efter de ”lekt färdigt och känner att väggen närmar sig” - Var rejält vaksam, läs kapitlet om toffeln igen...Känner du igen dig? Blir du glad över en kvinnas plötsliga uppmärksamhet?...Be Gud om styrka - Hon ser dig sannolikt inte på det sättet du vill tro och du löper en hög risk att bli mannen hon ”nöjer sig med” och slutligen straffar för alla de män före dig, hon egentligen ville ha, men som inte ville ha henne. - Manosfärens uttryck för detta - Alfa änkan.

Slutpoäng

Männen har börjat skratta - inte av hat, utan ett genuint skratt som bottnar i att lögnerna har blivit så genomskinliga. Och just det skattet är det mest kraftfulla vapnet som finns. Det dödar varje försök till skam.

Kvinnan är självklart fri att lyssna på vem hon vill på TikTok, precis som vi män har rätt att informera varandra om vad vi ser genom våra egna kanaler.

Verkligheten och sanningen kommer alltid att ha sista ordet.

Kapitel 35 – Röda flaggor: när kärlek blir ett minfält

”Vetting är inte en engångshändelse; det är en livsstil. Du letar inte efter småfel för att vara elak; du letar efter sprickor i fundamentet”

Detta kapitel är inte vetenskap. Inga siffror förankrade i forskning, inga flaggor som nödvändigtvis går att fastställa inom klinisk psykologi. Det är manosfärens samlade fältobservationer — och mina egna. Råd från män till män, byggda på mönster som tusentals havererade förhållanden lärt oss att känna igen. Läs det som en bygghandbok skriven av besiktningsmän, inte som en avhandling.

Jag är tacksam över att jag inte är ung idag. Enligt den samlade fältobservationen från manosfären — män som valt att se verkligheten som den är — är det idag undantaget snarare än regeln att hitta en kvinna värd att bygga ett liv med. Rätt eller fel är upp till läsaren att avgöra, men mitt motto till dig är enkelt: better safe than sorry.

I dagens dejtingklimat måste du lära dig att sortera kallt. Att välja

rätt partner handlar inte längre om romantik — det handlar om ren överlevnad. Se det som en besiktning inför ett husköp. Du går inte in och skriver kontrakt utan att undersöka grunden. Du knackar i väggarna. Du tittar efter fukt. Du bryr dig inte om att tapeten är ny — du bryr dig om vad som finns bakom den.

Narcissismen i ny förpackning

Många av den moderna kvinnans så kallade "styrkor" är i själva verket narcissistiska beteenden som marknadsförts som styrka. Det som tidigare beskrivits som omoget eller självupptaget kallas idag empowerment.

- **Bekräftelsejakt:** "Egentid" som i själva verket är en digital jakt på dopamin från främlingar. Mobilen i handen från morgon till kväll, scrollandet, selfies, Stories. Det är inte mental hälsa. Det är beroende.
- **Brist på självrannsakan:** "Du får mig att må så här" — hon är det eviga offret, du är den ständiga orsaken. Hon har aldrig fel. Hon har alltid en förklaring. Allt som går snett kan spåras till någon annan. Hon själv kan omöjligtvis vara orsaken till sin egen situation.
- **Skiftande moral:** Principer ändras beroende på vad som gynnar hennes känsloliv för stunden. Det som var fel igår är okej idag — för det passar henne nu.

- **Krav utan motprestation:** Hon vill ha det bästa, ger det medelmåttiga, och blir kränkt när du påpekar det.

Ovanstående är inte personlighet. Det är en **mall**. Och den mallen har miljontals exemplar i omlopp i västvärlden.

Nivå 1: De synliga signalerna - Ytan

Det här är rök, men det brinner inte i gardinerna än. Här drar du åt säkerhetsbältet och observerar noggrant.

- **Mental graffiti** (tatueringar och piercingar i mängd):
Ett rop på uppmärksamhet maskerat som "självständighet". Kroppen är templet. Hon har dekorerat det som ett kollegieblock.
- **Ensamstående mamma:** En röd zon i den rödpillrade riskkalkylen. Varför är pappan ute ur bilden? Säkerställ det. Och var fullt klar med en sak: enligt hennes egen berättelse är hon alltid det självklara offret. Han var pappa till hennes barn — kunde hon föda hans barn, säger det också något om henne.
- **Inga kvinnliga vänner:** "Tjejer är så dramatiska."
Översättning: hon har bränt alla broar, med dem som läser henne bättre än du som man gör.
- **TikTok-hjärna:** Mental ålder fastfrusen i jakten på

nästa like. Hon talar i klipp, samt har ett uppmärksamhets spann lika kort som plattformen hon är beroende av.

- **Plast:** Den filtrerade rösten. Filter för kamera. Den uppblåsta munnen. Det överdrivna sminket. Sociala-media-modus påslaget även när inga kameror är på. Frågan är inte om hon är vacker — frågan är om hon är *närvarande*.
- **OnlyFans, sugar-konton, "modeling":** Finns det? - Du behöver inte Nivå 2 - **Spring**

Nivå 2: Systemfelen (Masken börjar glida - ta på dig löparskorna)

Här testas dina principer. Om du stannar här, har du aktivt valt att ignorera varningarna.

- **"Tomten är far till alla barnen"-syndromet:** Flera fäder, olika berättelser, samma offerroll i alla. Du väljer här om du vill vara en statist i en tragikomedi.
- **Gaslighting och den dolda valutan:** Hon börjar skriva om sanningen. "*Det sa jag aldrig.*" "*Du minns fel.*" Sex används som belöning och straff. Du blir testad mot ett ledarskap hon ändå inte tänker erkänna när du

når det.

- **Avundsjuka och nedvärdering:** Om hon tävlar mot dig eller punkterar din glädje med nålstick, är hon inte en andrepilot — hon är en rival. Du känner det i magen. Ljug inte för dig själv.
- **Kaos som livsluft:** Hon skapar drama för att känna spänning. För en man är frid den viktigaste komponenten för att kunna bygga. För henne är frid tristess. Det finns ingen ekvation där du bygger utan att hon river ner.
- **Mansfientlighet i grunden:** Hon talar om män i klump som "fuckboys", "barn", "patetiska". Hon menar inte dig — påstår hon. Du är "en av de få bra". Lyssna noga: en kvinna som inte respekterar män i kollektivet kommer förr eller senare inte att respektera *dig*.
- **Feminist till botten:** Inte definitionsmässigt — i praktiken. Förvänta dig att varje konflikt blir en könskampfråga. Förvänta dig att hennes lojalitet ligger hos en ideologi, inte hos dig och det du försöker bygga.

Nivå 3: Det fullskaliga haveriet (Ägandeskap)

Här har hon slutat låtsas. Hon tror att hon äger dig —

emotionellt eller juridiskt.

- **Isolering:** Hon försöker skära av dina band till vänner och familj genom sockersöta fraser som *"jag vill bara värna om vår frid"*. En person som vill ditt väl vill inte se dig ensam. En person som vill äga dig vill det.
- **Total projektion:** Allt som går fel i hennes liv är ditt fel. Hennes karriär. Hennes vänskaper. Hennes humör. Hennes kropp. Du är ansvarig för väder och vind.
- **Offerkostymen som uniform:** Inget, är någonsin hennes fel - Allt, beror på någon annan - Hon? Perfekt.
- **Hot som verktyg:** Hot om uppbrott, om att ta barnen, om att ringa polis, om att förstöra dig socialt. Detta är inte en partner, det är en sjuk människa oavsett kön.

Hur du vettar — tid, uppmärksamhet och sunt förnuft

Vetting är inte ett samtal vid första dejten. Det är inte en lista du bockar av över en helg. Det är observation under stress — och stress kommer inte på beställning. Den kommer när livet sparkar henne i magen och du står bredvid och ser hur hon reagerar. Det

är därför vetting kräver lika mycket disciplin som tålmod.

Du kan inte feel-good-debugga ett system. Du måste köra det under last. Hur är hon när planet är försenat? När fakturan kommer? När hennes mamma ringer? När en servitör gör fel? När du säger nej? Det är där koden visar sig — inte i den putsade demoversionen hon presenterar för dig de första månaderna - det är smink.

Du **har tre verktyg:**

1. Språket. Som jag visade i kapitlet om kvinnornas språk: när hon når efter etiketter — *"du är osäker"*, *"du är kontrollerande"*, *"du har skör maskulinitet"* — är samtalet redan över. Hon har gått från att vilja förstå dig till att vilja definiera dig. När hon talar som TikTok-klipp och plast-tonläge är hennes hjärna utthyrd till en algoritm. Pratar hon illa om män som kollektiv - Bryt - **Direkt.** (Kan bara bero på två saker - hon själv har valt ett antal dåliga män före dig och är arg för att de inte ville ha henne...eller, hon är förgiftad av en ideologi som ser dig som en fiende)

2. Tid. Hon kan inte fejka tolv månader. Hon kan inte fejka det första bråket. Hon kan inte fejka hur hon behandlar din mor, din svaga stund, eller en hund som skäller fel. Tid är ditt enda verkligt opåverkbara verktyg. Skynda inte. Den som pressar dig till snabba beslut har en anledning till det — och den anledningen är aldrig till din fördel. Pressar hon tidigt för att

skaffa saker som "binder" - hund, katt, etc...Stå emot - Det behöver inte betyda att hon utstuderat vill låsa dig, men kan absolut göra det.

3. Sunt förnuft. Det enklaste, det svåraste. Är hon förstörd av sociala media? Är tonen plast, sminket en mask, filtren i kameran ett heltidsprojekt? Klarar hon en normal dialog utan att producera klipp? Är hon feminist i grunden? Har hon en negativ syn på män överlag? Har hon en relation med sin far — eller är han "toxisk" enligt hennes egen ofelbara bedömning? Beter hon sig som en prinsessa, ställer krav som om världen är skyldig att servera henne önskemål på ett silverfat? Lyssnar hon, eller väntar hon bara på sin tur att tala?

Sunt förnuft har blivit ovanligt nog för att kallas en superkraft. Använd din.

Den gyllene koden – Gröna flaggor

Om de röda flaggorna är varningslampor, är de gröna flaggorna ritningarna på en stabil arkitektur. Det här är vad du letar efter — inte vad du hoppas hitta efter att hon "vuxit".

Parameter **Den gröna koden**
eter **(Stabil Kernel)**

Logik

Ansvar Kan säga: "Jag hade fel,
sfullhet förlåt." Försöker inte
t gaslighta.

En människa som tar
ansvar går att bygga med.

Auktoritet	Respekterar sin far (om han är en bra man). Förstår hierarkier.	Kan hon respektera den förste mannen, kan hon respektera dig.
Gud / Tro	Delar din källa till sanning. Accepterar ordningen för beslut.	Systemintegration: ni opererar som en enhet under samma lag.
Stabilitet	Skapar frid i rummet. Humöret styrs inte av algoritmer.	Infrastruktur: frid i hemmet krävs för din kallelse i världen.
Diskretion	Behöver inte bekräftelse från tusentals främlingar.	Värderar det privata; säljer inte ut dig för likes.
Omvårdnad	Vill vara energin som driver dina mål framåt.	Hon är din andrepilot, inte en passagerare.
Femininitet	Mjuk där hon ska vara mjuk; stark i sin egen domän.	Komplement, inte konkurrent. Inte en kopia av dig.
Konfliktant	Kan skilja på sak och person. Tappar inte fattningen.	Tecken på en stabil kernel under last.

Märk: ingen kvinna är allt detta från dag ett. Men kerneln ska vara igenkännbar redan i grunden. Fundamentet, inte fasaden.

Teknisk skuld

I programmering talar vi om teknisk skuld — snabba lösningar

idag som gör systemet omöjligt att underhålla imorgon. Att välja fel kvinna är den ultimata tekniska skulden.

Logiken är enkel. Det är bättre att köra ett stabilt singelsystem (Status: Standalone) än att vara sammankopplad med en nod som sprider virus i din kärna. Ett havererat livsbygge kostar mer i energi, tid och pengar än tio år i ensamhet någonsin gör.

Sänk aldrig din standard — för att använda kvinnornas eget favorituttryck från deras TikTok klipp. Om du inte hittar ren data, byt databas. Byt miljö. Lämna staden, lämna landet om så krävs. Du är ingen lokal aktör. Du är en man, och världen är öppen.

Etikett-hantering

Jag kan redan höra kritiken: *du vet inte vad dessa kvinnor varit med om. Det är dåliga män som gjort dem så här. De är i grunden underbara små oskyldiga varelser, skadade av onda och hemska män.*

Är det så? Eller är det kvinnornas eget fria val av just denna typ av män som fått just den effekten?

Nej, det är inte samma sak. Om jag bränner mig en gång genom att stoppa ner handen i kokande vatten, lär jag mig en läxa. Är jag totalt förvirrad — i avsaknad av bättre uttryck — så skyller jag på att det kokande vattnet är varmt, när jag för hundrade

gången stoppar ner handen i ett nytt försök.

Vissa kommer fokusera på att mina ord är "elaka" för att slippa bemöta att texten är logisk. När någon skriker "avhumanisering" för att jag kräver ordning och krav i mitt eget hem, biter det inte speciellt hårt.

Inom psykiatrin talar man om Kluster-B-personligheter: en grupp som präglas av extrem dramatik, oberäknelighet, och där offerkoftan och manipulation ofta används som taktik och vapen. Tack, men nej tack.

Du är ingen reparatör

Ta med dig detta: du är inte skyldig någon NÅGOT. Du kan inte — inte ens om du vill — reparera det som tidigare gått sönder. Se till dig själv först och alltid. Det finns en anledning till att de på flygplanen säger *"sätt på din egen syrgasmask först"*. Du kan inte hjälpa någon annan om du själv går under i processen.

Du är en man som söker en kvinna. Om hon inte uppfyller specifikationen, är hon inte din kvinna. Hon är någon annans utmaning, eller sin egens.

Frid. Sinnesro. Bygg dig själv. Var ärlig mot dig själv.

En sista men viktig sak

Om det är sex som gör att du är villig att bortse från alla

ovanstående flaggor — fråga dig själv: är det så viktigt? Jag vet att det är det för många. Snälla du: du behöver inte resa långt för att lagligt kunna betala för det, om det nu är det som lockar och du inte kan få det naturligt.

Kärlek kan du aldrig köpa. Respekt kan du heller inte köpa. Sex kan du, däremot köpa. Och även om jag på inget sätt uppmanar till det — var i så fall ärlig mot dig själv. Betala för det du vill ha, och undvik bomben som kommer förgöra dig hemma och ändå inte ge dig sex på lång sikt.

Kapitel 36 – Vi kan, inte ni

När ideologin möter fysikens lagar

*Vi kan ha åsikter om jämlikhet, men vi kan inte ha åsikter om
biologi. Naturen och historien är ointresserade av din ideologi när
verkligheten knackar på dörren.*

Jag säger det öppet, som man och som logiker: vi män har en plikt. En plikt att skydda, försvara och bära när det behövs. Men för att denna plikt ska vara meningsfull krävs ärlighet. Om vi ska kunna bygga något stabilt måste vi våga säga det som är förbjudet: ni kan inte göra allt vi kan. Det är inte en förolämpning. Det är en teknisk specifikation av mänsklig biologi.

Låt mig vara tydlig från början: detta kapitel är inte skrivet till de många kvinnor — och i stort sett alla män — som redan vet detta i ryggraden. Det vore lågt, riktigt lågt, att kasta exemplen nedan i ansiktet på er. Varför? Ni vet det redan.

Jag är ute efter en specifik publik: de som med torr min — i avsaknad av bättre uttryck för en svagbegåvad ideologi — fortfarande hävdar att det enda som skiljer män från kvinnor är könsorganet. Inget annat. Kvinnor kan allt män kan, män kan

allt kvinnor kan, *that's it*.

Nej. Ni anar inte hur fel ni har — i sak, i biologi, i fysik, i historia. Skillnaden är enorm. Och resten av kapitlet ägnas åt att visa varför.

Feminismens "Crash Test"

Låt oss bryta ner den moderna feminismen som har byggt sitt narrativ på idén om den totala, gränslösa självständigheten. Som programmerare ser jag ett allvarligt logikfel i koden: man vill ha äran för styrkan, men man vägrar bära kostnaden för svagheten.

När verkligheten väl biter till — när rören springer läck, när hotet står på gatan eller när krisen är ett faktum — då ropar samma röster på mannen. Röster i manoscifären har helt enkelt slutat acceptera denna "on-demand-ridderlighet". Man kan inte deklarerat krig mot männen på måndag och förvänta sig att de ska agera livvakter på tisdag. Du kan inte radera det maskulina skyddsvärdet och samtidigt förvänta dig att försäkringen ska gälla när huset brinner.

Sportens brutala debug: U15-faktorn

Inom idrotten ser vi dubbelmoralen i sin mest mätbara form. Man kräver "lika lön", men marknaden är lojal mot prestation, inte mot aktivism. Marknaden betalar för den bästa produkten,

och här är fysikens lagar obönhörliga.

Statistiken som ideologerna hatar:

- **2016:** Australiens damlandslag i fotboll (Matildas), då **rankade #5 av FIFA**, förlorade mot Newcastle Jets U15-lag (pojkar under 15 år) med **7–0**.
- **2017:** USA:s damlandslag, regerande världsmästare efter VM-guldet 2015, förlorade mot FC Dallas U15-akademilag med **5–2**.

Och här blir det verkligen intressant. Carli Lloyd — en av världshistoriens mest dekorerade kvinnliga fotbollsspelare, två VM-guld, 134 mål för USA — bekräftade förlusten år 2023 med följande ord:

"They should beat us. Bigger, stronger, faster! Boys always gave us a run for our money! It was great prep."

Världens kanske bästa kvinnliga fotbollsspelare säger alltså rakt ut: **de borde slå oss. Större, starkare, snabbare**. Det är inte manosfären som påstår det. Det är USWNT:s egen stjärna som erkänner det.

Visst, båda matcherna var träningsmatcher. Inget av lagen gick ut för att maxa resultatet. Men ett världstopp-5-lag förlorar inte 7–0 mot 15-åringar i någon kontext om det inte finns en grundläggande fysisk asymmetri. Och Carli Lloyd, som spelade

och förlorade, behövde inga undanflykter. Hon såg poängen rakt på.

Det handlar inte om brist på talang eller vilja. Det handlar om att 14-åriga pojkar mitt i puberteten har börjat utveckla den fysiska explosivitet, syreupptagning och muskelkraft som elitkvinnor — även de allra bästa — inte kan matcha. Det är inte träningsfråga. Det är endokrinologi. Att hävda något annat är inte idrott — det är subventionerad verklighetsflykt.

Tennisens motsvarande lärdom

Samma mönster, samma slutsats, en annan idrott. **1998 års Australian Open.** Venus och Serena Williams — två av de mest dominerande kvinnliga tennisspelare som någonsin existerat — hävdade att de kunde slå vilken manlig spelare som helst rankad utanför topp 200 på ATP.

Den tyske spelaren Karsten Braasch, då rankad #203, accepterade utmaningen. Han var 30 år gammal, beskriven av en journalist som *"en man vars träningsregim kretsade kring ett paket cigaretter och ett par flaskor iskall lager"*. Innan matchen hade han spelat en runda golf och druckit två öl.

Han slog Serena 6–1 och Venus 6–2. Back to back.

Efteråt sa Braasch: *"500 och uppåt, ingen chans"* — och menade att han avsiktligt spelat som någon rankad #600 för att hålla det

"kul". Williams-systrarna justerade omedelbart sitt påstående till "män utanför topp 350". År 2010 erkände Serena Williams öppet att hon *"aldrig skulle ha en chans mot en man rankad inom topp 100"*.

Ett världshistoriskt kvinnligt elit-par. En kedjerökare med två öl i kroppen. Det var skillnaden i fysik, inte i talang.

När verkligheten brinner

Idrott är symbolisk. Räddning är reell. När branden brinner, när hotet står i trapphuset, när någon ska bäras nedför en stege medan väggen kollapsar — då ringer ingen efter en feministteoretiker. Då ringer man brandkåren.

Och brandkåren i Sverige består av **93 procent män och 7 procent kvinnor** — inte för att kvinnor är förbjudna att söka, utan för att de fysiska kraven sorterar. Att bära en medvetlös vuxen genom rök, att svinga slangar fyllda med vatten, att klättra i utrustning som väger 25–30 kilo — fysiken är ointresserad av paritetsstatistik.

Samma princip i militära fitnessstest. Inte ens de mest jämställda institutionerna — US Marines, US Army, svenska Försvarsmakten — låtsas. De har olika fitnesskrav för män och kvinnor. När liv står på spel slutar ideologin gälla. Sorteringen sker i fysiken, inte i HR-policyn.

Den moderna lakmustestaren

Här finns ett bonusexempel som låter alla tidigare argument levereras på silverfat — av kvinnorna själva. När biologiska män efter genomgången manlig pubertet börjat tävla i kvinnoklasser har de dominerat. Lia Thomas i amerikansk simning. Laurel Hubbard i OS-tyngdlyftning. Ett växande antal MMA-, friidrotts- och cykelfall.

Det intressanta är inte att de vinner. Det intressanta är vem som protesterar mest högljutt. Det är de kvinnliga elitatleterna själva — många av dem öppna feminister i alla andra frågor — som plötsligt skriker att "biologin betyder något". Att "det inte är rättvist". Att "män är fysiskt starkare än kvinnor".

De har, i stridens hetta, levererat hela mitt argument åt mig. Man kan tycka att det inte borde behövas, men tydligen behövs det idag

Systemuppdateringen: Den nya generationens kyla

Här ser vi, enligt min läsning, den mest dramatiska förändringen. Min generation talar fortfarande om "plikt". Vi bär på en källkod som säger att vi ska skydda kvinnan oavsett vad, för att det är "hedersamt".

Min läsning är att en växande grupp Zoomers saknar all form av sentimentalitet inför det gamla kontraktet. De har vuxit upp i ett

system som öppet föraktat dem sedan förskolan. Deras logik är, så som jag uppfattar den, isande klar: ingen respekt = ingen assistans. De vägrar försvara kvinnor som kallar dem "toxiska". De vägrar bära bördor åt dem som vill ha deras resurser men föraktar deras natur.

Som jag ser det sprider sig denna kyla i takt med att fler män laddar ner samma analys, och den får effekt på alla grupper av män. På frågan om vem som har fel — den äldre generationen eller den nya — blir min syn obekväm: det är vi äldre män som har varit de "nyttiga idioterna". Vi har levt upp till vår del av ett avtal som motparten för länge sedan har eldat upp.

Slutsats: När försäkringen löper ut

Se det manliga beskyddet som en försäkring. I goda tider känns premien kanske onödig och lite "i vägen" för den totala friheten. Man intalar sig att man kan släcka elden själv med en blomspruta. Det är först när lågorna slår ut genom fönstren som man upptäcker hur katastrofalt det var att säga upp försäkringen för att spara några kronor på sitt "oberoende".

Jag håller personligen fast vid min plikt, men jag vägrar att utföra den inom ramen för en lögn. Om ni vill att männen ska stå kvar i skyttegravarna när det stormar, bör ni sluta skjuta dem i ryggen så fort det är lugnt.

Kapitel 37 – Den nya kalla fronten

När artigheten dör och sanningen segrar

"Svåra tider föder starka män. Starka män skapar goda tider.

Goda tider skapar svaga män. Svaga män skapar svåra tider."

När bedrägeriet blir synligt

I kapitel 3 analyserade vi hur tolkningsförelräde används som ett maktmedel för att kontrollera din röst. Min generation — de som fortfarande bär på resterna av ett civiliserat samtal — gör oftast en värdig reträtt. Vi konstaterar att *"det här är inte värt min tid"* och kliver åt sidan. Men låt oss vara ärliga: en värdig reträtt är fortfarande en förlust av terräng.

För den nya generationen är tiden för reträtter över. De har vuxit upp i ruinerna av detta språkliga tyranni, och de har insett en fundamental sanning: man debatterar inte med en bedragare.

Föreställ dig att du ertappar någon med handen i din plånbok. Bedragaren tittar dig rakt i ögonen, fortsätter gräva efter dina pengar och förväntar sig att du ska tåga — bara för att det vore "oartigt" att höja rösten. Det är exakt vad tolkningsförelträdet poliser gör. De stjälar sanningen mitt framför ögonen på dig och

kräver sedan en ursäkt för ditt tonläge när du påpekar stölden.

Här kommer den nya generationens logik in: att tiga inför en lögn är inte artighet. Det är en tyst acceptans av din egen utplåning.

Arvet som försvann i tystnaden

Många av dessa unga män bär på en vrede rotad i rättvisa. De betraktar hur deras arv — kulturellt, ekonomiskt och logiskt — har förskingrats av en generation fäder som var för rädda för nyspråket och skamtaktiken för att sätta en gräns.

De har sett hur Boomer-generationens män tyst accepterade att deras dygder stämplades som "toxiska". De unga männen vägrar vara nästa länk i den kedjan av kapitulation. De ser inte motståndaren som en samtalspartner, utan som en rånare. Och till en rånare ger man inga nyanserade förklaringar. Man ger honom ett iskallt skratt, demaskerar lögnen och pekar mot dörren.

Många i denna generation föraktar fullständigt de tofflor som föregick dem. Kan man klandra dem? För min del: **nej**.

Studion där samtalet dog

Ett återkommande scenario i de nya, manliga plattformarna illustrerar detta generationsskifte med kirurgisk precision.

Föreställ dig en modern äldre Boomer pappa som försvarar sin dotters promiskuitet med darrande röst. Han kallar det "frihet". Framför sig har han en ung, vältränad man som han attackerar med etablissemangets hela verktygslåda: killen är "osäker", han "borde mogna", han "måste acceptera den nya moderna kvinnan". Pappan har blivit så skicklig på att tala "kvinnligt" att han uppriktigt tror att han besitter ett moraliskt övertag.

Den unge mannen sitter tyst. Han ler — ett varmt, men överlägset leende. Man kan tydligt se att han är genuint road av pappans föreställning. När pappan väl pratat klart, levererar den unge killen en sanning som klipper syret i rummet:

"Självklart får hon leva som hon vill. Det är tacksamt för oss män; vi kan ha kul med henne utan krav. Men bygga en framtid? Aldrig. Du har gjort henne oanvändbar som partner. Din ryggradslösa uppfostran tog ifrån henne hennes framtida värde."

Och den slutgiltiga dekonstruktionen:

"Men du kanske vill gifta dig med henne själv, pappa?"

Där dog samtalet. Pappan säckade ihop i realtid. Ingen "tolerans" i världen kunde rädda honom från insikten att han har uppfostrat en prinsessa som ingen seriös man vill bygga ett hem med. Han försökte tvinga en ung fri man att foga sig under en lögn. Det gick, milt uttryckt, inte så bra.

Brandväggen mot skam

Den nya generationen har installerat en mental brandvägg. De kategoriserar alla "skamförsök" som korrupt data. - Som kod nedan

```
// Det moderna samhällets
kontrollmekanism
function processInput(argument) {
    if
    (argument.contains("Sanning")) {
        triggerShameCycle(); //
Aktivera värdegrund – tonpolis
    }
}

function triggerShameCycle() {
    throw new
    SocialOstracizationException(
        "Du är 'osäker' och
'intolerant'"
    );
}
```

För dig som inte kodar: det här är programmet som etablissemang kört mot dig. Så fort du säger något sant, aktiveras en rutin som ska få dig att skämmas. Syftet är att du ska backa för att slippa det sociala obehaget. Men den nya generationen har raderat den här koden. När programmet försöker köra `triggerShameCycle()` enligt ovan - svarar de med ett skratt. De är totalt immuna.

Innan vi går vidare — om Nick Fuentes

Innan vi går vidare måste jag säga något om Nick Fuentes.

Jag har ingen färdig åsikt om honom annat än att jag inte ställer mig bakom väldigt många av hans uttalanden. Han säger sig vara katolik, likt mig. Men i mina ögon talar inte en katolik med kärlek till Gud så som han gör. **Punkt.** Det är som att säga att man är vegetarian men älskar kött och äter det dagligen. Det är inte kompatibelt.

Är jag brutalt ärlig — och det kan jag kosta på mig i en bok som heter *Min Sanning* — så litar jag inte fullt ut på honom. Jag ogillar att han använder metoder som står i motsats till den katolska tron och samtidigt hänvisar till den. Jag delar långt ifrån alla de uttalanden han blivit kraftigt kritiserad för.

Är han farlig? Ja. Oavkortat ja — för den etablerade eliten. Mer än de nog anar. Han är en naturkraft som drar unga män till sig, och när han uppmanar dem att utbilda sig, stå emot och vara disciplinerade, blir han extra farlig — för dem som gynnas av att unga män förblir splittrade, förvirrade och passiva.

Har han rätt i många av sina påståenden rent i sak? Finns det logiska kopplingar? Är han påläst, intelligent? Lika oavkortat - **ja.**

Här är vad jag tror etablissemangen inte förstår. De ser Fuentes som en person de kan eliminera — socialt, plattformsmässigt,

hur nu det ska gå till i en digital och uppkopplad värld? Men han är inte rörelsens hjärna. Han är dess synliga ansikte. Jag är helt säker på att han själv vet det. Tar man bort ansiktet sprider sig kroppen.

Det här är inte mitt råd till dem. Det är en observation. Att försöka släcka denna brand med vatten kommer att fungera ungefär lika bra som att försöka släcka en oljebrand med vatten — den sprids snabbare, längre, hetare. Personligen skulle jag inte våga skicka det viruset in i systemet. Men jag är inte den som tar beslutet.

Men det är inte därför han står i detta kapitel. Jag tar inte ställning för eller emot honom som person. Det här kapitlet handlar inte om Nick Fuentes. Det handlar om **fenomenet** — den växande grupp unga män som vägrar foga sig under skamtaktiken, som ler istället för att backa, som har sett tillräckligt av sina fäders kapitulation för att inte själva upprepa den. Fuentes är inte rörelsen. Han är en av dess mest synliga vågtoppar. Vågen rullar oavsett.

Piers Morgan och de nakna "Boomers"

När då profiler som Nick Fuentes möter etablerade mediepersonligheter som Piers Morgan, ser vi en frontalkrock mellan två inkompatibla operativsystem. Piers vädjar till "empati" och försöker tvinga fram en ursäkt genom social skam.

Han visar klipp där Nick är direkt osmaklig och hård — uttalanden som är betydligt råare än något du läser i den här boken, och uttalanden jag som sagt långt ifrån skriver under på.

Men poängen är inte vad Nick säger, utan det är hur han hanterar angreppet. Han ler. Han är genuint road av Piers föråldrade metoder. När Piers desperat hävdar att hans egna söner minsann har "hjärtat på rätt ställe" och har "empati", replikerar Nick iskallt:

"They sound like girls."

Det är inte en förolämpning i traditionell mening; det är en diagnos. Han demaskerar Piers försök att använda feminint kodade maktmedel i en maskulin domän.

En personlig bikt

Jag måste erkänna en sak: jag sörjer. Trots mitt arv och min hårda hållning önskar jag att det värdiga, sakliga samtalet kunde återvända. Jag minns ett Sverige där resultat gick före ideologi.

Jag är också medveten om att jag, genom hela den här boken, har använt extremt hårda ord. *Idiot* är ett av dem. Jag önskar jag slapp. Den som har följt mig så här långt vet att jag inte är en hård människa till naturen — hårdheten i texten är en följd av vad jag ser, inte vad jag är.

Men låt mig vara tydlig om varför ordet står kvar. När man säger

"vi måste normalisera" om en sak till — när varje gränsöverskridande, varje ifrågasättande av biologi, varje undanträngning av fadern paketeras som ett nästa naturligt steg i mänsklighetens utveckling — då har normaliseringen i sig blivit problemet. Det finns saker som inte ska normaliseras. Det finns positioner som inte förtjänar att kallas annat än det de är.

Och vad de är, det ord som faktiskt passar — det ordet är *idiot*. Det är inte en förolämpning. Det är en diagnos. Jag säger det rakt ut: ledsen om du blir sårad, men i mina ögon är du en idiot. Och tro mig, fler än jag ser det.

Det finns en anledning till uttrycket: *Det är bättre att hålla munnen och bli misstänkt för att vara en idiot än att öppna den och undanröja alla tvivel.*

Den nya generationen unga män säger detta hårdare än jag gör. Mycket hårdare. De har inte tid med min mellangenerations försök till diplomati. Det är deras poäng — och min poäng om dem — som jag försöker bära fram här: era försök till normalisering är det som ledde oss hit. När ni nu klagar över deras språk, deras hårdhet, deras vägran att sjunga med, så har ni glömt att det är ni som drog frågan så långt att det är just det språket som blev nödvändigt.

Men när jag ser etablissemangen kippa efter andan medan de desperat trycker på skamknappen, inser jag att det sakliga samtalet är dött för nu. De ser sanningen som ett angrepp på

deras trygghet. Därför finns ingen annan väg: den nya generationen är rivningsarbetarna. De måste rensa grunden från de logiska haverierna innan vi kan bygga något värdigt igen.

Jag ska vara tydlig med var jag landar i detta: jag beundrar dem inte, egentligen. Jag önskar att de inte behövdes. Men de behövs idag — för det är den enda väg som verkar finnas kvar.

Etablissemangen har dragit varje fråga till knivens egg, ut i sin yttersta spets, decennium efter decennium. Och nu när spetsen pekar tillbaka mot dem själva, ber de plötsligt om "dialog", "nyans" och ett "civiliserat samtal".

Den som drar saker till sin yttersta spets, och sedan tycker synd om sig själv när spetsen pekar på att han eller hon är en idiot — kanske inte skulle ha dragit det så långt då?

Mitt ställning, för att vara tydlig, är åt de yngre männens. Inte för att jag valt det med glädje. Utan för att det är där min spets landade.

Handen är kvar i kakburken. Men den nya generationen har slutat be om ursäkt för att de ser det. De har börjat vinna.

Kapitel 38 – Lojalitet 2.0

*”Lojalitet mot en person som bär på korrupt kod är
inte vänskap — det är medberoende i ett
systemhaveri”*

Enligt min erfarenhet fungerar den äldre generationen ofta utifrån en "social lojalitets-loop" — en analys jag numera delar med en snabbt växande grupp män. Man stöttar sina vänner, sina kollegor och sitt "lag" — även när de kanske har fel i sak. Det ses ofta som en dygd, en sorts maskulin ridderlighet. Men i den nya generationens ögon är detta ett kritiskt systemfel. Det är en feminin form av lojalitet där "stämningen i gruppen" prioriteras högre än objektiva fakta.

För den moderna mannen är lojalitet inte en personkult. Den är reserverad för Sanningen och Gud — ingen annan.

Integrity Validation

I modern mjukvaruarkitektur spelar det ingen roll vem som skickar in en ändring (en s.k. *Pull Request*). Om koden innehåller buggar eller bryter mot systemets arkitektur, nekas

den (*Reject*). Du tillåter inte skadlig kod bara för att utvecklaren råkar vara din bästa vän. Logiken är binär och kompromisslös:

```
if (statement == TRUTH && frame ==  
    OFFENSIVE) {  
    execute.commit();    //  
    Sanningen levereras utan ursäkt  
}  
else if (statement == APOLOGETIC ||  
    frame == DEFENSIVE) {  
    // Här kraschar förtroendet  
    omedelbart  
    system.log("Error: Feminine  
    defensive posture detected.");  
    execute.reject_and_expose();  
}
```

För dig som inte kodar: det här är den nya generationens filter. Om du talar sanning men gör det från en försvarsställning, eller om du börjar be om ursäkt för att du har rätt, så markeras du som en säkerhetsrisk. Du har visat att du är sårbar för social press, och därmed kan du inte längre betraktas som en pålitlig allierad.

Fallet Tucker Carlson: När hjälten accepterar fiendens ram

När den nya manofären sågar etablerade röster som Tucker Carlson, handlar det inte om personligt hat. Det handlar om en

integritetskontroll.

Ett konkret exempel: under AmericaFest-konferensen i december 2025 gick Ben Shapiro till frontalangrepp mot Tucker Carlson, Megyn Kelly och Candace Owens — alla på en gång. Anklagelserna kom på löpande band: antisemitism, konspiratorism, charlataneri.

Utan att göra en komplex fråga okomplex: jag bryr mig faktiskt inte om vad som sades eller vad som i det här fallet var sant eller inte. Det låter kanske märkligt i en bok som heter *Min Sanning* — Men lyssna. Det jag vet är att Shapiro körde etablissemangets vanliga repertoar av floskler, sanna eller inte. Antisemitism-stämpeln, konspiratorism-stämpeln, "charlatan"-stämpeln. Det är samma verktygslåda etablissemanget alltid plockar fram när det känns obekvämt.

Och här — *exakt här* — ligger faran i polariseringen.

Män som Nick företräder lyssnar inte ens längre. De läser inte argumentet. De skannar bara efter en enda sak: accepterar du ramverket från den som kastar generella glåpord — "-ism", "haters", "konspiratoriker" — utan att kräva fakta? Då är du diskvalificerad. Lika omedelbart som oundvikligt. Du har visat att du böjer dig för formen.

Tucker accepterade ramverket. Han gick i försvarsställning för att bedyra sin oskuld istället för att möta kritiken kallt: *"Visa*

siffrorna. Visa exemplen. Annars är det här bara floskler.” Det var där han blev diskad.

Genom att börja försvara sig ”kryper” han — han erkänner motståndarens rätt att agera åklagare. Han accepterade skambeläggandet som en giltig parameter. Deras budskap till män som Tucker är direkt och skoningslöst: *Grow some balls.* Leverera som du ska — eller kliv åt sidan och håll käften.

Det är här jag personligen skiljer mig från dem. Det är en sak att peka ut ett logiskt fel och kritisera sakligt, men det är en helt annan att använda förnedrande epitet på någon som precis har underpresterat — vilket Tucker bevisligen gjorde i det läget.

Men trots min kritik mot deras retorik kvarstår deras kärnpöäng: att försvara sitt moraliska värde inför en fiende som vill förgöra dig är att legitimera en domstol som saknar jurisdiktion över dig. Det är att ge rånaren nycklarna till ditt kassaskåp.

Du är aldrig bättre än din senaste commit

Det unika med denna generation, så som jag observerar dem, är att de har raderat konceptet ”gamla meriter”. De fungerar som en elitidrottscoach: det spelar ingen roll om du gjorde tre mål i förra matchen — om du vacklar på planen idag, åker du ner på bänken.

Lojalitet betraktas som en färskvara. Om du låter personlig

vänskap eller rädslan för glåpord korrumpera ditt budskap, flaggas du omedelbart som en *Compromised Node* — en komprometterad nod. Systemet kastar ut dig för att skydda helhetens integritet. Det är kallt, ja, men det är den enda strategin som överlever i en värld av universell lögn.

En faders reflektion: Skillnaden mellan man och toffel

Förmågan att stå pall även när man blir ogillad — det är här den verkliga maskuliniteten provas. Det är här den verkliga skiljelinjen går. En man måste kunna säga: *"Jag skiter fullständigt i vad du tycker. Vi gör så här för att det är rätt."* Gråt, skrik, tyck vad du vill — men gör det inte framför mig. Det handlar om att värdera familjens långsiktiga överlevnad högre än dess kortsiktiga bekvämlighet. En man som prioriterar "god stämning" vid middagsbordet framför att sätta nödvändiga gränser har redan abdikerat från sin roll.

Dessa män är lojala mot konstanter som står över mänsklig svaghet:

- **Sanningen:** logik och fakta trumfar alltid social harmoni.
- **Tron:** den vertikala ordningen (Gud) står över den horisontella (pöbelns åsikter).

- **Arvet:** framtiden är viktigare än din dagsform.

Kapitel 39 – Konsekvenser: mitt Red Pill

”Jag hävdar inte att jag har den absoluta sanningen för alla. Jag säger bara rakt ut vad jag ser, och vad som för mig är logiskt oundvikligt”

Siffrorna i de tidigare kapitlen är kartan. Det här kapitlet är min personliga resa genom terrängen.

Uppvaknandet: När helgonbilden spricker

Som jag skrev i förordet började min egen resa i rent avståndstagande. Jag ville inte ha med manosfären att göra. Medvetet eller omedvetet hade jag köpt den officiella bilden av den som *”bitter”*. Men med tiden, som nyskild man i övre medelåldern, började jag se mönster och kopplingar som helt enkelt inte stämde överens med den officiella bilden. Som läsaren kanske förstått vid det här laget älskar jag att analysera och leta mönster. Det är inte bara ett intresse - som automationstekniker och programmerare är det många gånger mitt jobb.

Jag kan helt utan förbehåll skriva: visst, det finns klandriga uttryck

inom manofären, en hel del. Det finns män som uttrycker sig extremt klantigt och som **är** bittra, och det är exakt dessa röster mainstreammedia pekar på och skriker "*toxisk!*". De sågar tonläget och recenserar formuleringarna, men de bemöter aldrig de underliggande argumenten. Det var där, i det medvetna undvikandet av sakfrågorna, som min resa till det röda pillret på allvar tog fart. Att svälja det är att sluta titta på den snygga frontenden och istället granska koden bakom.

Uppvaknandet sker i det ögonblick du ser glappet mellan vad kvinnor säger och vad de faktiskt gör. Det är här jag även ser den stora bristen hos så många män - de lyssnar oavkortat på vad kvinnor säger och blundar för vad de faktiskt gör. Som män i västvärlden har vi blivit matade med helgonbilden jag beskrivit: kvinnan som den moraliskt överlägsna, naturligt lojala och evigt goda varelsen. Men det är en bild som aldrig har stämt med verkligheten.

När du väl sett glappet mellan ord och handling går det inte att navigera efter den gamla kartan längre. Du kan helt enkelt inte låtsas längre. Och den insikten leder oundvikligen vidare - till en obekvämlig slutsats om den kulturella miljö kvinnorna runt oss formats i.

Dagens moderna västerländska kvinna

Många kvinnor i väst förstår inte att de har diskvalificerat sig

själva från den högsta nivån av manlig investering. Som tidigare nämnt försöker många av dem fortfarande använda sex som valuta, men de förstår inte att växelkursen sedan länge har kraschat.

Jag är fullt medveten om att detta kommer fram fruktansvärt hårt. Mitt syfte är inte att trycka ner, utan att belysa ett verkligt problem.

Det jag känner störst sorg över är de västerländska kvinnor som fortfarande tror på det traditionella kontraktet och blir kallade *"pick me's"* av sina feministiska systrar. Jag ser även med sorg på de mormödrar och mammor som fortfarande uttrycker en stolthet över sina barnbarn och döttrar som har *"skinn på näsan"*. De ser dessa tjejer som Astrid Lindgrens små rebelliska hjältinnor - *ut nu och kämpa mot män, för att göra det behöver du skinn på näsan*.

Okej. Sedan då? Män är rädda för starka kvinnor? Eller är det snarare att riktiga män är totalt ointresserade av maskulina kvinnor?

Mycket av detta sker säkert omedvetet genom tidigare programmering. Jag pratar inte om intention - jag pratar om resultatet. Och statistiken talar för sig själv.

Den observationen tvingar varje vaken man att besvara en fråga han kanske aldrig tidigare formulerat: vad är det egentligen jag

väljer? Och vad väljer jag bort?

En riktig man skulle – Låt en man avsluta meningen åt dig

Kvinnor älskar att definiera vad en "*riktig man*" är för att få oss att lyda deras behov. Men vi tar tillbaka definitionen nu. En riktig man väljer:

En partner som är lojal, stabil och feminin.

Att bygga med en kvinna som hedrar relationen snarare än sitt eget ego.

Att sätta ett omedelbart stopp för drama, respektlöshet och manipulation.

Att aldrig låta en kvinna - eller ett feminiserat samhälle - definiera hans värde eller diktera hur han ska vara.

Kritiker och speciellt kvinnor kräver ofta en "*traditionell man*" som beskyddar och försörjer, men vägrar själva vara traditionella kvinnor. De vill ha 1950-talets manliga skyldigheter kombinerat med 2020-talets kvinnliga rättigheter. Det är ett systemfel som ingen rationell man längre accepterar.

Det är ett nytt kontrakt nu. Ni kvinnor var de som ville ha det och rev det gamla. Det nya håller på att utformas i realtid - och det är inte vi män som skriver dess klausuler längre.

Hur jag själv levde efter den insikten är nästa fråga.

Vägen innan henne – MGTOW

När det röda pillret väl börjat verka stod jag inför en praktisk fråga. Vad nu då? Jag var nyskild, i övre medelåldern, hade ett bra jobb och en pågående kamp om barnen. Den intellektuella resan var en sak. Det vardagliga livet något helt annat.

Jag landade personligen i den väg som kallas MGTOW - inte som en ideologi, utan som ren praktik. Jag bestämde mig tidigt: jag ger inte upp på kärlek, men jag söker den inte aktivt heller. Inga dejtingappar. Inget aktivt letande. Erbjudanden om dejting kom ändå - majoriteten tackade jag nej till, några gick jag på av ren nyfikenhet.

Jag insåg snabbt att tabellen med det manipulativa språket kom till nytta i praktiken.

En specifik dejt minns jag extra tydligt. Hon var en hög chef på ett relativt stort bolag nedåt i landet. Lyckad i sin karriär, det var helt klart. Vi satt över ett glas vin på middag, när hon levererade meningen som många av oss vid det här laget kan recitera utantill:

"Mina tidigare förhållanden har inte lett någonstans, det är så många män som är rädda för starka kvinnor."

Jag log. Inte överlägset, inte hånfullt - helt naturligt, för att

påminnelsen från Red Pill kom så direkt och oannonserat. Här satt jag, på en dejt, med tabellen i levande visning framför mig. Just i det här fallet stämde varje rad i den tolkning manoscifären ger som *"vad det egentligen betyder"*.

Mitt leende hade också en mer privat anledning. Tidigare på kvällen hade vi varit på rummet. Jag kunde inte hålla mig:

"Upplever du mig som rädd för dig?"

"Nej nej... inte du!" skrattade hon. *"Inte du."*

Och där har vi det. Nu till frågan. Hur säger man rakt ut till en kvinna som precis förklarat att alla hennes tidigare misslyckade dejting och förhållanden beror på mäns rädsla för starka kvinnor - hur säger man, utan att sabba kvällen helt: *Jag har svårt att tro att någon man du dejtat så här skulle vara rädd för dig. Det är en stor skillnad mellan att vara rädd för någon och att inte se dem som något långsiktigt. Hårt? Ja. Sant? Ja.*

Vad sa jag då? Skämtsamt. *"Är inte det där något ni intalar er? Jag har svårt att se varför någon skulle vara rädd för dig."*

Mitt tonläge var skämtsamt liksom budskapet, men det tog hårt nog ändå - det syntes. Den bubbla hon byggt upp som skydd var inte tänkt att ifrågasättas. *Män är rädda för starka kvinnor - punkt.* Det är den enda förklaringen som tillåts. Se så lyckad jag är, hur skulle någon kunna vara ointresserad?

Jag kunde vara helt ointresserad - av något långsiktigt. Bevisligen

alla före mig också. Jag kan inte tala för dem, men det jag vet är att jag inte var det minsta rädd, eller hotad av hennes ”styrka”.

Är jag bitter? Nej. Jag är vaken. Det är två helt olika saker, även om mainstream konsekvent försöker likställa dem. Bitter är när du sitter kvar och gnäller. Vaken är när du står upp och går.

Hon ringde ett antal gånger efter den kvällen. Jag avböjde varje försök och skyllde på avståndet. Det var en hövlig halvsanning som lät henne bevara sin värdighet och mig min frid.

I förordet ställde jag ett antal frågor som jag brukar låta vägleda mig. **Är det sant? Är det nödvändigt? Är det gott?** Att förklara för henne varför jag inte ville fortsätta hade inte tjänat henne, mig, eller någon framtida man hon skulle möta.

Jag önskar henne allt gott, men funderade faktiskt över om hon någon gång övervägde att kalibrera om - om hon någonsin frågade sig själv varför hon hade svårt att få till något seriöst.

Levde hon kvar i sin bild av att män är rädda för starka kvinnor? Min känsla: ja. Självlklart utan att veta säkert.

Tippawan

Slumpen bryr sig inte om dina planer.

Så hände det. Jag hade inte letat. Jag hade inte annonserat. Jag levde mitt liv på MGTOW-vägen och var fullt nöjd med det.

Och så, utan ramaskri, mötte jag henne. En traditionell kvinna

från Thailand, från en värld där det gamla kontraktet fortfarande lever och respekteras.

Förstå mig rätt: jag är ingen idiot. Jag tror inte att alla kvinnor från Thailand - eller något annat land för den delen - är *"all good"*. Tvärtom, kulturen har sin egen typ av kvinnor som är allt annat än traditionella, och dem skulle jag genomsåda lika snabbt som jag genomsådar manuset i Sverige. Det är inte landet som gör henne. Det är hon som är hon, genom sin uppfostran och uppväxt.

Vår första längre dejt hade ett ögonblick som jag har burit med mig sedan dess. Hon såg på mig efter en stund och sa, med ett skratt:

"Du är så väluppfostrad. Artig. Omtänksam. Men det syns att du har en switch - du är inte en modig busman."

"Modig busman" som jag beskrev i kapitlet om toffeln är det den thailändska diagnosen för en man som accepterar för mycket - direkt översatt till svenska: toffel. Hon såg två saker samtidigt. Hon såg en hövlig man, och hon såg under det en man som visste att han inte skulle låta sig böjas. Hon sa det inte som komplimang. Hon sa det som jag upplevde det som en ren observation. Och hon log medan hon sade det, för hon visste att hon hade läst rätt.

Jag har aldrig blivit så snabbt läst av en kvinna i mitt liv.

Jag log också. Och svarade: *"Var inte så säker på det - jag är faktiskt grymt modig, och en riktig husman dessutom."*

Där började det. Hon vek sig och skrattade så tårarna rann.

Vi hade ingen brådska. Jag var inte ute efter snabba svar - jag hade lagt mig till med MGTOW-disciplinen och den satt djupt. Hon var inte heller ute efter snabba svar. Vi byggde långsamt men stadigt. Och ändå, sett i backspegeln, gick det förvånansvärt snabbt - inte i det yttre tempot, utan i hur djupt grunden lades.

Det gick snabbt därför att vi båda var disciplinerade. Som jag ser det: disciplin och bra rutiner accelererar relationer som är rätt. De fördröjer eller stoppar relationer som är fel. När båda parter har sina principer huggna i sten - hennes som traditionell kvinna, mina som man som passerat genom det röda pillret - så finns det inget att förhandla bort eller kompromissa om. Det är redan avtalat sekel tidigare av generationer före oss.

På bara ett kort år har jag mot alla odds lärt mig älska henne. Den formuleringen *"mot alla odds"* är inte tillgjord. Efter skilsmässan och allt som föregick den hade jag inte trott att kärlek skulle bli möjlig igen - åtminstone inte den sortens kärlek där man inte hela tiden måste hålla sig vaken inför nästa attack. Med Tippawan har jag den friden.

Jag tror mig veta att hon älskar mig tillbaka. Jag säger *"tror mig veta"* eftersom jag inte vill påstå mer om en annan människas

inre än jag kan stå för. Men jag har lärt mig att läsa handlingar före ord, och hennes handlingar talar tydligt.

Är jag därmed ett helgon? Nej - under inga omständigheter, min självinsikt är större än så. Jag har heller ingen ambition att använda denna bok som en offentlig tvättstuga. Vi har alla skelett i garderoben av någon sort. Vi har alla gott och ont i oss, och jag är inte annorlunda. Det jag har är en insikt om var mina styrkor och svagheter ligger - och jag vet att Tippawan lyfter mina svagheter och kompletterar för dem på samma sätt som jag kompletterar hennes. Helt naturligt, och vi har nått det samförståndet helt utan att Gudrun Schyman behövt komma in och diktera för oss hur det ska vara.

Vad som är viktigast är detta: idag har jag klarhet och, för första gången som vuxen, äkta frid. Den klarheten plus en kvinna som kompletterar den - det räcker mer än långt för en man. Jag vågar till och med påstå att den räcker hela vägen för den absoluta majoriteten av män. Jag utger mig självklart inte för att vara talesperson för mitt kön - men det är min bestämda uppfattning.

Kapitel 40 – Tacksamhet vs. Krävande

Vad jag fann i Isaan Thailand

*”Biologin är universell, men operativsystemet är
kulturellt”*

Min djupa övertygelse är denna: en man är en man, en kvinna är en kvinna - men förväntningarna på vad livet är skyldigt oss skiljer väst från öst med en avgrund.

Det finns en utbredd föreställning i väst att vi har nått toppen av den mänskliga utvecklingen. Vi har tekniken, rättigheterna och bekvämligheten. Men när man reser utanför vår bubbla ser man snabbt att vi, i jakten på *”mer”*, har förlorat den enskilt viktigaste komponenten i ett fungerande liv: tacksamheten.

Hemmet i Ubon: Handling före ord

Tippawan kunde inte följa med på min resa till Thailand. När jag väl var där hade jag några lediga dagar över och bestämde mig för att använda dem på ett sätt som krävde lite av mig - inte

mycket, men lite. Istället för att fortsätta på de välbesökta turiststråken tog jag flyget från Bangkok till Ubon Ratchathani på egen hand och åkte sedan ut till de yttersta gränserna av Isaan, så långt bort från turistvägarna som man i stort sett kan komma. Jag gjorde det inte för att imponera, än mindre för att fjäska. Det vore en förolämpning både mot henne och mig. Jag åkte för att jag tyckte det fanns något som behövde göras: att sitta vid bordet hos de föräldrar som fostrat den kvinna jag nu respekterar, och visa min respekt på det språk som inte kräver översättning - respekt genom närvaro.

Jag tror det är mer "*balkan*" än svenskt. När du tar en kvinnas dotter på allvar, möter du dem som format henne. Inte som besök. Utan som plikt.

Jag hade inte sagt något till Tippawan i förväg. Det var först när jag var i Thailand som jag meddelade att jag tänkte åka dit "*om jag hann*". Hon tog det som vuxna kvinnor gör med sådana påståenden från män de ännu inte riktigt känner - hennes blick sade "*jaha, eller hur?*". När jag sedan ringde och meddelade att biljetterna var köpta blev hon paff. Mer än paff faktiskt. Jag tror inte hon hade räknat med att jag verkligen skulle göra det - och däri ligger en observation värd att stanna vid. Handling före ord.

Så där satt jag, vid bordet hos hennes föräldrar i Isaan. De pratar nästan ingen engelska. Jag pratar ingen thai. Ändå behövdes det inte många ord. Respekten satt i väggarna, i sättet maten

serverades, i hur vi såg på varandra.

Där fanns inga kravlistor. Ingen passiv aggressivitet över vad jag "borde" ha gjort, eller haft med mig. Det fanns bara en djup, ordlös tacksamhet för att jag var där, och en ömsesidig förståelse för rollerna vid bordet. Kärlek i sin renaste form är inte en flyktig känsla som svänger med dagsformen. Kärlek är uppoffring. Det är att göra något för någon annan utan att först köra en vinstkalkyl i huvudet.

När Tippawan kopplade upp sig över videolänk och såg mig sitta hos sina föräldrar i sitt barndomshus, rann tårarna ner för hennes kinder. Jag minns hennes ord så väl: *"Jesus Goggo, you ARE crazy, you really are crazy, I love you."*

Det var i den vistelsen, omsluten av en familj som inte krävde något av mig, som jag mötte två flickor som skulle stanna i mig långt efter att resan tagit slut.

Kontrasternas smärta: Björnen och Jesus

Under mina dagar i Isaan, mötte jag två flickor som gav mig ett perspektiv som jag fortfarande snart ett år senare reflekterar över.

Flickan med björnen. En liten flicka, Tippawans kusins dotter, var rejält blyg till att börja med. Jag såg att hon sneglade mot mig när hon trodde att jag inte tittade. Mer och mer, ju längre kvällen led. När jag till slut såg att hon slappnat av, log, och

vände huvudet mot mig ännu en gång - sträckte jag ut tungan och lipade åt henne.

Hon började skratta. Kom fram och ville busa. Vi busade.

Efter en stund gav hon mig sin lilla björn - ett klistermärke som för kvällen var hennes allt. När jag självklart gav tillbaka den, kom kramen. Den var så ren och fylld av tacksamhet att den brände.

Kontrasten till väst gör ont. Här har vi till stor del programmerat våra barn med inställningen: *"Jag fick inte exakt vad jag ville ha just nu, nu ska du få lida för det."*

Flickan med bilden. Efter middagen och busandet med den lilla flickan ville jag ta en promenad och se mig omkring. Isaan är verkligen vackert. Jag ville ta lite bilder på omgivningen och templen. Tippawans föräldrar sa att det inte långt bort fanns ett tempel intill en sjö.

När jag kom fram förstod jag att det inte bara var ett tempel - i anslutning till det fanns också en skola. De blev nog mer förvånade än jag. Det är inte varje dag de ser en västerlänning komma traskande in på deras skolområde. Barnen var uppskattningsvis tio till tretton år gamla och det fanns en hel armé av dem.

Armén var först på defensiven - jag är rätt stor. De hälsade vänligt på thai-vis, bugade med händerna ihop. Jag log och

visade mina händer i samma gest tillbaka. De blev mer och mer nyfikna. Lång historia kort: när de förstod att jag inte var farlig bjöd de in mig att spela fotboll och volleyboll med dem. Något jag gladeligen gjorde. Det är ärligt talat länge sedan jag skrattat så mycket som under den timmen.

Mitt i kaoset av flygande bollar, skratt, glädje och barn som drog i mig till höger och vänster - jag var lika mycket barn som de just då - hände det. Från ingenstans knackade någon mig på axeln.

Där stod hon. En ca tolvårig flicka. Hon höll upp en bild av Jesus.

Som logiker reagerar min hjärna direkt på sannolikhetslära: i Isaan ligger andelen kristna kring 0,2 procent enligt missionsstatistik. Resten är buddhister. Att en flicka i den åldern i den regionen, mitt i den miljön, skulle välja just mig och just den bilden är statistiskt sett nästintill omöjligt.

För mig var det ingen slump.

Jag blev helt paff. Luften gick ur mig. Jag minns inget annat än att det blev stilla. Kaoset pågick fortfarande omkring mig, men det fanns inte längre. Jag glömmer aldrig hennes ögon. Lugnet. Blicken. I ett ögonblick av flygande bollar och skrattande barn där alla var i rörelse - var hon den enda vuxna i rummet, trots att hon var tolv år. Jag bara stod. Visade händerna till samma gest jag visat de andra barnen. Och så ryckte någon mig i armen och

drog mig tillbaka mot fotbollsplanen.

Jag säger inte mer än så här just nu. Det räcker att veta att jag inte kunde sova den natten. Att jag sällan om någonsin gråter, men att det brände bakom ögonen den natten. Att jag bar ett berg på bröstet och kände mig så fruktansvärt liten inför henne. Och att jag skrev mycket dagen efter - väldigt mycket. Vad det egentligen var som hände vid det mötet får vänta till boken närmar sig sitt slut. Men varje gång jag tänker på henne - som nu - kommer känslan tillbaka. Det säger något jag ännu inte kan översätta till ord.

Disney-paradoxen: Lycka som en defekt rättighet

Vi - och särskilt våra yngre - har blivit sönderprogrammerade av Disney, Hollywood och TikTok. Vi har fått lära oss att *"lycka"* är en mänsklig rättighet och att den ska levereras till oss på beställning. Vi har förväxlat korta dopamintoppar med ett permanent tillstånd som samhället eller vår partner är skyldiga att garantera.

Men låt oss titta på vad som händer i ett helt vanligt, verkligt liv. Jag lutar mig delvis mot psykiatern Anders Hansens analys av vår biologi - bland annat i hans bok *Depphjärnan*. Som han själv uttrycker det: *"Vår hjärna är utvecklad för att överleva och reproducera oss, inte för att vi ska vara lyckliga."* Mer rakt än så blir det inte. Vi är varelser formade bakåt i tiden. Vårt

operativsystem är utvecklat för överlevnad på savannen, inte för att gå runt i ett konstant, bekymmerslöst lyckorus.

Normaltillståndet för en människa är inte lycka.

För om du lever på riktigt kommer du obönhörligen att tvingas möta mörker. Du kommer att se dina föräldrar åldras och gå bort. Du kommer att möta ekonomiska kriser eller perioder där du står utan jobb och trygghet. Du kommer ha barn som kämpar, som far illa och som kräver ditt ovillkorliga stöd. Du kommer möta olyckor, sjukdomar och svek. Må Gud bevara dig från krig, men historien och vår osäkra omvärld visar att inte ens det är ett undantag vi kan ta för givet.

Detta är inte ett *"fel"* i systemet.

Detta *är* livet. För oss alla.

Min ståndpunkt är att livet är en resa genom en ofta oförlåtande terräng. Normaltillståndet är att kämpa, att sträva efter något som ger mening och att ta ansvar. Lycka är alltså **inte** normalläget. Lyckan är, som jag ser det, de stunder av ljus vi får uppleva när vi navigerar denna terräng väl - som en biprodukt av ett ansvarsfullt och meningsfullt liv. Jag tror vi alla har känt det någon gång: vi är som mest fyllda av glädje efter att ha arbetat hårt för någon nära och sett dem lyckas, eller när en lång period av disciplin och uppoffring slutligen bär frukt. Den lyckan går inte att köpa eller kräva. Den kan bara förtjänas genom karaktär.

Programmerad för olycka: Krav vs. terräng

Här uppstår paradoxen. Dina krav på konstant lycka är precis det som gör dig olycklig. Om din interna kravbild säger att livet ska vara en kurva som ständigt pekar uppåt, kommer du att tolka varje naturlig svacka - varje förlust, varje sjukdom, varje kris - som ett personligt svek från universum eller din partner.

Detta gäller även de små besluten. En man eller kvinna som är osäker tar inte stegen som många gånger behövs - för de är rädda att något ska gå fel. Och ja, ibland går det fel. Samtidigt: jag lovar dig, solen går upp i morgon ändå. De flesta misstag du grubblar över är osynliga för alla utom dig själv. Den verkliga risken är inte att göra fel. Den verkliga risken är att stå förstenad och aldrig leva.

Den moderna självhjälpsindustrin ger dig ofta en karta över en fantasivärld av snabba lösningar. I verkligheten måste du lära dig acceptera terrängen och uppskatta de perioder där du faktiskt kan andas ut. Ta föräldraskapet som exempel. Lyckan ligger inte i att röja undan varje sten för barnet, utan i att vägleda barnet så att det självt utvecklar musklerna för att bemästra terrängen. Delad börda är halv börda, men delad seger är dubbel glädje.

Slutsats: Att omfamna prövningen

Sluta titta på Disney. Sluta skrolla TikTok. Framförallt: sluta tro att universum cirkulerar runt ditt huvud. Omfamna tystnaden

och inse att livet är en prövning som kräver karaktär och att få karaktär kräver övning, mycket övning.

De stunder av frid du söker föds i tacksamheten över det lilla - en kram från ett barn som inget äger, en bild visad i rätt ögonblick, eller respekten vid ett bord där ingen förstår dina ord men alla förstår ditt hjärta.

I vår kultur ser jag hur vi kräver allt därför inte uppskattar något. Hos de människor jag mötte i Ubon, som ofta ägde väldigt lite, fanns en tacksamhet för allt. Det är dags att vi frågar oss vilket system som faktiskt producerar hela människor - och vilken karta vi vill att våra barn ska ärva.

Kapitel 41 – Min stora bikt: vakna sent men vakna

"Det var nära. För mig var det riktigt nära. Jag var på väg att svälja den stora västerländska lögnen hel: idén om att en riktig mans värde mäts i hur mycket kaos han kan uthärda för att 'rädda' en kvinna."

I decennier misstog jag självutplåning för hjältemod och kärlek. Jag trodde att om jag bevisade min styrka genom att vara den stabila klippan i någon annans storm. Sanningen är mycket bittrare: jag var inte en hjälte. Jag var naiv på gränsen till en idiot. Jag gav trettio år av mitt liv till ett projekt som redan var dött vid ankomsten. Värst av allt - medvetet eller undermedvetet - Jag hade köpt den västerländska moderna feminina lögnen som sanning.

Magkänslan fanns där från början. Jag minns en kväll tidigt i äktenskapet när hon bröt ihop över något trivialt och jag satte mig ner för att "trösta" och lösa problemet — trots att hon samma dag aktivt underminerat en viktig familjebeslut jag fattat. Jag valde att ignorera den knaggliga känslan i magen och intalade

mig att kärlek handlar om uthållighet. Det var starten på årtal av att bortförklara röda flaggor som borde resulterat i ett kort - Hej då och lycka till.

Jag tror på det goda samtalet. I min familj växte vi upp med heta diskussioner som sällan var destruktiva; målet var alltid en lösning som fungerade. Det bästa argumentet vann — inte den som skrek högst, något min far såg till. Därför trodde jag länge att allt kunde repareras med ord och vilja, som ledde till handling. Men det finns en gräns. Det kommer en punkt där du måste sluta hoppas på vad relationen borde vara och istället kallt analysera den för vad den faktiskt är.

Om din analys visar att hon systematiskt förstör relationen och inte kan föra en dialog utan teater — om hon tolkar dig istället för att ställa nyfikna frågor för att klargöra — då har ni inte samma agenda. Då spelar hon ett fult spel som ingen man bör ödsla sin tid på. Beslutet är ditt, men utifrån min erfarenhet: lita på din magkänsla, det kommer inte att bli bra - framförallt inte för barnen.

Här är mönstren jag såg upprepade gånger — varningstecken som säger att du nått gränsen. Då är det dags att klippa banden. Sluta analysera och spring.

- Dramaproduktion: Hon skapar konflikter för att känna att hon existerar.

- Känsломässig diktatur: Allt handlar om hur hon känner, aldrig om vad som är sant.
- Sex som vapen: Närhet är inte kärlek, det är en transaktion.
- Tolkningsföretäret: Hon påstår sig veta bättre än du vad du egentligen menar och struntar i din frustration över att hon vägrar lyssna.

Se ovanstående punkter som en mjukare repetition av de Röda Flaggor jag tidigare målat upp.

När du ser dessa mönster, ge högst en varning i klartext: säg lugnt, tydligt och utan förklaring: "Jag ser vad du gör, och jag accepterar det inte." Säg det efter ett konkret exempel — inte i affekt, utan som en sista markering. Om beteendet fortsätter: lämna. **För alltid.** Inga kompromisser, inga "sista chanser". Om hon kan få tillbaka dig efter att du sagt att det är över, varför skulle hon då framöver respektera ditt ord?

Från hjälte till "Hitler"

Jag försökte rädda någon som varken ville eller kunde räddas. Jag gjorde det för barnens skull. Ena dagen var jag "världens bästa pappa", nästa dag stämplades jag som Hitler eller Stalin för att hon inte fick sin vilja igenom. Ett konkret exempel: efter att

ha försökt hålla två arga föräldramöten med lugn blev jag senare anklagad inför barnen för "att inte bry mig om hennes känslor" — trots att allt jag gjort varit för familjens bästa. Barnen betalade det högsta priset för min naivitet - Är det något jag ångrar, så är det just det - Jag skulle lämnat tidigare för deras skull.

Till kvinnan som läser detta: om du brottas med ouppklarade psykiska problem eller destruktiva mönster — sök hjälp innan du försöker bygga ett liv med någon annan. Annars riskerar du att skada fler än dig själv.

Till mannen som läser detta: backa och inse — spring. Ilska hjälper inte, samtal hjälper inte när personen inte vill förändras. Allt du gör då är att spela henne i händerna. Det enda du kan göra **är att lämna**.

Kontrasternas kraft: frid framför drama

Skilsmässan var brutal. Jag ljuger inte — det var en av de tyngsta och mest dränerande perioderna i mitt liv. Efter decennier av att ha byggt något som rasade låg jag utmattad i en tillvaro av damm och aska.

I det tillståndet åkte jag till Thailand. Det som skulle bli tre veckors semester blev en total systemåterställning. Mötet med en annan kultur, ett annat förhållningssätt till manlighet och respekt, gav mig en klarhet jag inte fått hemma. Där förstod jag vad jag faktiskt förlorat — och vad jag behövde skydda

framöver.

Nu, efter mer än ett år med min nya kvinna, Tippawan, ser jag skillnaden i varje andetag. Hon bygger frid, inte kaos. Hon satte tidigt tydliga gränser med värdighet: "I know, Goran — but please, never be disrespectful to me." Det var ingen manipulation, inget hot, inget drama. Det var enkel gränssättning som skapade trygghet åt båda håll.

Min tacksamhet gör mig inte blind. Eftersom jag vet vad kaos kostar, vaktar jag min frid med mitt allt - kostar något mig min frid - är priset för högt — Punkt. Om de destruktiva tecknen — de röda flaggorna vi just gick igenom — någonsin visar sig igen blir reaktionen omedelbar. Inga förhandlingar. Inga trettio år till av försök att "rädda" något. Bara ett lugnt: "Det här funkar inte för mig längre. Hej då."

Biologisk återbetalning: när ansiktet talar sanning Häromdagen på gymmet knackade en man jag inte sett på sju år mig på axeln. "Goran?" Han såg förvånad ut. "Du ser ju minst fem år yngre ut. Vad har hänt?" Jag svarade enkelt: "Jag har skilt mig." - Han vek sig dubbelt av skratt och sa - ok, då förstår jag.

Förändringen var inte bara mental — kroppen hade började läka. Att leva med en person som lever på drama är som att injicera kortisol i blodet varje morgon. Det äter upp din sömn, din energi och din livsglädje. När jag lämnade lögnen började kroppen reparera sig. Att höra att jag såg fem år yngre ut var det

bästa kvittot jag någonsin fått.

Praktisk uppmaning — två steg för att vakna

- 1 Identifiera två röda flaggor från listan ovan i din relation. Skriv dem ner.
- 2 Sätt en tidsram och en varning: säg en gång lugnt vad du ser och vilken handling du kommer vidta om det fortsätter. Håll ditt ord.

Slutord: vakna nu Dina val avgör ditt liv, och dina gränser avgör hur du blir behandlad.

Skillnaden är enkel: en kvinna som bygger frid gör det med respekt och tacksamhet; en kvinna som lever på drama gör det med krav och manipulation.

Det är bättre att vakna sent än att inte vakna alls. Tror du fortfarande på lögnerna efter att ha läst detta? Må Gud hjälpa dig.

Kapitel 42 – Vägen tillbaka

”Sanningen är inte ’din’ eller ’min’. Sanningen bara är”

Det har varit hårda ord fram till nu. Jag vet det. För dem som fortfarande sover kommer dessa sanningar att upplevas som obekväma, kanske till och med aggressiva. Men medan vi vuxna drar täcket över huvudet för att slippa se, är det våra barn som lider.

Det stora sveket är tydligt, och **det mönster jag ser** är förödande: Vi har en generation av vuxna som aldrig blev vuxna. Barn som föder barn. Människor som styrs av sina känslor, oförmögna att underordna sig något som är större än de själva.

Självömkan – vår tids avgud

Det är här vår tid har gått vilse. Du får gråta, du får vara rädd och du får falla – men självömkan förvandlar allt till ett ensamt ”jag”. Den gör människan till sin egen gud. **Jag kan inte landa i en annan tolkning än** att vår tids verkliga avgud är en generation som dyrkar sin egen smärta och kräver att hela världen ska

knäböja inför den. Utan att ens försöka göra anspråk på att veta vad Gud önskar i alla aspekter vågar jag ändå mig på att hävda.

Nej. Allt handlar inte om dig.” – Guds enkla svar till den moderna människan.

Underkastelse under något större

Jag är kristen och katolik. Jag valde inte tron, den valde mig av någon anledning. Ända sedan jag var liten har jag naturligt känt - Det finns något större. Jag tror inte som katolik för att det är bekvämt, utan för att underordna mig en högre ordning. Tro mig, jag är van vid det här laget - alla de spontana negativa pekpinnar som kommer mot oss troende kristna - Den mest vanliga? Hycklare - Du är inte heller perfekt” - Att kalla troende för hycklare när de syndar är som att skratta åt en överviktig person på gymmet – eller att kalla ett sjukhus för värdelöst för att det finns sjuka människor där. Alla som kliver in på ett sjukhus blir inte botade, men gör det sjukhuset till en dålig instans? Nej. Vi använder de verktyg vi har för att rädda det som räddas kan. Vad är alternativet – att ge upp och låta förfallet vinna? Vägen tillbaka börjar med att erkänna att man är skadad och behöver en läkare. Det är den helt sunda och naturliga inställningen hos en sund kristen människa.

Programmerarens logik: Rulla tillbaka versionen

I mitt yrke lär man sig en viktig läxa: När ett program är fullt av buggar och nödlösningarna bara skapar fler fel, då gör man inte en "patch" till. Man backar. Man går tillbaka till den kod som faktiskt fungerade. Det är inte bakåtsträvande – det är sunt förnuft.

Parameter	Version: Då (Stable)	Version: Nu (Buggy)
Familj	Stabila kärnfamiljer	Splittrade hem och ensamhet
Ordning	Respekt för auktoritet	Auktoritetskris och kaos
Roller	Tydliga roller och ansvar	Förvirring och ansvarslöshet
Uppfostran	Fostran och disciplin	Psykisk ohälsa och curling

Om koden är trasig, måste vi våga rulla tillbaka versionen till en stabil release.

Answaret: Vi är skyldiga våra barn ett "nej"

Vi har aldrig haft det bättre materiellt, men ser vi till den skenande psykiska ohälsan framstår det som att vi **sällan, om någonsin, mått sämre**. De stora frågorna om vad som är ett gott liv har ersatts av likes och lyckopiller. Vägen tillbaka kräver

att vi återerövrar ordet NEJ:

- **Nej** till lögnen om att känslor är lag.
- **Nej** till galenskapen att normalläget är lycka
- **Nej** till bekvämligheten som gör oss fega.
- **Nej** till att lägga vuxenlivets bördor på barnens axlar.

Till de unga mammorna och papporna: Ni måste orka barn som gråter. Det är inte ett trauma – det är livet. Vi behöver vuxna som står kvar när stormen blåser, som bär bördan och som visar att kärlek kräver disciplin. En far som aldrig säger nej älskar inte sitt barn; han älskar bara sin egen bekvämlighet eller är en ”modig husman”.

Slutsats

Vägen tillbaka börjar inte med en ny ideologi eller en politisk rörelse. Den börjar i det tysta. Den börjar med att du tar ditt ansvar, står rakryggad och vägrar låta lögnen diktera ditt liv. När du väljer sanningen över bekvämligheten, börjar systemet att reparera sig själv.

Kapitel 43 - Maskulinitet som samhällsbärande kraft

Alla är rädda. Precis ALLA. Det som skiljer mannen från ynkryggen är att han gör det som behövs – trots att han är rädd.

Det har alltid varit män som burit samhällets tyngsta bördor – och kvinnor vid deras sida. Inte i konkurrens, utan i samverkan. Mannen tog smällarna från världen; kvinnan bar livet i hemmet. Båda rollerna var nödvändiga. Utan den balansen faller helheten.

När samhället fungerade fanns det tydliga roller. Rektorn på skolan bar det yttersta ansvaret och kunde inte ducka. När han kom hem möttes han inte av en ny maktkamp, utan av frid. Han möttes av en kvinna som förstod att hennes stöd avgjorde om han orkade bära bördan en dag till.

Jämför det med dagens TikTok-feminism, där kvinnor uppmanas att vara en "utmaning" för mannen. Budskapet är lika förutsägbart som det är galet: "Han har ju allt – han är stark, lyckad och stabil. Därför måste du utmana honom med shit tests

och drama för att han inte ska bli uttråkad."

Låt oss tala klarspråk: Du är inte klok. Det är inte en diagnos, det är en observation. En riktig man vill arbeta, bära och producera. Han vill komma hem till fred – inte till en ny arena där han ska brottas med någon som påstår sig vara hans partner. Han bygger inte ett liv med en kvinna som tävlar mot honom. Han bygger med en som hedrar honom. Som motprestation ger han henne allt han har: sitt beskydd, sin lojalitet och sitt liv.

Den riktiga mannen är färdig med den moderna västerländska kvinnan. Inte av hat, utan av klarsyn.

Maskulinitet kan inte fejas

Maskulinitet sitter inte i kläder, citat från influencers eller poser. Den sitter i närvaron – i förmågan att stå kvar när rädslan river i bröstet. Kvinnor känner detta direkt. Det är som en doft. De ser om en man backar eller om han trycker tillbaka när det gäller. Det är balansen: mjuk nog att älska, hård nog att gå hela vägen när det krävs.

Ni får gärna kalla det "toxiskt". Men hela er bekväma värld vilar på axlarna av män som gjorde precis det ni nu föraktar och anser "farligt".

Patriarkat eller civilisation? De moderna doktorshattarna påstår att mod och styrka är farligt. De har fel. De sitter i

säkerhet tack vare män som vågade stå kvar när det kostade.

Valet är enkelt: Vill du ha en man som gråter tillsammans med dig när flygplanet skakar, eller en man som lägger sin egen rädsla åt sidan så att du kan känna dig trygg? Du kan inte få båda.

Hon känner din "switch"

En riktig man utstrålar inte hot – han utstrålar lugn med tyngd bakom. Kvinnor med god intuition känner detta direkt. Det är inte något du kan fejka genom YouTube-klipp, böcker eller affirmationer. Det byggs genom att ha tränat både kropp och karaktär i verkligheten. Att ha stått kvar i situationer även när det kostade. Att ha lärt sig balansen: mjuk nog att älska, hård nog att skydda.

Som redan nämnt, min thailändska kvinna såg det redan på första dejten. Jag var vänlig, artig och avslappnad. Ändå tittade hon på mig och sa: "Du är snäll... men det finns något i dig som kan växla till något helt annat." Hon kände tryggheten i att mannen framför henne inte bara var trevlig – han var **kapabel**.

Här är där de västerländska männen går vilse.

De tror att "snällhet" är en strategi. De ler, duckar, kompromissar och visar hur "trygga" och "emotionellt tillgängliga" de är. Det är en uppvisning av sin undergivenhet

som om det vore ett CV.

Och vad får de?

”Du är så snäll, men jag känner inte för dig på det sättet”

Sen tittar de vem hon faktiskt går hem med den kvällen, och kliar sig i huvudet - Han?

Hon går inte hem med den snällaste. Hon går hem med den hon respekterar.

Min egen sanning:

Jag var ingen ängel i mina yngre år. Faktum är att jag sökte upp bråk många gånger. Jag hoppade aldrig på någon som inte ville samma sak – lika barn leka bäst – men jag sökte upp situationerna. Det var en period av ilska, rastlöshet och en konstant behov av att testa gränser. Jag är inte stolt över det idag. Men jag ångrar och förnekar det inte heller.

Den perioden skapade en del av den jag är idag. Den byggde den switch som inte kommer från teorier eller gymmet ensamt. Den kom av att ha varit i situationer där det verkligen gällde. Idag är jag äldre, lugnare och förståndigare. Jag söker inte längre det där. Men djupt inne vet jag att jag har den förmågan om det skulle krävas, vilket ger inte bara ett annat lugn, utan även en annan vinkel i situationer som är ”heta”.

Jag är rädd för att många män som aldrig gått igenom någon

form av verklig friktion – fysisk eller annan – har förlorat något som är svårt att bygga upp senare i livet. Jordan Peterson pratar om att detta är något pojkar bör och ska öva på redan som små barn, vilket säkert stämmer - Jag går längre, utan fakta, utan statistik - helt baserat på min egen uppfattning och koppling - Det är något som ska övas på och testas långt upp i tonåren. Anledningen? Det syns. Det märks i hållningen, i ögonen, i hur någon backar när det börjar bli obekvämt. Och kvinnorna känner tydligen skillnaden direkt.

Det är skillnaden mellan att vara en snäll kille och att vara en man.

Till alla "Passport bros" som tror att lyckan är garanterad utomlands: Vakna. Din snällhet är ingen livförsäkring. Du blir inte älskad för din undergivenhet – du blir förbisedd. Kvinnor i traditionella kulturer **är** ofta mjukare, men de ser rakt igenom dig, ofta snabbare än våra egna. Om du inte är en man på riktigt kommer du bli slaktad – emotionellt och ekonomiskt.

Ställ dig frågan - Blev du arg eller obekväm när du läste kapitlet om toffeln? Då är du precis den "snälla killen" (läs: idiot) som kommer tömma din plånbok på vägen mot hennes riktiga val. Jobba på dig själv. Orden är lika hårda som de är ärliga och för ditt bästa.

Vänta inte – res

Till dig som redan bär ditt ansvar, som är trygg i dig själv och som blivit det väst saknar: Vänta inte på att lotteriet här hemma ska ge vinst. Det finns fortfarande goda kvinnor i väst, men de är få.

Åk. Res. Se dig om. Välj modern till dina barn med omsorg, begränsa inte ditt urval till ett svenskt "Bingolotto". När du vet vem du är behöver du inte skrika för att bli sedd. Hon kommer känna igen dig. Och då kan ni bygga på riktigt.

Kapitel 44 – Åter till Guds lag

"Den som håller buden, han bevarar sitt liv." —

Ordspråksboken 19:16

Det moderna samhället är inte bara vilset – det är laglöst. Inte i juridisk mening; vi har fler regler än någonsin. Men vi har förlorat den moraliska lagen. Vi har tappat Guds lag. I det vakuumet trängde något annat in: känslor, relativism och självförverkligande. När varje människa blir sin egen gud och styr efter sitt eget hjärta finns ingen ordning kvar. Bara kaos.

När fri vilja blir fritt fall

Den fria viljan utan en evig måttstock är inte frihet – det är ett haveri. Vi har gått från budord huggna i sten till slogans präglade av tillfälliga nycker.

Jordan Peterson har påpekat detta rakt ut: människan kommer inte undan. Han har mött otaliga människor i terapi som klarat sig juridiskt, men vars själar är i fritt fall. De dömdes inte av samhället, utan av sitt eget samvete. Som Dostojevskij visste: du kan fly från människor, men du kan aldrig fly från Gud.

Två röster, två vägar: Peterson och Walsh

I min analys stannar Jordan Peterson ofta vid tröskeln. Han lutar sig mot Gud men tvekar att kliva in. Det är skillnad på att söka Gud som ett psykologiskt koncept och att underordna sig Honom som Herre. Som det står i Bibeln: även demonerna tror – de vet faktiskt att Gud finns – men de lyder Honom inte. Tron är inte bara en intellektuell vetenskap om att en skapare existerar; det är frågan om vad den vetenskapen leder till i ditt vardagliga liv.

Därför ser jag en viktig kontrast i Matt Walsh. Han säger det rakt ut: *"Jag är katolik. Jag försöker leva efter det."* Det är i försöket – i lydningen – som något börjar ske. Där står även jag. Inte som en perfekt förebild, utan som en människa som vet att jag inte är min egen gud. Jag böjer mig inför insikten att Skaparen har gett oss regler ur kärlek, för vårt bästa. Det finns en anledning att vi kallar Honom Fader. Reglerna är inte till för att begränsa dig, utan för att du ska kunna leva i Hans skapelse. Kärleken är så stor att Han ger dig ett fritt val — för tvång är inte kärlek.

Budordets kärna: Du skall inga andra gudar hava

"Du skall inga andra gudar hava jämte mig." — 2 Mosebok 20:3

Detta är ingen svartsjuk varning; det är en påminnelse om att det du tillber, det formar dig. Vår tid tillber pengar, sex, status och – framför allt – det egna jaget. Detta är en antikristlig logik.

Lucifer föll inte för att han hatade Gud, utan för att han ville ta Guds plats.

Idag uppmuntras varje barn att göra detsamma: *"Du är din egen sanning."* Men hjärtat är mer bedrägligt än något annat (Jeremia 17:9). Sanningen är inte något man uppfinner; den är något man underordnar sig.

Konsekvenserna av Guds frånvaro

Du kan vifta bort Gud, men du kan inte vifta bort konsekvenserna av att göra det. Civilisationen byggdes av män som fruktade Herren – de byggde trygghet på offer och evig ordning, inte på flyktiga känslor. När vi lämnar Gud ser vi resultatet i en kultur där meningslösheten göder en dokumenterad epidemi av depression och sönderfallande familjer. Nihilismen är inte en intellektuell frigörelse; det är en dödsdom för själen.

De sökande och idioterna

Jag respekterar män som Alex O'Connor. Han är ateist, men han söker ärligt. Han har läst, han har lyssnat, han har tagit frågan på allvar. Han har förmodligen läst mer teologi än jag har — och jag har läst mycket. Det finns en ödmjukhet hos honom som gör samtalet möjligt. Vi kommer aldrig hålla med varandra, men vi kan tala — och båda går från samtalet med något vi inte hade

innan.

Hans starkaste argument är det som inom filosofin kallas *the hiddenness of God* — Guds dolda natur. Han säger, i grund och botten: *"Jag har genuint sökt. Jag har bett. Jag har läst. Jag har lyssnat. Och Han har inte svarat. Om Han verkligen finns, och verkligen vill att jag ska känna Honom — varför gömmer Han sig?"*

Det är ett ärligt argument. Det är en uppriktig sorg. Och jag som troende man har inte ett enkelt svar på det. Det vore förmätet av mig att låtsas annat. Jag vet att Gud var med mig från dag ett — jag har känt det, jag har sett det i mönster, jag har erfarit det i kritiska ögonblick. Den lilla flickan med Jesus-bilden i Ubon var ingen tillfällighet. Det vet jag. Men varför jag fått den närvaron medan andra som söker ärligare än jag någonsin gjort möts av tystnad — det kan jag inte förklara.

Jag köper hans argument. Inte i den meningen att det får mig att tvivla, utan i den meningen att jag respekterar smärtan bakom det. En man som ärligt söker och inte finner förtjänar att bli hörd, inte avfärdad - Men jag är inte Gud.

Det Alex däremot inte har ett bra svar på är fine tuning-argumentet — att universums fysikaliska konstanter är inställda med en precision så absurd att om någon av dem var en bråkdel procent annorlunda skulle inget liv, inga stjärnor, ingen materia ens vara möjlig. Sannolikheten att det skulle hända "av sig själv"

är så liten att den i praktiken är noll. Ateistens vanliga svar — *"det finns kanske oändligt många universum, vi råkar bara leva i det som fungerade"* — kräver en större trossats än någon religion. Det är att postulera oändligheter man inte kan observera för att slippa postulera en Skapare man inte vill kännas vid.

Alex erkänner svårigheten. Han kapitulerar inte, men han erkänner att argumentet biter. Det är intellektuell hederlighet. Det är hur ett seriöst samtal mellan en ärlig ateist och en ärlig troende ser ut. Båda har sina starkaste kort. Båda erkänner var motparten har poäng. Inget av samtalet kunde föras på Twitter, Reddit eller TikTok. Det kräver tid, tankerymd och en ömsesidig respekt.

Sedan finns idioten

Han som sitter med chipsen i knäet, kontrollen i handen, och fäller ur sig: *"Tror du på Gud? Då är du dum i huvudet."*

Stanna upp en sekund och tänk på vad den meningen faktiskt påstår.

Chipsen och konsolen är bara symboler för en människa som valt bort den svåra mentala bryggan för den lätta simuleringen. För det är vad du gör. Du besvärar dig inte ens med att bygga en halmgubbe i en komplex frågeställning som hållit de skarpaste hjärnorna upptagna genom hela historien. Nej — du bara

konstaterar, "helt korrekt och sakligt" enligt dig själv, att alla dessa människor är dumma i huvudet eller lurade.

Du — som inte läst en sida av Bibeln. Inte en sida av Aquinas, Lewis eller Augustinus. Som inte ägnat tio minuter åt att förstå vad *the hiddenness of God* ens betyder, än mindre fine tuning eller det kosmologiska argumentet. Du som aldrig brottats med tystnaden — har bestämt dig för att människor som ägnat hela sina liv åt frågan är dumma i huvudet.

Seriöst?

Har du samma inställning i andra frågor? Sågar du kirurger för att de är dumma i huvudet, trots att du själv aldrig hållit i en skalpell? Skrattar du åt teoretiska fysiker för att du själv inte förstår deras matematik? Naturligtvis inte. Där vet du att du saknar insikt i ett komplext ämne och håller därför munnen stängd.

Men inför Gud, och inför frågan om hur vårt universum kom till, öppnar du munnen som om du vore auktoritet i en fråga du inte ens börjat undersöka. Det är inte intellektuell skepticism. Det är lathet maskerad som arrogans.

Miljontals år mot fem sekunder

Stanna upp och tänk på vad du faktiskt påstår om historien.

Alla generationer före oss, i alla kulturer, har trott på något

större än sig själva. Egyptierna byggde pyramider. Européerna byggde katedraler som tog tre hundra år att färdigställa — där stenhuggare lade grunden till ett verk de visste att de aldrig själva skulle få se färdigt. De arbetade för något evigt.

Men du — i ditt vardagsrum, med din digitala flykt — har bestämt dig för att de allihop hade fel. Att universum väntat i miljarder år på att just du skulle sitta där och leverera din fem sekunder korta analys. Att mänsklighetens kollektiva visdom var en lång väntan på din oerhörda briljans i ämnet.

Den arroganta är inte den troende. Den arroganta är du.

Och jag tar mig friheten att vända formuleringen tillbaka mot dig: det är du som är dum i huvudet. Inte Alex O'Connor — trots att vi inte är överens. Alex och jag delar nämligen det viktigaste: insikten att detta är en fråga som kräver tid, energi och en ryggrad som tål tyngden av existensen. Allt det du tydligen inte behöver innan du kastar ur dig din "begåvade" analys.

Sanningen ler inte tillbaka

Jag kan inte se att Gud bryr sig om du blir arg när du läser detta. Han håller mig däremot ansvarig för vilka ord jag väljer, och förväntar sig att vi som kristna ska sprida kärlek, glädje och tålamod. Här får jag svårt att leva upp till mitt kall. Jag är inte Gud, och jag skyller inte ifrån mig på Honom — men bevisligen gav Han mig inte tillräckligt med tålamod för att bemöta idioter

som chipskillen på ett bra sätt.

Det jag skriver här är inte vad jag faktiskt ödslar tid på i verkligheten. När jag hör någon som inte är påläst i ämnet säga *"tror du på Gud?"* med ett efterföljande *"då är du dum i huvudet"* — eller *"oj, gör du... jag som hade en bild av dig som rationell och klok"* — så ödslar jag inte min tid på att förklara något av ovanstående för dem. De är vilka de är. De har lagt den tid de lagt. Jag ler, säger *"ja, jag tror, och har gjort sedan barnsben — även om jag inte alltid levt upp till tron"*, och sedan går jag därifrån.

Varför ödsla tid på dessa människor? Som Jesus själv sa: skaka av dammet från era sandaler och gå vidare.

Slutpoängen till den så självsäkra ateisten: Alex O'Connor och jag kan sitta i samma rum. Vi läser samma böcker, tar samma frågor på allvar, respekterar varandras sökande. Skillnaden mellan oss två är obetydlig jämfört med avståndet till dig. Du sitter inte ens i rummet. Du är inte ens i byggnaden — du sitter framför en skärm och tror att du har vunnit ett argument du aldrig vågat föra.

Om du inte ser spegelbilden i detta — om du fortfarande tänker *"han skriver inte om mig, jag är ju kritisk på ett intelligent sätt"* — då är du bortom min hjälp. Då får du tro på din egen sanning. Det är så frihet fungerar i en värld som lämnat Gud: du

får alla rättigheter och inga konsekvenser.

Tills konsekvenserna kommer ändå. För sanningen ler inte tillbaka. Och chipsen tar slut till slut.

Ett sista val

Jag har sett vad som händer när vi viker av från vägen. Jag har känt tomheten och jag har gått vilse. Men jag vände om. Detta är min väg tillbaka, och den börjar med en underkastelse under det som är större än jag själv.

Vårt mest kända helgon, heliga Birgitta, var ingen rebell eller influencer. Hon var en kvinna av bön och visioner. Hennes ord lever kvar för att de inte kom från henne, utan från Honom.

Herre, visa mig din väg och gör mig villig att vandra den.

Slutord – Till mina tre döttrar

När sanningen kräver sitt pris

"Mitt uppdrag som far är inte att skydda er från verkligheten, utan att utrusta er för att möta den."

Allt ni har läst i den här boken kommer från pappas hjärta. Det kommer inte från bitterhet eller ett behov av att vinna diskussioner. Det kommer från en plats där sanningen måste få plats – även när den skaver som mest.

Jag kan inte, och jag kommer aldrig, kliva ner i den feminina soppa av lögner som präglar vår tid och låtsas som att "det här är ju bra". Jag vill inte, men framför allt så kan jag inte. Kalla det Gud, kalla det gener eller min uppfostran – men något inom mig kräver att jag ska kunna se mig själv i spegeln utan att känna äckel. Det är min roll och min uppgift som man.

Mitt ansvar och mina brister

Detta ursäktar inte mina misstag. Jag bär med mig de mörka stunder där ni hört mig säga ord som inget barn borde behöva höra. Det var mitt ansvar, precis som det är varje mans ansvar

som i dag tvingas säga: ”Okej. Jag är inte med längre. Lycka till.”

Jag vet att ni brottas med tanken: ”Om pappa älskade mig så skulle han lyssna mer eller ändra verkligheten för vår skull.” Men jag hoppas att ni en dag ser det orimliga i det kravet. Det är en fantasivärld som Disney, Hollywood och det feminina samhället har matat er med. Verkligheten fungerar inte så. Att älska någon är inte att bekräfta deras villfarelser – det är att hålla fast vid ljuset, även när de befinner sig i mörkret.

Valet mellan illusion och sanning

Där jag brast som mest var att jag inte gick min väg tidigare, när jag såg att kvinnan vid min sida inte delade denna syn. Men att mitt ansvar är mitt betyder inte att hennes försvinner. Att använda barn som vapen i ett spel är ett moraliskt förfall långt värre än de fel jag begått i affekt.

Jag stod till slut inför ett avgörande val:

- 1 Antingen väljer jag sanningen, Gud och verkligheten.
- 2 Eller så väljer jag att ljuga för mig själv och för er för att hålla illusionen vid liv.

Jag valde sanningen. Jag vet att det kostar. Men om jag ska kalla mig man måste jag säga ifrån även när det är obekvämt. Jag försöker inte kontrollera er; jag försöker sätta stopp för den katastrof jag ser komma.

Mitt svar

Att älska er har aldrig varit något jag behövt välja – det har varit mitt livs största självklarhet. Men om jag tvingas välja mellan er, sanningen och Gud... då har ni redan ert svar.

Det svaret är: Nej.

Nej, kära ni. Jag älskar er, men ni kan inte diktera för mig vilken väg som är rätt när era svar kommer från TikTok och när statistiken visar att den vägen leder till ohälsa. Jag ber varje dag till Gud att ni själva ska nå den insikten. Jag bär fortfarande bilden av den lilla flickan med Jesus-bilden i Ubon inom mig – mitt tecken på att det finns något större än oss, och att vi alla är skyldiga att böja oss inför det.

Tills den dagen kommer önskar jag er allt gott, all styrka och all lycka. Jag finns här. Min hand är alltid utsträckt mot er. Men valet är ert:

- Att se mig som en sjuk man att ta avstånd ifrån.
- Eller att se mig som en far som faktiskt kan ha en poäng i det han säger.

— Pappa

Epilog – Den frie mannens underkastelse

Jag har varit arg. Jag har varit rädd. Jag har varit på flykt. Jag har stått i krigets skugga som 19-åring och jag har suttit vid ruinerna av mitt eget liv efter en skilsmässa. Men genom allt har det funnits en röst som varit konstant, även när jag vänt den ryggen.

Gud har aldrig lämnat mig. Han har låtit mig falla för att jag skulle förstå gravitationen i mina egna felsteg, men han har alltid fångat upp mig med en varsam hand innan marken nått mig. Min tacksamhet är oändlig — inte för att livet varit enkelt, utan för att det har haft en mening.

Och idag förstår jag fullt ut: det var ingen slump.

Till dig som kallar tro för dårskap: ät dina chips och spela ditt TV-spel. Fortsätt tro att du är universums herre medan du i själva verket är en slav under dina egna impulser. Jag väljer en annan väg.

Jag väljer att vara en fri man som har förmågan att tänka själv. Det valet är det som har lett mig hit. Till insikten om att jag är

skapad, älskad och hållen ansvarig. Den lilla flickan med Jesus-bilden i Ubon var ingen slump — det var en hälsning från Arkitekten till en programmerare som äntligen var redo att läsa källkoden och slutföra det kall han fick för mer än tio år sedan.

Jag är nöjd nu. Jag har gjort vad jag kunnat för att hedra min far och följa min Gud. Resten ligger inte i mina händer.

Det enda som betyder något för mig med denna bok är om jag svarat Gud enligt mitt kall. Som jag skrev i förordet: jag tror inte för att bli omtyckt. Gud skapade mig, och jag svarar efter den förmåga jag har.

Vad du gör är upp till dig.

Om författaren

Goran Matohanac är programmerare och automationsingenjör, katolsk kristen, och skild far till tre döttrar. Han bor i Västerås.

Han har i över tjugofem år burit på samma irritation: varför talar inte de som har sanningen på sin sida rakt ut? Varför står de skambelagda tysta när de är majoritet och bara har en handfull medias rösters etiketter emot sig?

Det är frågan som blev den här boken. Inte skriven från en katedral, utan från en arbetsbänk — av en far, en man, och en yrkesman vars dag tillbringas med system där sanningen mäts i om roboten gör vad den ska, inte i hur vackert den motiveras.

Han är direkt. Han skiljer på sak och person. Han läser handling före ord, och fäster större vikt vid det första än det andra. Han håller inte med för sällskaps skull och tystnar inte för ro skull. Det har gjort honom en del fiender och färre men sannare vänner — och han ångrar varken det ena eller det andra.

Mest av allt skriver han för att hans tre döttrar en dag ska kunna läsa och veta vad deras pappa stod för. Och

varför han stod där.

Min Sanning är hans första bok.

Denna bok är fri.

Den får spridas vidare så länge upphovsrätten respekteras och inga ändringar görs i texten. Den får inte säljas eller paketeras kommersiellt utan skriftligt tillstånd.

Vill du översätta boken till annat språk, kontakta författaren. Översättningar är välkomna men ska godkännas innan publicering för att säkerställa att budskapet bär över.

Vill du citera kortare utdrag i artiklar, predikningar eller egna texter — gör det. Ange källa: "Min Sanning, Goran Matohanac, 2026.

Boken finns alltid att ladda ner på:
www.minsanning.se

Om sajten är borta och du har en kopia —
sprid den vidare.
Det är hela poängen.

Boken är gratis. Det är ingen retorisk gest —
den är skriven utan
betalvägg och utan villkor.

Gav den dig något? Ge tillbaka på det sätt du
själv väljer:

- Be för författaren och hans döttrar.
- Ge en kopia till någon som behöver den.
- Stöd ekonomiskt om du har utrymme: kofi.com/minsanning

Donationer går till nästa bok — inte till denna.